

ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • ЛИСТОПАД 2012 Р.

Ліягона

Виступи з генеральної конференції

**Знижено мінімальний
вік для служіння на
місії повного дня**

**Оголошено про
два нові храми**

**Наведено новий
навчальний план
для молоді**

СУБОТНЯ РАНКОВА СЕСІЯ

- 4 Вітаємо на конференції
Президент Томас С. Монсон
- 6 Чи можете ви відчувати це тепер?
Старійшина Квентін А. Кук
- 10 Я знаю це. Я виконую це.
Я люблю це.
Енн М. Дібб
- 12 Невимовний дар від Бога
Старійшина Крейг С. Крістенсен
- 15 "Бо живу Я—і ви жити будете!"
Старійшина Шейн М. Боуен
- 18 Зверніться до місіонерів! Вони
можуть вам допомогти!
Старійшина Рассел М. Нельсон
- 21 Про жалкування і рішення
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 25 Підтримка церковних чинів
Президент Генрі Б. Айрінг
- 26 Ставати порядними батьками
Старійшина А. Том Перрі
- 29 Завзято займатися справою
Старійшина М. Рассел Баллард
- 32 "Приходьте до Мене,
о ви, доме Ізраїля"
Старійшина Леррі Еко Хак
- 34 Що дасть людина взамін
за душу свою?
Старійшина Роберт С. Гей
- 37 Храмовий стандарт
Старійшина Скотт Д. Уайтінг
- 39 Випробування вашої віри
Старійшина Ніл А. Андерсен
- 43 Захистіть дітей
Старійшина Даллін Х. Оукс

СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА

- 47 Брати, у нас є робота
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
- 51 Будьте хоробрими, маючи
мужність, силу і спритність
Єпископ Гарі Е. Стівенсон
- 54 Будьте обережними щодо себе
Старійшина Ентоні Д. Перкінс
- 57 Радість від священства
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 60 Допоможіть їм ставити високі цілі
Президент Генрі Б. Айрінг

- 68 Бачити інших такими, якими вони
можуть стати
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА РАНКОВА СЕСІЯ

- 72 Де шатро?
Президент Генрі Б. Айрінг
- 75 Спокута
Президент Бойд К. Пекер
- 78 Спочатку спостерігай, потім служи
Лінда К. Бертон
- 81 Пізнавати серцем
Старійшина Уолтер Ф. Гонсалес
- 83 Перша велика заповідь
Старійшина Джейсфрі Р. Холланд
- 86 Подумайте про свої благословення
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 90 Ставати християнином, більше
схожим на Христа
Старійшина Роберт Д. Хейлз
- 93 Радість від викуплення померлих
Старійшина Річард Г. Скотт
- 96 На один крок ближче до
Спасителя
Рассел Т. Осгудорн
- 99 Вірою все здійснюється
Старійшина Маркус Б. Неш
- 101 Стати істинним учнем
Старійшина Деніел А. Джонсон
- 104 Благословення причастя
Старійшина Дон Р. Кларк
- 106 Навернені до Господа
Старійшина Девід А. Беднар
- 110 У розлуці хай веде
Господь
Президент Томас С. Монсон

ГЕНЕРАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ

- 111 Чи закарбована у наших серцях
віра в Спокуту Ісуса Христа?
Лінда К. Бертон
- 115 Пробудитися до виконання наших
обов'язків
Керол М. Стівенс
- 118 Господь вас не забув
Лінда Ш. Рівз
- 121 Ті, хто надає допомогу
Президент Генрі Б. Айрінг
- 64 Генеральні авторитети Церкви
Ісуса Христа Святих Останніх Днів
- 125 Покажчик історій, які прозвучали
у виступах на генеральній
конференції
- 126 Церковні новини
- 128 Генеральні президентства
допоміжних організацій

Скорочений виклад програми 182-ї піврічної генеральної конференції

СУБОТНЯ РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 6 ЖОВТНЯ, 2012

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг. Вступна молитва: старійшина Кевін Р. Дункан. Заключна молитва: старійшина Хуан А. Аседа. Музичний супровід: Хор Скинїї, диригент Мек Уїлберг і Райян Мерфі; за органом Клей Крістіансен і Річард Елліотт: “Славте свого Творця!”, *Гімни*, № 25; “Святі, вашій вірі не буде кінця”, *Гімни*, № 36, аранж. Уїлберг, опуб. Оксфорда; “Я йтиму за Христом”, *Гімни*, № 129; “Ми вдячні, о Боже Всевишній”, *Гімни*, № 10; “Буду я за Божим планом жити”, *Збірник дитячих пісень*, № 86, аранж. Хофейнс, неопубліковано; “Радіймо всім серцем”, *Гімни*, № 3, аранж. Уїлберг, неопубліковано.

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 6 ЖОВТНЯ, 2012

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф. Вступна молитва: старійшина Джерріт В. Гонг. Заключна молитва: старійшина Хосе Л. Алонсо. Музичний супровід: зведений хор молоді з Бенніона та Тейлорсвілла, шт. Юта; диригент—Лі Таррант; за органом Лінда Маргеттс і Бонні Гудліфф: “Arise, O Glorious Zion” (Вставай, славний Сіоне), *Нутнс*, № 407; “Я Божєє дитя”, *Гімни*, № 186, аранж. Перрі, неопубліковано; “Треба труд вершити”, *Гімни*, № 146; “On This Day of Joy and Gladness” (У цей день радості та щастя) *Нутнс*, № 64, аранж. Хафф, неопубліковано.

СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА, 6 ЖОВТНЯ, 2012

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф. Вступна молитва: старійшина Джей Е. Дженсен. Заключна молитва: старійшина Патрік Керон. Музичний супровід: хор Мелхиседекового священства з Огдена, шт. Юта; диригенти Стівен П. Шанк і Дерек Фарч; за органом Ендрю Унсворт: “Славен Господь”, *Гімни*, № 30; “Так всіх любіть ви”, *Гімни*, № 193, аранж. Фарч, неопубліковано; “Ти, Єгово, нас веди”, *Гімни*, № 34; “Гей, Ізраїлю, вставай”, *Гімни*, № 158, аранж. Шанк, неопубліковано.

НЕДІЛЬНА РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 7 ЖОВТНЯ, 2012

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф. Вступна молитва: старійшина Марлін К. Дженсен. Заключна молитва: старійшина Кіт Р. Едвардс. Музичний супровід: Хор Скинїї, диригент Мек Уїлберг; за органом Річард Елліотт і Ендрю Ансворт: “О Істино!” *Гімни*, № 166; “Вже настає ранковий час”, *Гімни*, № 1, аранж. Уїлберг, неопубліковано; “Does the Journey Seem Long?” (Чи довгою подорож здається?) *Нутнс*, № 127, аранж. Уїлберг, неопубліковано (соліст Шейн Уербі); “Нас Господь покликав на служіння”, *Гімни*, № 149; “If the Savior Stood Beside Me” (Якби біля мене Спаситель стояв), CSMP Селлі ДіФорда, аранж. Кардон, неопубліковано; “If the Way Be Full of Trial, Weary Not” (Якщо шлях твій нелегкий, не втрачай терпіння), *Songs of Zion* (1912), № 158, аранж. Уїлберг, неопубліковано.

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 7 ЖОВТНЯ, 2012

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг. Вступна молитва: старійшина Октавіано Теноріо. Заключна молитва: старійшина Ларрі У. Гіббонс. Музичний супровід: хор Скинїї, диригенти—Мек Уїлберг і Райян Мерфі; за органом—Бонні Гудліфф і Лінда Маргеттс: “Світанок палає”, *Гімни*, № 21, аранж. Мерфі, неопубліковано; “Чи молився ти?” *Гімни*, № 71, аранжування Уїлберг, опубліковано Jackman; “Господь—наш Бог і Цар!”, *Гімни*, № 27; “У розлуці хай веде Господь”, *Гімни*, № 81, аранж. Уїлберг, неопубліковано.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ, СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ, 29 ВЕРЕСНЯ, 2012

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: Лінда К. Бертон. Вступна молитва: Марія Торрез. Заключна молитва: Мелінда Барлоу. Музичний супровід: хор молодих неодружених сестер з колів неодруженої молоді Солт-Лейк Бонневіль, Солт-Лейк Холледей і Мюррей, шт. Юта; диригент Емілі Уедлі; за органом Лінда Маргеттс: “Треба труд вершити”, *Гімни*, № 146; попури гімнів “Живіть, як

Син”, *Збірник дитячих пісень*, № 20 і “На Господа схожим бути”, *Збірник дитячих пісень*, № 40, аранж. Селлі ДіФорда, неопубліковано; “О, як досягнути Ісусові милості”, *Гімни*, № 110; “Мое спасіння—Ти”, *Гімни*, № 45, аранж. Біб, опубліковано Larice.

ДЕ ЗНАЙТИ ВИСТУПИ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Щоб знайти виступи з конференції багатьма мовами, зайдіть на сайт **conference.lds.org**. Потім виберіть відповідну мову. Як правило, через два місяці після закінчення конференції аудіозаписи можна отримати в розподільчих центрах.

ПОСЛАННЯ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО І ВІЗИТНОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

Будь ласка, для домашнього і візитного вчителювання виберіть звернення, яке найбільше відповідає потребам тих, кого ви відвідуєте.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: фотографія Дерека Ізраельсена.

Четверта сторінка обкладинки: Фотографія Леслі Нільссона.

ФОТОГРАФІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Фотографії з генеральної конференції в Солт-Лейк-Сіті зроблено: Крейгом Дімондом, Уелденом С. Андерсеном, Джоном Люком, Метью Рійером, Коді Беллом, Леслі Нільссоном, Уестоном Колтоном, Сарою Дженсен, Дерекком Ізраельсеном, Скоттом Девісом, Крісті Джордан, Ренді Коллірем, Ллойдом Еддреджем та Карою Кол; у Ботсвані: Джоном Хантсменом; у Бразилії: Франциско Флавіо Діас Карнейро; в Естонії: Амандою Робінсон; у Греції: Девідом А. Моуером; в Італії: Крістофером Діном; у Мексиці: Карлосом Ізраель Гутієррез Роблезом; у Мозамбіці: Данієлом Озборном; у Польщі: Лоїсом Дженсеном; у Шотландії: Джоном Дж. Грехемом; в Іспанії: Ентоні Гарсія Корріусом; і в Тайвані: Денні Чен Ла.

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Шейн М. Боуен, Бредлі Д. Фостер,
Крістоффель Голден молодший, Ентоні Д. Перкінз

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічник головного редактора: Ларен Портер Гонт

Помічник з видання: Мелісса Зентено

Редколегія: Сюзен Берретт, Раян Карр, Девід Діксон, Девід
А. Едвардс, Метью Д. Фліттон, Мінді Рей Фрідман, Хікарі
Лофтус, Ліа Мак-Кланган, Майкл Р. Морріс,
Річард М. Ромні, Пол Ванденберге, Джулія Вудбері

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюс, Фей П. Ендрюс, С. Кімбол Ботт,
Томас Чайлд, Керрі Лінн С. Геррін, Коллін Хінклі,
Ерік П. Джонсен, Скотт М. Муй, Бред Тер

Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Конні Боуторп Брідж, Говард

Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Брайан В. Діджі, Кетлін Говард,
Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон, Ту Пілчер,
Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру Церкви
або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайті
liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; або електронною поштою на адресу:
liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас" або
"дороговказ") друкується: албанською, англійською, біслама,
болгарською, вірменською, в'єтнамською, голландською,
грецькою, датською, естонською, індонезійською,
ісландською, іспанською, італійською, камбоджійською,
китайською, кірибаті, корейською, китайською (спрощеною),
латвійською, литовською, мальгаскою, маршалійською,
монгольською, німецькою, норвезькою, польською,
португальською, російською, румунською, самоанською,
себуано, словенською, тагальською, тайтійською, тайською,
тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською,
фінською, французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в залежності
від мови).

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для разового
некомерційного церковного або домашнього використання.
Ілюстративні матеріали не можна копіювати, якщо інше не
зазначено у відповідному місці біля ілюстрації. Із запитаннями
щодо авторських прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної
власності за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна адреса:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2012 Vol. 15 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St., Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

ПРОМОВЦІ ЗА АЛФАВІТНИМ ПОРЯДКОМ

Айрінг, Генрі Б., 60, 72, 121
Андерсен, Ніл А., 39
Баллард, М. Рассел, 29
Беднар, Девід А., 106
Боуен, Шейн М., 15
Бертон, Лінда К., 78, 111
Гей, Роберт С., 34
Гонсале, Уолтер Ф., 81
Джонсон, Деніел А., 101
Дібб, Енн М., 10
Еко Хак, Леррі, 32
Кларк, Дон Р., 104
Крістенсен, Крейг С., 12
Крістофферсон, Д. Тодд, 47
Кук, Квентін А., 6
Монсон, Томас С., 4, 68,
86, 110
Нельсон, Рассел М., 18
Неш, Маркус Б., 99
Осгудторп, Рассел Т., 96
Оукс, Даллін Х., 43
Пекер, Бойд К., 75
Перкінс, Ентоні А., 54
Перрі, А. Том, 26
Рівз, Лінда Ш., 118
Скотт, Річард Г., 93
Стівенс, Керол М., 115
Стівенсон, Гарі Е., 51
Уайтінг, Скотт А., 37
Ухтдорф, Дітер Ф., 21, 57
Хейлз, Роберт А., 90
Холланд, Джеффри Р., 83

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Активізація, 68
Вдячність, 110
Відновлення, 18
Віра, 39, 72, 99, 111
Вірність, 83
Воскресіння, 15
Дім Ізраїля, 32
Діти, 15, 43
Жертвування, 34
Завіти, 54
Зцілення, 81
Ісус Христос, 15, 18, 75, 99,
111, 118
Книга Мормона, 32
Лихо, 39, 110, 115
Любов, 10, 78, 83, 118
Милосердя, 121
Місіонерська робота, 4, 18
Молитва, 86
Молодь, 60
Навернення, 6, 54, 81, 96,
106
Навчання, 10, 18, 96
Надія, 15
Натхнення, 86
Норми, 37
Обов'язок, 115
Одкровення, 60
Освячення, 51

Покаяння, 34, 75
Порнографія, 6
Послух, 101
Праця, 29
Причастя, 104
Пріоритети, 21
Радість, 21, 57
Робота, 47
Свідчення, 68, 106
Свобода волі, 51
Святий Дух, 12, 81, 99
Священство, 47, 51, 54, 57
Сімейна історія, 93
Сім'я, 26, 43, 54
Служіння, 12, 29, 57, 72,
78, 101, 110, 115, 121
Смерть, 15
Смирнення, 34, 72
Сміливість, 51, 68
Спокута, 6, 75, 104, 111
Таланти, 60
Товариство допомоги,
111, 115, 121
Учнівство, 21, 29, 78, 83,
90, 101
Храми, 4, 12, 37, 93
Християнство, 90
Цнотливість, 6, 39
Шлюб, 26, 43, 47

Президент Томас С. Монсон

Вітаємо на конференції

Давайте уважно послухаємо послання, ... щоб ми могли сповнитися Духом Господнім і здобули знання, яке Він хоче, щоб ми мали.

Наскільки мені вдається бачити, усі місця зайняті, за винятком кількох там позаду справа. Нам є що покращувати. Це вияв люб'язності до тих, хто, може трохи запізнитися через ситуацію на дорогах,—щоб коли вони прийдуть, їм було де сісти.

Це визначний день—день конференції. Ми послушали прекрасний спів хору, звучала така чудова музика. Щоразу, слухаючи хор або гру на органі чи піаніно, я думаю про мою матір, яка казала: “Я радію всьому, що дано тобі, усім твоїм здобуткам на всіх рівнях і всьому, що ти зробив. Про єдине я жалкую: ти так і не граєш на піаніно”. Дякую,

мамо. Я б теж хотів цього.

Як це добре, мої брати і сестри, вітати вас на 182-й піврічній генеральній конференції Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

За шість місяців, що минули з часу нашої останньої зустрічі, було освячено три нові храми, один храм було переосвячено. У травні я мав привілей освятити прекрасний храм в Канзас-Сіті, Міссурі, та бути на культурній програмі, присвяченій цій події. Більш докладно про це святкування я розповім у своєму виступі завтра.

У червні президент Дітер Ф. Ухтдорф освятив довгоочікуваний храм у Манаусі, Бразилія, а на початку вересня президент Генрі Б. Айрінг переосвятив відновлений храм у Буенос-Айресі, Аргентина, храм, який я мав привілей освятити майже 27 років тому. Лише два тижні тому президент Бойд К. Пекер освятив чудовий храм у Бригам-Сіті, у місті, де він народився й виріс.

Як я зазначив раніше, немає жодної церковної споруди, важливішої

за храм, і ми раді, що маємо по світу 139 діючих храмів і будуємо або оголосили про будівництво ще 27 храмів. Ми вдячні за ці священні споруди і благословення, які вони приносять в наше життя.

Цього ранку мені приємно оголосити про ще два храми, які у наступні місяці й роки будуть зведені в таких місцях: Тусон, Аризона, і Арекіпа, Перу. Детально про ці храми повідомимо у майбутньому, коли буде отримано всі дозволи та схвалення.

Брати і сестри, а тепер я перейду до іншого питання, а саме, місіонерського служіння.

Упродовж певного часу Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів дозволяв молодим чоловікам з деяких країн служити з 18-річного віку, якщо вони гідні, здатні, закінчили середню школу і виявляли щире бажання служити. Це була політика стосовно конкретних країн, і вона дозволила тисячам молодих людей з честю відслужити місію, а також виконати свій військовий обов'язок та отримати освіту.

Наш досвід з 18-річними місіонерами був позитивним. Їхні президенти місій повідомляли, що такі місіонери слухняні, вірні, зрілі і служать так само компетентно, як і старші за них місіонери в тих же місіях. Їхня вірність, слухняність і зрілість викликала у нас бажання надати таку ж можливість починати служити на місії у молодшому віці для *всіх* молодих чоловіків, незалежно від країни, з якої вони походять.

Я із задоволенням повідомляю, що оголошене вступає в силу негайно, і всі гідні та здатні до служіння молоді чоловіки, які закінчили середню школу або мають іншу середню освіту, незалежно від місця їхнього проживання, матимуть можливість бути рекомендованими для місіонерського служіння, починаючи з 18, а не 19-річного віку. Я не кажу, що всі молоді люди будуть—або повинні—служити з молодшого віку. Але тепер така пропозиція є

можливою, якщо дозволяють особисті обставини, а також є схвалення провідників священства.

З молитвою обдумуючи, з якого віку можуть починати своє місіонерське служіння молоді чоловіки, ми також міркували, з якого віку можуть служити молоді жінки. Сьогодні я із задоволенням оголошую, що здатні до служіння, гідні молоді жінки, які мають бажання служити на місії, можуть бути рекомендованими для місіонерського служіння у віці 19 років, а не у 21 рік.

Ми підтверджуємо, що

місіонерська робота є відповідальністю священства, і ми закликаємо всіх молодих чоловіків, які є гідними і фізично та розумово здатними до служіння, відгукнутися на цей заклик служити. Багато молодих жінок також служать, але на них, на відміну від молодих чоловіків, цей обов'язок не поширюється. Однак ми запевняємо молодих сестер Церкви, що, як місіонери, вони роблять цінний внесок і ми високо цінуємо їхнє служіння.

Нам і далі потрібно набавити більше літніх пар. Якщо вам

сприяють обставини, якщо ви на пенсії і дозволяє здоров'я, я закликаю вас підготуватися, щоб служити на місії повного дня. Обое—чоловік і дружина—знайдуть більше радості, служачи разом дітям нашого Батька.

А тепер, мої брати і сестри, давайте уважно послухаємо послання, які будуть звучати протягом цих двох днів, щоб ми могли сповнитися Духом Господнім і здобули знання, яке Він хоче, щоб ми мали. Я молюся, щоб це так і було, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Квентін Л. Кук
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Чи можете ви відчувати це тепер?

Деякі люди у Церкві вважають, що не можуть дати на запитання Алми гучну відповідь “так”. Зараз у них “немає такого почуття”.

Президенте Монсон, ми любимо, шануємо і підтримуємо вас! Це оголошення, яке має історичне значення, з повагою до місіонерського служіння є надихаючим. Я згадую натхнення 1960-х, коли вік служіння для молодих чоловіків було зменшено з 20 до 19 років. Я прибув до Британської місії, як новопокликаний 20-річний юнак. Першим 19-річним у нашій місії був старійшина Джеффри Р. Холланд, це було великою допомогою. Потім через рік приїхало багато 19-річних. Вони були слухняними і вірними місіонерами і робота покращувалася. Я впевнений, що ще більший урожай ми зберемо зараз, коли праведні, віддані місіонери будуть виконувати заповідь Спасителя проповідувати Його євангелію.

Я вважаю, що ви, представники підростаючого покоління, краще підготовлені, ніж будь-яке попереднє покоління. Ваше знання Писань особливо вражає. Однак, випробування, з якими стикається ваше покоління, коли ви готуетесь для служіння на місії, схожі на ті,

з якими стикаються всі члени Церкви. Ми всі знаємо, що культура у більшій частині світу не сприяє праведності чи духовному зобов'язанню. Протягом всієї історії людства провідники Церкви застерігали людей і навчали покаятися.

У Книзі Мормона Алма молодший був настільки занепокоєний через несправедність і недостатню відданість людей, що відмовився від посади головного судді—керівника нефійського народу—і зосередив усі свої зусилля на своєму покликанні бути пророком¹.

В одному з найбільш важливих віршів з усіх Писань Алма проголошує: “Чи пережили ви перемену в серці, і чи відчували ви, нібито співаєте пісню викупительної любові, я хочу спитати, чи можете ви відчувати це тепер?”²

Місцеві провідники по всьому світу розповідають, що, на їхній погляд, члени Церкви в цілому, особливо молодь, зараз міцні, як ніколи. Але вони майже завжди кажуть про дві проблеми, які викликають занепокоєння: перша—це зростання несправедності у світі та друга—це апатія та нестача відданості з боку деяких членів Церкви. Вони прагнуть поради щодо того, як допомогти членам Церкви наслідувати Спасителя і досягти глибокого і тривалого навернення.

Запитання “Чи можете ви відчувати це тепер?” лунає крізь віки. Враховуючи все, що ми отримали у цьому розподілі—включно з відновленням повноти євангелії Ісуса

Христа, безліччю духовних дарів та безперечними благословеннями небес—запитання Алми ніколи не було настільки значущим, як зараз.

Невдовзі після того, як Езру Тефта Бенсона покликали апостолом у 1943 році, президент Джордж Альберт Сміт³ дав йому настанову: “Ваша місія ... полягає в тому, ... щоб застерігати людей ... якомога лагідніше, що покаяння буде єдиною панацеєю від усіх нещастів цього світу”⁴. У той час, коли прозвучало це висловлювання, світ був охоплений полум’ям Другої світової війни.

Сьогодні відбувається поглиблення морального занепаду. Один видатний письменник нещодавно сказав: “Кожному відомо, що [ця] культура отруйна, і ніхто не очікує, що вона зміниться”⁵. Постійне зображення жорстокості та аморальності в музиці, фільмах та виставах, мистецтві та інших медіа у нашій повсякденній культурі є безпрецедентним. Цей стан речей був дуже виразно описаний одним дуже шанованим баптистським теологом, який сказав: “Вражено духовну імунну систему всієї цивілізації”⁶.

Не дивно, що деякі люди у Церкві вважають, що не можуть дати на запитання Алми гучну відповідь “так”. Зараз у них “немає такого почуття”. Вони відчувають, що їхня духовність згасла. Інші відчувають гнів, образу або розчарування. Якщо ці описання стосуються вас⁷, важливо оцінити, чому ви не можете “відчувати це тепер”.

Буде невірним сказати, що багато з тих, хто відчуває згасання духовності та нестачу відданості, обов’язково скоїли якісь тяжкі гріхи чи вчинили провину, але зроблений ними вибір був нерозумним. Дехто недбало ставиться до дотримання священних завітів. Інші витрачають більшість свого часу на другорядні справи, ставлячись до них як до чогось надзвичайно важливого. Дехто дозволяє потужним культурним чи політичним поглядам послабити їхню відданість євангелії Ісуса Христа. Деякі люди занурюються

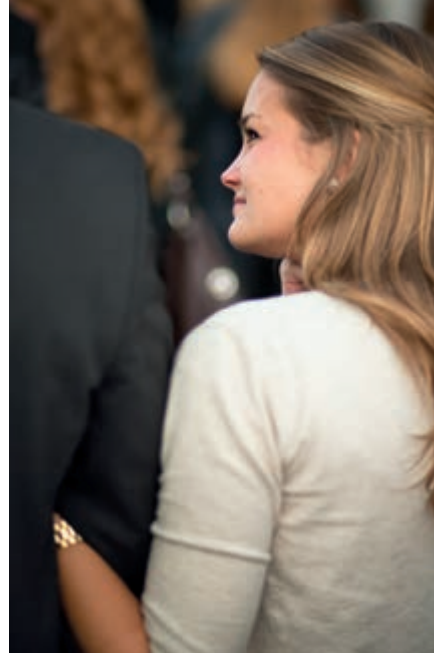
в розміщені в Інтернеті матеріали, автори яких роздувають, перебільшують, а в деяких випадках вигадують недоліки перших провідників Церкви. І тоді ці люди роблять невірні висновки, які можуть вплинути на свідчення. Будь-яка людина, яка робила такий вибір, може покаятися і духовно оновитися.

Занурення у Писання є невід’ємною складовою духовного живлення⁸. Слово Бога надихає на відданість і діє як цілющий бальзам, коли є почуття образи, гніву чи розчарування⁹. Якщо наша відданість зменшилась з будь-якої причини, однією зі складових рішення є покаяння¹⁰. Відданість і покаяння тісно переплетені одне з одним.

Невтомний і прагматичний християнський письменник К.С. Льюїс влучно висловився щодо цього. Він стверджував, що християнство закликає людей покаятися і обіцяє їм прощення; але доки люди не знатимуть і не відчуватимуть, що потребують прощення, вони не чують заклику християнства. Він зазначив: “Ви будете дослухатися до лікаря хіба що тоді, коли знаєте, що хворієте”¹¹.

Пророк Джозеф Сміт звернув увагу на те, що перед вашим хрищенням ви можете бути на нейтральній території між добром і злом. Але “коли ти приєднався до цієї Церкви, ти став на службу Богу. Зробивши це, ти залишив нейтральну територію і на неї вже ніколи не повернешся”. Він радив нам ніколи не полишати Господаря¹².

Алма наголошує, що через Спокуту Ісуса Христа “руки милості простерті” до тих, хто кається¹³. Потім він ставить глибокі й надзвичайно важливі запитання, такі як: Чи готові ми зустрітися з Богом? Чи утримуємо ми себе невинними? Усім нам слід замислитися над цими запитаннями. Те, що пережив сам Алма, спочатку не наслідуючи свого відданого батька, але потім дійшовши до глибокого розуміння того, наскільки йому потрібне прощення і що означає співати пісню викупительної любові, стало для нього могутньою і спонукальною рушійною силою.

Хоча усе, що зменшує відданість, призводить до наслідків, однак є дві суттєві проблеми і обидві вони поширені та небезпечні. Перша—це недоброзичливість, жорстокість та насильство в домі. Друга—це сексуальна аморальність та нечисті думки. Часто вони передують рішенню бути менш відданим і є його підґрунтям.

Те, як ми ставимося до найближчих для нас людей, має фундаментальну важливість. Жорстокість, насильство, неввічливість та неповага в домі неприпустимі—неприпустимі для дорослих і неприпустимі для підростаючого покоління. Мій батько не був активним у Церкві, але був надзвичайно чудовим взірцем, особливо у своєму ставленні до моєї мами. Він часто казав: “Бог вважатиме чоловіків відповідальними за кожную сльозинку, пролиту через них їхніми дружинами”. На цій же думці наголошується в документі “Сім’я: Проголошення світові”. Там сказано: “[Ті, хто] жорстоко поводяться зі своїми дружинами або з дітьми ... одного дня будуть відповідати за це перед Богом”¹⁴. Незалежно від того, у якій культурі ми виростили і як наші батьки ставилися до нас, з жорстокістю чи ні, ми не повинні виявляти фізичну, емоційну або словесну жорстокість до будь-якої людини¹⁵.

Потреба у ввічливості в суспільстві ніколи ще не була настільки нагальною. Фундамент доброти і

ввічливості закладається вдома. Не дивно, що загальна поведінка людей стає все більш занепакою у міру того, як руйнується інститут сім'ї. Сім'я є фундаментом для любові та підтримки духовності. Сім'я створює середовище, в якому може процвітати життя за релігією. Дійсно, "сяє барвами життя, [коли] в сім'ї любов"¹⁶.

Сексуальна аморальність та нечисті думки є порушенням норм, встановлених Спасителем¹⁷. Нас попередили на початку цього розподілу, що сексуальна аморальність, можливо, буде найбільшим викликом¹⁸. Така поведінка, якщо немає покаяння, буде викликати згасання духовності та втрату відданості. Фільми, телебачення та Інтернет часто доносять вульгарні послання та зображення. Президент Дітер Ф. Ухтдорф і я нещодавно побували в селі, розташованому в джунглях Амазонки, і бачили супутникові тарілки навіть на деяких маленьких, просто побудованих хатинках. Ми раділи тому, що чудова інформація доступна у цій віддаленій місцевості. Ми також визнали, що на землі практично немає місця, яке б не зазнавало впливу непристойних, аморальних і похитливих зображень. Це одна з причин того, чому

порнографія стала такою пошестю у наш час.

Нещодавно у мене була надихаюча розмова з одним 15-річним носієм Ааронового священства. Він допоміг мені зрозуміти, наскільки легко молодим людям у цю добу Інтернету майже ненавмисно побачити нечисті та навіть порнографічні зображення. Він зазначив, що стосовно більшості принципів, яким навчає Церква, суспільство загалом, принаймні частково, визнає, що порушення цих принципів може мати спустошливі наслідки у сферах здоров'я і благополуччя. Він згадав про паління цигарок молоддю і вживання ними наркотиків та алкоголю. Але, зазначив він, з боку суспільства здебільшого немає відповідного протесту чи навіть серйозного попередження щодо небезпеки порнографії чи аморальності.

Мої дорогі брати та сестри, аналіз цього юнака є правильним. Якою буде відповідь? Протягом багатьох років пророки і апостоли навчали важливості життя за релігією вдома¹⁹.

Батьки, вже давно минули ті дні, коли за рахунок регулярної, активної участі у церковних зборах і програмах, хоча без неї й не обійтись, міг виконуватися ваш священний

обов'язок навчати своїх дітей жити моральним, праведним життям і ходити непорочними перед Господом. Надзвичайно важливо, щоб це віддано здійснювалося у домівках, які є безпечними місцями, де панують доброта, прощення, істина та праведність. Батьки повинні мати сміливість фільтрувати доступ до Інтернету, телебачення, фільмів та музики або стежити за цим. Батьки повинні мати мужність сказати "Ні", захищати істину та виголошувати могутнє свідчення. Ваші діти повинні знати, що ви маєте віру в Спасителя, любите вашого Небесного Батька та підтримуєте провідників Церкви. У наших домах повинна процвітати духовна зрілість. Я сподіваюсь, що жоден не піде з цієї конференції без розуміння того, що моральні питання сьогоденності повинні обговорюватися у сім'ї. Єпископам та провідникам священства і допоміжних організацій слід підтримувати сім'ї і пересвідчуватися, що в них навчають духовним принципам. Домашні вчителі та візитні вчительки можуть допомагати, особливо дітям батьків одинаків.

Молодий чоловік, про якого я згадував, палко запитав, чи знають апостоли, з якого найменшого віку слід починати навчати про небезпеку порнографії і нечистих думок, і захист від них. Він наголосив, що у деяких місцевостях про це не буде зарано говорити навіть ще до завершення навчання у Початковому товаристві.

Молодь, яка дивилася аморальні зображення у дуже ранньому віці, жахається того, що вони вже позбавили себе гідності служити на місії та укладати священні завіти. Внаслідок цього може дуже постраждати їхня віра. Я хочу запевнити вас, молоді люди, як про це навчав Алма, що через покаяння ви можете стати гідними усіх небесних благословень²⁰. Саме для цього Спаситель і здійснив Спокуту. Будь ласка, поговоріть зі своїми батьками або радником, якому ви довіряєте, та порадьтеся зі своїм єпископом.

Коли питання стосується

моральності, дехто з дорослих вважає, що участь у якомусь поодинокому, важливому гуманітарному проєкті або дотримання якогось принципу анулює необхідність дотримуватися вчень Спасителя. Вони кажуть собі, що негідна сексуальна поведінка це “незначна проблема ... [якщо я] є доброю і милосердною людиною”²¹. Такий спосіб мислення є грубим самообманом. Деякі молоді люди розповіли мені, що у нашій сучасній культурі не вважається “крутим” докладати надто багато зусиль у багатьох сферах і, зокрема, суворо дотримуватися принципів праведності²². Будь ласка, не потрапте у цю пастку.

Під час хрищення ми обіцяємо взяти на себе “ім’я [Ісуса] Христа, маючи *рішучість* служити Йому до кінця”²³. Дотримання такого завіту вимагає мужніх зусиль, відданості та цілісності, якщо ми прагнемо продовжувати співати пісню викупительної любові та залишатися дійсно наверненими.

Одним з історичних прикладів вірності рішення бути сильним і непохитним, доречним для людей будь-якого віку, є історія британського спортсмена-олімпійця, який брав участь в Олімпійських іграх у 1924 році в Парижі, Франція.

Ерік Лідделл, син шотландського місіонера, який служив у Китаї, був глибоко релігійною людиною. Він поставив під загрозу першість Британії в Олімпійських іграх, відмовившись, навіть під шаленим тиском, брати участь у підготовчому забігу на дистанцію 100 метрів, що проводився у неділю. Зрештою він переміг у забігу на дистанцію 400 метрів. Приклад Лідделла, який відмовився брати участь у перегонах в неділю, був особливо надихаючим.

Біля його зображень та на монументі, зведеному на його честь, наведені надихаючі слова з книги Ісаї: “А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати і не потомляться, будуть ходити і не помучаться!”²⁴

Гідна захоплення поведінка

Лідделла дуже вплинула на рішення його молодшого сина відмовитися від участі у спортивних заходах у неділю і, що найважливіше, від неправедної і мирської поведінки. Він використав цитату з Ісаї для своєї статті у щорічному збірнику публікацій навчального закладу, де він навчався. Ерік Лідделл залишив по собі могутній приклад рішучості та відданості принципу.

Якщо наша молодь буде виконувати пораду Президента Монсона, готуючись служити на місії, і у міру того, як усі ми живемо за принципами, яких навчав Спаситель, і готуємося до зустрічі з Богом²⁵, ми виграємо набагато важливіші перемогони²⁶. Ми матимемо Святого Духа собі за провідника, який даватиме нам духовне скерування. Усі ви, чие життя не в порядку, пам’ятайте, що ніколи не пізно зробити Спасителю Спокуту фундаментом нашої віри і життя²⁷.

За словами Ісаї: “Коли ваші гріхи будуть як кармазин,—стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця,—то стануть мов вовна вони!”²⁸

Я щиро молюся, щоб кожен з нас виконав усі необхідні дії, щоб відчувати Дух *зараз*, щоб ми *могли* співати пісню викупительної любові усім своїм серцем. Я свідчу про силу Спасителевої Спокути, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Алма 4:15–19.
2. Алма 5:26.
3. Джордж Альберт Сміт тоді був президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Він стане Президентом Церкви 21 травня 1945 р. (Див. *Deseret News 2012 Church Almanac* [2012], 98.)
4. Джордж Альберт Сміт в Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 184.
5. Peggy Noonan, “The Dark Night Rises,” *Wall Street Journal*, July 28–29, 2012, A17.
6. Dr. R. Albert Mohler Jr., president, The Southern Baptist Theological Seminary, presentation to religious leaders, New York City, Sept. 5, 2012.
7. Див. 2 Нефій 2:27.
8. Див. Іван 5:39; Амос 8:11; див. також Джеймс Е. Фауст, “A Personal Relationship with the Savior,” *Ensign*, Nov. 1976, 58–59.
9. Див. Алма 31:5.
10. Див. Алма 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), 31–32. Льюїс був викладачем англійської

літератури в Оксфордському університеті, а потім став завідувачем кафедри англійської мови і літератури доби середньовіччя та ренесансу в Кембриджському університеті.

12. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 326; див. також Об’явлення 3:15–16.
13. Алма 5:33.
14. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
15. Див. Річард Г. Скотт, “Removing Barriers to Happiness,” *Ensign*, May 1998, 85–87. Деякі культурні традиції суперечать ученням Спасителя і можуть звести нас на манівці. Коли я був у південній частині Тихоокеанського регіону, то познайомився з чоловіком, який протягом багатьох років досліджував Церкву. Він розповів, що був глибоко зворушений, коли церковний провідник навчав на конференції священства: “Руками, якими ви раніше били своїх дітей, ви повинні благословляти ваших дітей”. Він прослухав бесіди з місіонерами, христився і став великим провідником.
16. “В сім’ї любов”, *Гімни*, № 183.
17. Див. Алма 39.
18. Див. Ezra Taft Benson, “Cleansing the Inner Vessel” *Ensign*, May 1986, 4.
19. Президент Гордон Б. Хінклі вперше зачитав документ “Сім’я: Проголошення світові” на генеральних зборах Товариства допомоги у вересні 1995 р. Президент Томас С. Монсон головував у процесі заміни першого розділу *Довідника 2: Керування Церквою* (2010), “Сім’ї і Церква у Божому плані”.
20. Див. Алма 13:27–30; 41:11–15.
21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics* (2012), 238; див. також Алма 39:5.
22. Не дозволяйте культурі, сповненій насильства і аморальності, яка критично ставиться до тих, хто живе за принципами Спасителя, підривати вашу віру. Поет Уордсворт написав такі лагідні слова: “Насичуй [розум свій] високими думками, щоб ні злі язики, ні судження, ні егоїстів глум ... ніколи не превалювали ... і не підривали [твоеї] радісної віри” (“Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey,” in *The Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks [1999], 346).
23. Мороній 6:3; курсив додано; див. також Мосія 18:13.
24. Ісаї 40:31; див. Robert L. Backman, “Day of Delight,” *New Era*, June 1993, 48–49.
25. Див. Алма 34:32.
26. Див. 1 Коринтянам 9:24–27.
27. Див. Геламаман 5:12. Олівер Венделл Хоамс старший радив: “Я зробив для себе велике відкриття, суть якого в тому, що у цьому світі важливо не стільки те, де ми знаходимося, скільки у якому напрямку ми рухаємося. Щоб дістатися порту небес, ми повинні йти під вітрилами іноді з попутним вітром, іноді проти вітру, але ми повинні просуватися вперед, а не дрейфувати чи стояти на якорі” (*The Autocrat of the Breakfast-Table* [1858], 105).
28. Ісаї 1:18.

Енн М. Дібб

Другий радник у генеральному президентстві
Товариства молодих жінок

Я знаю це. Я виконую це. Я люблю це.

*Ми є послідовниками нашого Спасителя Ісуса Христа.
Таке навернення і впевненість є результатом
старанних і послідовних зусиль. Це є чимось
особистим. Це процес, який триває все життя.*

Мене надихають приклади, які показують праведні члени Церкви, зокрема шляхетна молодь. Ви сміливо звертаєтесь до Спасителя. Ви—вірні, слухняні і чисті. Благословення, які ви отримуєте завдяки своїй доброчесності, справляють глибокий, хоч іноді і невідомий, вплив не лише на ваше життя, а і на моє життя, і життя незліченної кількості інших людей.

Кілька років тому я стояла в черзі до каси у своєму місцевому продуктовому магазині, щоб розрахуватися за покупки. Переді мною стояла молода жінка, десь 15 років. Вона виглядала впевненою і щасливою. Я звернула увагу на її футболку і не могла стриматися, щоб не заговорити до неї. Я почала так: “Ти з іншого штату, так?”

Вона була здивована моїм запитанням і відповіла: “Так. Я з Колорадо. Звідки ви знаєте?”

Я пояснила: “По твоїй футболці”. Я зробила правильне припущення, прочитавши слова на її футболці: “Я—мормон, а ти?”

Я продовжила: “Маю сказати тобі, що я вражена твоєю впевненістю ось так виділитися і носити таку сміливу заяву. Я бачу, що ти особлива, і хотіла б, аби кожна дівчина і кожен член Церкви мали б такі ж переконання і впевненість”. Зробивши покупки, ми вийшли з магазину і попрощалися.

Однак після цього випадку протягом днів і тижнів я серйозно розмірковувала про цю зустріч. Я думала, як ця дівчина з Колорадо отримала таку впевненість у своїй приналежності до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я не могла не думати про те, яку б важливу фразу я б обрала, щоб надрукувати на своїй футболці, і яка б відображала мою віру і свідчення. В розумі я підбирала багато можливих варіантів. Зрештою, я зупинилася на ідеальній фразі, яку б з гордістю “носила”: “Я—мормон. Я знаю це. Я виконую це. Я люблю це”.

Сьогодні я б хотіла зосередити свій виступ на цій сміливій, сповненій надії фразі.

Перша частина фрази є самовпевненою заявою, без тіні вибачення: “Я—мормон”. Так само, як дівчина, яку я зустріла в продуктовому магазині, не боялася відкрити світу, що вона—член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, я сподіваюся, ми ніколи не будемо боятися чи противитися визнати, що “я—мормон”. Ми повинні бути впевненими, як апостол Павло, коли він проголосив: “Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона—сила Божя на спасіння кожному, хто вірує”¹. Ми, як члени Церкви, є послідовниками нашого Спасителя Ісуса Христа. Таке навернення і впевненість є результатом старанних і послідовних зусиль. Це є чимось особистим. Це процес, який триває все життя.

Наступна частина фрази підтверджує: “Я знаю це”. У сьогоdnішньому світі є безліч заходів, предметів та інтересів, які суперничають за кожну хвилину нашої уваги. Зважаючи на все те, що нас відволікає, чи достатньо в нас сили, дисципліни і зобов’язання, щоб залишатися вірними тому, що має найбільше значення? Чи так само добре ми обізнані у євангельських істинах, як у наших навчальних предметах, професійних справах, хобі, спорті чи вмінні користуватися мобільними пристроями? Чи активно ми прагнемо знайти відповіді на наші запитання, насичуючись Писаннями і вченнями пророків? Чи прагнемо ми підтвердження Духа?

Важливість здобуття знання є вічним принципом. Пророк Джозеф Сміт “любив знання за його праведну силу”². Він сказав: “Знання є необхідним для життя і благочестя. ... Почуйте, всі ви, брати, про цей величний ключ: знання є силою Бога на спасіння”³.

Уся істина і всі знання є важливими, але серед постійних клопотів нашого щоденного життя ми повинні приділяти особливу увагу зростанню нашого євангельського знання. Тоді ми будемо розуміти, як застосовувати євангельські принципи в нашому житті⁴. Із зростанням нашого знання євангелії, ми

почнемо відчувати впевненість в нашому свідченні і зможемо сказати: “Я знаю це”.

Наступне твердження: “Я виконую це”. В Писаннях говориться, що ми повинні бути “виконавцями слова, а не слухачами самими”⁵. Ми живемо за євангелією і стаємо “виконавцями слова”, якщо виявляємо віру, слухняність, з любов’ю служимо іншим і наслідуємо приклад нашого Спасителя. Ми діємо чесно і робимо те, що, як знаємо, є правильним “в усі часи і в усьому, і в усіх місцях”⁶, незалежно від того, бачить нас хтось чи ні.

У нашому смертному стані ніхто не є досконалим. Навіть коли ми з усіх сил намагаємося жити за євангелією, всі ми будемо помилятися, і всі ми будемо грішити. Яку втіху приносить знання, що завдяки викупній жертві нашого Спасителя, нас може бути прощено і заново очищено! Цей процес істинного покаяття і прощення зміцнює наше свідчення і нашу рішучість дотримуватися Господніх заповідей і жити за євангельськими нормами.

Коли я розмірковую над словом: “Я виконую це”, то гадаю знайому молоду жінку на ім’я Каріган. Вона

написала: “Я є членом Церкви трохи більше року. ... Коли я слухала бесіди, для мене однією з ознак істинності Церкви було відчуття того, що я, нарешті, знайшла церкву, в якій навчали скромності і високих моральних норм. Я на власні очі бачила, що стає з людьми, коли вони ігнорують заповіді і вибирають хибний шлях. Уже давно я прийняла рішення жити за високими моральними нормами. ... Я відчуваю, як благословенна тим, що знайшла істину і охристила. Я така щаслива!”⁷

Останнє речення моєї заяви: “Я люблю це”. Пізнання євангелії Ісуса Христа і старання життя за євангельськими принципами в повсякденному житті спонукає багатьох членів Церкви в захопленні вигукнути: “Я люблю євангелію!”

Це почуття приходить тоді, коли ми відчуваємо, як Святий Дух свідчить нам, що ми є дітьми нашого Небесного Батька, Він піклується про нас і що ми на правильному шляху. Наша любов до євангелії зростає, коли ми відчуваємо любов нашого Небесного Батька, а також мир, обіцяний Спасителем. Для цього ми показуємо Йому, що бажаємо слухатися Його і йти за Ним.

У різні періоди нашого життя, є ми новонаверненими до Церкви, чи є її членами все своє життя, може статися так, що цей життєдайний ентузіазм поблякне. Іноді це стається, коли приходять важкі часи і ми повинні виявляти терпіння. Іноді це стається на піку нашого процвітання і достатку. Коли до мене приходять такі почуття, я знаю, що потрібно заново зосередити мої зусилля на зростанні мого євангельського знання і більш відданому житті за євангельськими принципами.

Одним із найефективніших, але іноді важких для виконання євангельських принципів, є смирення і підкорення волі Бога. Христос у Своїй молитві в Гефсиманському саду сказав Батькові: “Не Моя, а Твоя нехай станеться воля!”⁸ Такою має бути і наша молитва. Найчастіше саме в ці спокійні, сповнені молитви моменти, ми відчуваємо себе оточеними любов’ю Небесного Батька, і ті почуття радості й любові відновлюються.

На зборах провідників Товариства молодих жінок в Юджині, штат Орегон, у мене був привілей познайомитися і поспілкуватися з сестрою Кеммі Уілбергер. Історія, яку мені

розповіла сестра Уілберг, була свідченням сили і благословення однієї молодої жінки, яка знала, виконувала і любила вчення евангелії.

19-річна дочка сестри Уілбергер, яку звали Брук, була трагічно вбита кілька років тому. Це сталося під час літніх канікул після закінчення першого курсу університету. Сестра Уілбергер згадує: “Це були важкі і темні часи для нашої сім’ї. Однак Брук дала нам великий дар. Ми не усвідомлювали цього, коли вона росла, але кожного року і кожної миті свого короткого життя Брук давала нам найбільший дар, який дочка може дати своїм батькам. Брук була праведною донькою Бога. ... Завдяки цьому дару і особливо завдяки Спокуті, яка сповнює мене силою, я маю зміцнення, вітху і обіцяний Спасителем мир. У мене немає ніяких запитань щодо того, де зараз Брук, і я з радістю чекаю на наше миле возз’єднання”⁹.

Я маю свідчення про прекрасний план вічного щастя нашого Небесного Батька. Я знаю, що Він знає і любить нас. Я знаю, що Він підготував пророка, Президента Томаса С. Монсона, аби підбадьорювати та скеровувати нас назад до Нього. Я молюся, щоб кожен із нас почав докладати зусиль, аби міг впевнено заявити: “Я—мормон. Я знаю це. Я виконую це. Я люблю це.” Зі смиренням я кажу це в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Примітка: для додаткового вивчення я рекомендую прочитати Алма 32, а також виступ старійшини Далліна Х. Оукса “Заклик перемінитися” (Ліягона, січ. 2001, сс. 40–43).

ПОСИЛАННЯ

1. Римлянам 1:16.
2. Джордж К. Кеннон, цитовано в *Ученнях Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 263.
3. *Учення: Джозеф Сміт*, с. 267; див. також Martha Jane Knowlton Coray, notebook, Church History Library, Salt Lake City.
4. Див. завдання на засвоєння цінності “Знання”, *Товариство молодих жінок: Особистий розвиток* (брошура, 2009 р.), с. 38.
5. Якова 1:22.
6. Мосія 18:9.
7. Особиста кореспонденція.
8. Лука 22:42.
9. Особиста кореспонденція.

Старійшина Крейг С. Крістенсен
З президентства сімдесятиників

Невимовний дар від Бога

Святий Дух працює у цілковитій єдності з Небесним Батьком та Ісусом Христом, виконуючи багато важливих ролей та чітких обов’язків.

У 1994 році Президент Говард В. Хантер запросив усіх членів Церкви “зробити храм ... величним символом [нашого] членства”¹. Пізніше того ж року було завершено будівництво храму в Баунтіфулі, штат Юта. Ми, як і багато хто, з нетерпінням чекали на можливість повести нашу молоду сім’ю на дні відкритих дверей, що проводились до освячення. Ми старанно працювали над підготовкою дітей до входження в храм, і щиро молилися, щоб вони отримали духовний досвід, щоб храм став головним фокусом їхнього життя.

Коли ми благоговійно проходили по храму, я почав захоплюватися величною архітектурою, елегантним оздобленням, світлом, яке пробивалося крізь високі вікна і багатьма надихаючими картинами. У всіх відношеннях ця священна будівля була дійсно винятковою.

Зайшовши до цілестіальної кімнати, я раптом відчув, що наш наймолодший син, шестирічний Бен, тулиться до моєї ноги. Він був якимось неспокійним—мабуть навіть трохи стривоженим.

“Що сталося, сину?”—пошепки запитав я.

“Тату,—відповів він,—що тут відбувається? Я ніколи такого не відчував”.

Усвідомивши, що вірогідно це вперше наш маленький син відчував з такою силою вплив Святого Духа, я став на коліна на підлогу поряд з ним. У той час як інші відвідувачі проходили повз нас, Бен і я провели кілька хвилин поряд, дізнаючись разом про Святого Духа. Мене здивувала легкість, з якою ми могли обговорювати його священні почуття. Під час розмови з’ясувалося, що найбільше Бена надихало не те, що він *бачив*, але те, що він *відчував*—не фізична краса навколо нас, але тихий, лагідний голос Духа Бога в його серці. Я розповідав йому про те, чого дізнався з власного досвіду, тоді як його дитяче здивування пробудило в мені почуття глибокої вдячності за цей невимовний дар від Бога—дар Святого Духа².

Хто такий Святий Дух?

Святий Дух—це третій член Божества, і тому, як і Бог Батько

та Ісус Христос, Він знає наші думки і наміри наших сердець³. Святий Дух любить нас і бажає нашого щастя. Оскільки Він знає про труднощі, які на нас чекають, Він може скеровувати і навчати нас усьому, що нам слід робити, щоб повернутися жити з нашим Небесним Батьком знову⁴.

На відміну від Небесного Батька та Ісуса Христа, які мають прославлені тіла з плоті і кісток, Святий Дух є духовною особою, яка спілкується з нашими духами через почуття і враження⁵. Як духовна істота, Він має унікальну відповідальність бути посередником, через якого приходить особисте одкровення. В Писаннях Святого Духа часто називають Дух Святий, Дух Господній, Святий Дух обіцяння, або просто Дух⁶.

У чому полягає місія Святого Духа?

Святий Дух працює у цілковитій єдності з Небесним Батьком та Ісусом Христом, виконуючи багато важливих ролей та чітких обов'язків. Основна мета Святого Духа—це свідчити про Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа⁷ і навчати нас правді про все⁸. Тверде свідчення від Святого Духа має набагато більшу надійність, ніж свідчення з будь-якого іншого джерела. Президент Джозеф Філдінг Сміт навчав, що “Дух Бога, спілкуючись з духом людини, має силу доносити істину ефективніше і зрозуміліше, ніж вона буде донесена через особисте спілкування навіть з небесними істотами”⁹.

Святий Дух також відомий як Утішитель¹⁰. У часи неспокою чи відчаю, або коли нам просто треба знати, щоб Бог поруч, Святий Дух може надихати наші душі, давати нам надію і навчати нас “мирним речам царства”¹¹, допомагаючи нам відчувати “мир Божий, що вищий від усякого розуму”¹².

Кілька років тому, коли ми з нашими родичами зібралися за святковою вечерею, мій тато почав грати в ігри зі своїми численними онуками. Раптом, без якихось попередніх ознак, він втратив свідомість і помер. Ця несподівана подія могла

би бути спустошуючою, особливо для його онуків, викликаючи запитання, на які важко відповісти. Однак, коли ми зібрали навколо нас наших дітей, помолилися і прочитали слова пророків Книги Мормона про мету життя, Святий Дух утішив кожного з нас особисто. Способами, які важко описати словами, відповіді, яких ми шукали, з ясністю увійшли у наші серця. Того дня ми відчули спокій, який був справді вищий *нашого* розуму, однак свідчення Святого Духа було певним, безперечним та істинним.

Святий Дух—учитель і одкровитель¹³. Коли ми вивчаємо євангельські істини, обмірковуємо їх і молимося про них, Святий Дух просвітлює наш розум і пришвидшує наше розуміння¹⁴. Він незгладимо записує істину у наших душах і може викликати могутню зміну у наших серцях. Коли ми ділимося цими істинами з нашими сім'ями, з іншими членами Церкви, і з друзями та сусідами в нашій громаді, Святий Дух також стає і їхнім вчителем, бо Він доносить послання євангелії “до сердець дітей людських”¹⁵.

Святий Дух надихає нас допомагати іншим в служінні. Для мене найяскравішими прикладами дослухання до підказок Святого Духа у служінні іншим, є життя і служіння Президента Томаса С. Монсона, який сказав: “Я навчився тому, що коли ми під час виконання наших обов’язків прислухаємося до тихої підказки і діємо не зволікаючи, наш Небесний Батько направлятиме наші кроки і благословлятиме наше життя й життя інших. Я знаю, що немає приємнішого досвіду чи солодших почуттів, ніж тоді, коли прислухавшись до підказки, ми потім усвідомили, що Господь через нас відповів на чийсь молитви”¹⁶.

Розповім лише один зворушливий випадок. Коли Президент Монсон служив єпископом, він дізнався, що член його приходу, Мері Уотсон, лежить у лікарні. Коли він пішов її провідати, то побачив, що вона лежить у одній великій палаті з кількома іншими пацієнтками. Підійшовши до ліжка сестри Уотсон, він помітив, що пацієнтка на сусідньому ліжку швидко накрила свою голову.

Поговоривши з сестрою Уотсон, і давши їй благословення священства, Президент Монсон потиснув їй руку, попрощався, і зібрався йти.

Потім сталося щось просте, але дивовижне. Тут я цитую слова зі спогадів самого Президента Монсона про той випадок:

“Я не міг від неї відійти. Складалося враження, наче на моєму плечі лежить невидима рука, а в душі я відчував, як промовляються наступні слова: “Підійди до сусіднього ліжка, де, як щойно ти увійшов, маленька жінка накрила обличчя”. І я так і зробив ...

Я підійшов до ліжка іншої пацієнтки, ніжно постукав їй по плечу, і обережно потягнув до себе покривало, яким вона накрила обличчя. І ось, що я бачу! Вона також була членом мого приходу. Я не знав, що вона теж лежала у цій лікарні. Її звали Кетлін Мак-Кі. Коли наші очі зустрілися, вона вигукнула крізь сльози: “О, єпископе, коли ви увійшли крізь ці двері, я відчула, що ви прийшли сюди, щоб відвідати мене і благословити у відповідь на мою молитву. Я раділа глибоко в душі, бо думала, що ви знаєте, що я тут. Але коли ви зупинилися біля іншого ліжка, моє серце наче впало, бо я зрозуміла, що ви прийшли не до мене”.

Я сказав [сестрі] Мак-Кі: “Не має значення, що я не знав, що ви тут.

Однак важливо, що наш Небесний Батько знав, і що ви тихо молилися про благословення священства. Саме Він надихнув мене порушити вашу приватність”¹⁷.

Як до нас промовляє Святий Дух?

Ми всі мали відчуття Святого Духа, хоча не завжди мабуть розпізнавали їх. Коли у нашому розумі виникають натхненні думки, ми знаємо, що вони істинні, через духовні відчуття, які з’являються в нашому серці. Президент Бойд К. Пекер навчав: “Святий Дух говорить таким голосом, який ви скоріш *відчуваєте*, ніж *чуєте*. ... Коли ми говоримо про те, щоб “прислухатися” до шепоту Духа, то часто при цьому описуємо духовну підказку словами: “У мене з’явилося *відчуття* ...”¹⁸. Саме через ці священні почуття від Святого Духа ми розуміємо, чого від нас хоче Бог, бо це, як говориться в Писаннях, “є дух одкровення”¹⁹.

Що означає отримати дар Святого Духа?

У процесі навчання нашого шестирічного сина Бена, я думав про важливість пояснення йому різниці між його відчуттями, які були впливом Святого Духа, і даром Святого Духа, який він мав отримати після хрищення. До хрищення усі, хто чесно і щиро шукають істину, можуть відчувати вплив Святого Духа час від часу. Однак можливість отримати постійний супровід Святого Духа і повноту усіх пов’язаних з цим благословень доступна лише гідним охрищеним членам Церкви, які отримують дар Святого Духа через рукопокладання тих, хто має владу священства Бога.

Через дар Святого Духа ми отримуємо додаткові здібності і духовні дари, більше одкровень і захисту, постійний провід і спрямування і обіцяні благословення освячення і піднесення в цілестіальному царстві. Усі ці благословення даються в результаті нашого особистого бажання отримати їх і приходять, коли ми приводимо наші життя у відповідність з волею Бога і шукаємо

Його постійного скерування.

Згадуючи той випадок з Беном у храмі в Баунтіфулі, шт. Юта, я маю багато приємних відчуттів і вражень. Одним з чітких спогадів є той, що поки я занурився у велич того, що бачив, біля мене маленька дитина мала у своєму серці сильні почуття. Ніжним нагадуванням мене запросили не лише зупинитися і стати на коліна, але також прислухатися до заклику Спасителя, стати як мале дитя—смирненне, покірне і готове почути тихий, лагідний голос Його Духа.

Я свідчу про реальне існування і божественну місію Святого Духа, і що силою Святого Духа ми можемо пізнати правду про все. Я свідчу, що дар Святого Духа—це дорогоцінний і невимовний дар усім, хто прийде до Його Сина, охреститься в Його ім'я і отримає Святого Духа через конфірмацію в Його Церкві. Про ці священні істини я приношу особисте свідчення в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Говард В. Хантер, у Джея М. Тоада, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church", *Ensign*, лип. 1994, с. 5; див. також Говард У. Хантер, "The Great Symbol of Our Membership", *Tambuli*, лист. 1994, с. 3.
2. Див. Учення і Завіти 121:26.
3. Див. Алма 12:7; 18:16–18; Учення і Завіти 6:15–16.
4. Див. 2 Нефій 32:5.
5. Див. Учення і Завіти 130:22.
6. Див. Лука 4:1, 18; 11:13; Іван 1:33; Ефесянам 1:13; Учення і Завіти 88:3.
7. Див. 2 Нефій 31:18; 3 Нефій 28:11; Учення і Завіти 20:27.
8. Див. Мороній 10:5.
9. Джозеф Філдінг Сміт, *Doctrines of Salvation*, зібране Брюсом Р. Мак-Конкі, у 3-х томах (1954–1956), том 1, сс. 47–48.
10. Див. Іван 14:26; Учення і Завіти 35:19.
11. Учення і Завіти 36:2.
12. Филип'янам 4:7.
13. Див. Лука 12:12; 1 Коринтянам 2:13; Учення і Завіти 50:13–22; *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 133.
14. Див. Учення і Завіти 11:13.
15. 2 Нефій 33:1.
16. Томас С. Монсон, "Мовчи, перестань!" *Ліягона*, лист. 2002, с. 55.
17. Див. Томас С. Монсон, "Christ at Bethesda's Pool", *Ensign*, лист. 1996, сс. 18–19.
18. Бойд К. Пекер, "Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise," *Ліягона*, черв. 1997, с. 10.
19. Учення і Завіти 8:3; див. також вірш 2.

Старійшина Шейн М. Боуен
Сімдесятник

"Бо живу Я— і ви жити будете!"

Завдяки Йому, а саме, нашому Спасителю Ісусу Христу, ті почуття скорботи, самотності і відчаю одного дня будуть поглинуті повнотою радості.

Коли я служив молодим місіонером у Чилі, ми з напарником зустріли у філії сім'ю із семи чоловік. Матір і діти приходили до Церкви кожного тижня. Ми гадали, що вони давні члени Церкви. Через кілька тижнів ми дізналися, що вони не були охрищені.

Ми негайно зв'язалися з цією сім'єю і запитали, чи можна нам прийти до них додому і навчати їх. Батько не мав бажання вивчати євангелію, але не заперечував проти того, щоб ми навчали його сім'ю.

Сестра Рамірес швидко просувалася в навчанні. Вона жадібно прагнула пізнати всі вчення, які ми викладали. Одного вечора, обговорюючи хрещення немовлят, ми навчали, що малі діти є невинними і не потребують хрещення. Ми попросили її прочитати в книзі Моронія:

"Ось, я кажу вам, що цьому ви будете вчити—покаяння і хрещення тим, хто є підзвітним і здатним чинити гріх; так, навчайте батьків, що вони мусять покаятися, і бути хрещеними, і упокоритися, як їхні малі діти, і їх усіх буде спасенно з їхніми малими дітьми.

А їхні малі діти не потребують ні покаяння, ні хрещення. Ось, хрещення є на покаяння для виконання заповідей щодо відпущення гріхів.

Але малі діти живуть у Христі, аж від заснування світу; якби це було не так, тоді Бог є упередженим Богом і також змінним Богом і зважає на особи; бо як багато малих дітей померло без хрещення!"¹

Прочитавши цей уривок, сестра Рамірес почала схлипувати. Ми з напарником були збентежені. Я запитав: "Сестро Рамірес, може ми щось не так сказали чи зробили і образили вас?"

Вона відповіла: "Ні, ні, старійшино, ви не зробили нічого поганого. Шість років тому у мене народився хлопчик. Він помер до того, як ми змогли його охрестити. Наш священник сказав нам, що через те, що він не був охрищений, то перебуватиме поряд з пеклом протягом усієї вічності. Шість років я носила в собі цей біль і провину. Прочитавши цей уривок, я знаю силою Святого Духа, що це істинно. Я відчула, як з мене спав великий тягар, і це сльози радості".

Я згадав учення пророка Джозефа Сміта, який навчав цієї втішної доктрини: “Господь забирає багатьох ще в дитинстві, щоб вони могли уникнути заздрощів людських, і смутку, і нечестивості сучасного світу. Вони були надто чистими, надто милими, щоб жити на землі, отже, якщо це правильно розуміти, замість того, щоб плакати, у нас є привід радіти, коли вони звільняються від зла, і вони незабаром знову будуть з нами”².

Через шість років, проведених в муках від майже нестерпного смутку і болю, істинне вчення, відкрите люблячим Небесним Батьком через живого пророка, принесло солодкий спокій цій стражденній жінці. Зайвим буде сказати, що сестра Рамірес і її діти, яким було вісім років і старше, були охрищені.

Я пам’ятаю, як писав свій сім’ї і висловлював вдячність, яку відчував у серці за знання цієї і стількох інших простих і цінних істин відновленої евангелії Ісуса Христа. Я ніколи не здогадувався, як цей прекрасний істинний принцип повернеться до мене в майбутньому і стане моїм бальзамом в Гілеаді.

Я б хотів звернутися до тих, хто втратив дитину і ставив запитання: “Чому це сталося зі мною?” або навіть ставив під сумнів власну віру в люблячого Небесного Батька. Я молюся, аби силою Святого Духа я міг принести хоч трохи надії, спокою і розуміння. Я бажаю бути знаряддям, аби сприяти відновленню вашої віри в нашого люблячого Небесного Батька, Який знає все і дозволяє

нам зазнавати випробувань, аби ми могли пізнати і полюбити Його, а ще зрозуміти, що, якби не Він, у нас би не було нічого.

4 лютого 1990 року народився наш третій син і шоста дитина в сім’ї. Ми назвали його Тайсоном. Він був гарненьким малюком, і наша сім’я зустріла його з відкритим серцем і обіймами. Його брати і сестри так ним пишалися! Ми всі думали, що він був найдосконалішим малюком з усіх, які колись народжувалися.

Коли Тайсону було вісім місяців, він проковтнув крейду, яку знайшов на килимі. Ця крейда застрягла в горлі Тайсона, і він перестав дихати. Його старший брат приніс Тайсона в кімнату з несамовитим криком: “Малюк не дихає! Малюк не дихає!” Ми почали робити штучне дихання і викликали 911.

Прибули працівники швидкої допомоги і миттю доставили Тайсона в лікарню. В кімнаті очікування ми продовжували палко молитися, благаючи Бога про диво. Через якийсь час, що, здавалося, тривав вічність, в кімнату зайшла лікарка і сказала: “Мені шкода. Ми більше нічого не можемо зробити. Ви можете побути з ним стільки, скільки потрібно”. І вона пішла.

Коли ми зайшли в палату, де лежав Тайсон, то побачили нашу маленьку дитинку неживою. Здавалося, його маленьке тіло було оточене небесним сяйвом. Він був таким світлим і чистим.

У ту мить здавалося, що це кінець усього. Як ми зможемо прийти до наших дітей і якимось чином пояснити, що Тайсон уже не повернеться додому?

Далі про це я буду розповідати виключно від себе. Ми з моєю дружиною, яка є просто ангелом, пережили це випробування разом, але я не в змозі висловити почуття матері і навіть не буду намагатися це робити.

Неможливо описати суміш почуттів, які я мав у той момент свого життя. Більшість часу я відчував, ніби це був поганий сон і я незабаром прокинуся. Тоді весь цей жах

закінчиться. Я не спав багато ночей. Я часто ходив з кімнати до кімнати вночі, перевіряючи, чи все гаразд з нашими іншими дітьми.

Почуття провини катувало мою душу. Я почував себе дуже винним. Я почувався брудним. Я був його батьком і мав краще потурбуватися про його безпеку. Якби я тільки зробив це або те. Іноді навіть сьогодні, 22 роки тому, ці почуття починають підкрадатися до мого серця, і я повинен швидко звільнитися від них, бо вони можуть бути руйнівними.

Десь через місяць після смерті Тайсона я мав інтерв’ю зі старійшиною Діном А. Ларсеном. Він приділив час, щоб вислухати мене, і я завжди буду вдячним за його пораду і любов. Він сказав: “Не думаю, що Господь хотів би, аби ви карали себе за смерть вашого малюка”. Я відчув любов мого Небесного Батька, проявлену через одного з його вибраних слуг.

Однак катуючі думки продовжували надокучати мені, і невдовзі я почав відчувати гнів: “Це не справедливо! Як Бог міг зробити таке мені? Чому я? Що я зробив, аби заслужити таке?” Я навіть мав почуття гніву до людей, які лише намагалися втішити нас. Пам’ятаю, як друзі казали: “Я знаю, що ти відчуваєш”. А я думав про себе: “Ви навіть не уявляєте, що я відчуваю. Просто залиште мене в спокої”. Невдовзі я зрозумів, що жалість до себе також може забирати багато сил. Мені було соромно перед собою за те, що мав недобрі думки про дорогих друзів, які тільки намагалися допомогти.

Коли мене охоплювали і намагалися поглинути відчуття провини, гніву і жалості до себе, я молився, щоб моє серце могло змінитися. Завдяки дуже особистим священним нагодам Господь дав мені нове серце, і хоча воно все ще було самотнім і сповненим болем, усе моє бачення змінилося. Мені було дано пізнати, що я не був обкрадений, а натомість на мене чекало велике благословення, якщо я доведу свою вірність.

Моє життя почало змінюватися, і я міг дивитися вперед з надією,

замість того, щоб дивитися назад з відчаєм. Я свідчу, що це життя не є кінцем. Духовний світ є реальним. Учення пророків стосовно життя після смерті—істинні. Це життя є лише скороминущим кроком вперед у нашій подорожі назад до Небесного Батька.

Тайсон залишився цілком невід'ємною частиною нашої сім'ї. Протягом років ми з радістю спостерігали милість і доброту люблячого Небесного Батька, Який дозволив нашій сім'ї дуже реально відчувати вплив Тайсона. Я свідчу, що завеса тонка. Ті ж самі почуття відданості, любові і сімейної єдності не закінчуються з тим, як дорогі нам люди переходять на інший бік завіси; ці почуття, навпаки, посилюються.

Іноді люди запитують: "Скільки часу тобі знадобилося, щоб заспокоїтися?" Правда в тому, що ніколи неможливо повністю заспокоїтися, доки ви не будете знову разом з вашими покійними рідними. Я ніколи не матиму повноти радості, доки ми не поєднаємося ранком Першого воскресіння.

"Бо людина є дух. Елементи є вічними, а дух і елемент, нерозривно з'єднані, отримують повноту радості;

А коли роз'єднані, людина не може отримати повноти радості"³.

Але тим часом, як навчав Спасителя, ми можемо жити далі з радістю⁴.

Я дізнався, що гіркий, майже нестерпний біль може стати солодким, якщо звернутися до свого Небесного Батька і благати Його втішення, яке надходить завдяки Його плану; Його Сину, Ісусу Христу; і Його Втішителю, Хто є Святим Духом.

Яке ж це величне благословення в нашому житті! Чи не було б трагічним, якби ми не відчували глибокого смутку при втраті дитини? Який я вдячний своєму Небесному Батькові, що Він дозволяє нам любити сильно і любити вічно! Який я вдячний за вічні сім'ї! Який я вдячний, що через Свого живого пророка Він знову відкрив славетний план викуплення!

Коли ви були на похороні рідної вам людини, згадайте почуття вашого серця, коли ви йдете з цвинтаря і, озираючись, бачите ту свіжу могилу—здається, що серце зараз розірветься.

Я свідчу, що завдяки Йому, а саме, нашому Спасителю Ісусу Христу, ті почуття скорботи, самотності і відчаю одного дня будуть

поглинуті повнотою радості. Я свідчу, що ми можемо довіритися Йому в таких словах:

"Я не кину вас сиротами,—Я прибуду до вас!

Ще недовго, і вже світ Мене не побачить, але ви Мене бачити будете, бо живу Я—і ви жити будете!"⁵

Я свідчу, що, як сказано у путівнику *Проповідуйте Мою євангелію*, "якщо ми будемо покладатися на Спокуту Ісуса Христа, Він допоможе нам подолати випробування, хвороби і біль. Ми зможемо сповнитися радістю, миром і спокоєм. Завдяки Спокуті Ісуса Христа все несправедливе в житті може бути виправлено"⁶.

Я свідчу, що того яскравого славетного ранку Першого воскресіння наші з вами близькі вийдуть з могил, як обіцяно Самим Господом, і ми матимемо повноту радості. Завдяки тому, що Він живе, вони і ми також будемо жити. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мороній 8:10–12.
2. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 176.
3. *Учення і Завіти* 93:33–34.
4. Див. Іван 16:33.
5. Іван 14:18–19.
6. *Проповідуйте Мою євангелію: путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 52.

Старійшина Рассел М. Нельсон
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

Зверніться до місіонерів! Вони можуть вам допомогти!

Усі місіонери: і молоді, і старшого віку, служать з єдиною метою—покращити життя інших людей.

М ої улюблені брати, сестри і друзі, ми посилаємо кожному з вас нашу любов і наші вітання. Ми відчуваємо захоплення щодо оголошення, зробленого Президентом Томасом С. Монсоном сьогодні вранці, згідно з яким мінімальний вік початку служіння на місії змінився, і становить для юнаків—18 років, а для дівчат—19. Завдяки появі такого вибору, більше молодих людей зможуть насолоджуватися благословеннями місії.

Два роки тому Президент Монсон проголосив і сьогодні зранку з великою силою підтвердив, що “кожний гідний, здатний до служіння молодий чоловік повинен підготуватися, щоб служити на місії. Місіонерське служіння—це обов’язок священства—обов’язок, виконання якого Господь чекає від вас, кому було так багато дано”¹. І знову ж він пояснив, що для сестер це бажаний вибір, але не є їхньою відповідальністю. І він знову запросив

служити більше пар старшого віку.

Готуватися до місії—важливо. Місія—це добровільний акт служіння Богу і людству. Місіонери фінансують цей привілей з особистих заощаджень. Батьки, сім’ї, друзі і пожертвувачі, які роблять внески до Загального місіонерського фонду, також можуть допомогти. Усі місіонери: і молоді, і старшого віку, служать з єдиною метою—покращити життя інших людей.

Рішення служити на місії вплине на духовне майбутнє місіонера, його або її подружжя і їхнє потомство на багато наступних поколінь. Бажання служити є природнім результатом чийогось навернення, гідності і підготовки.

У цій великій всесвітній аудиторії, багато хто з вас не належить до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів і дуже мало знає про нас і наших місіонерів. Ви тут, або налаштувалися на цю хвилю, оскільки бажаєте дізнатися більше про мормонів і про те, чого навчають

наші місіонери. Дізнавшись про нас більше, ви побачите, що ми з вами маємо багато спільних цінностей. Ми заохочуємо вас зберегти усе хороше та істинне, а потім подивитися, чи можемо ми до цього щось додати. У цьому світі, де так багато проблем, нам дійсно час від часу потрібна допомога. Релігія, вічна істина і наші місіонери є невід’ємною частиною цієї допомоги.

Наші молоді місіонери відстро-чують свою освіту, професію, побачення й усе інше, що типова молода людина може робити на цій стадії свого життя. На час від 18 до 24 місяців вони це все відкладають через своє глибоке бажання служити Господу². А деякі наші місіонери служать у більш похилому віці. Я знаю, що їхні сім’ї благословенні. У нашій власній сім’ї на місіях повного дня зараз служать вісім місіонерів—три дочки, їхні чоловіки, одна онука та один онук.

Дехто з вас може цікавитися, що означає назва *мормон*. Це наше прізвище. Це не справжнє наше ім’я, хоча ми відомі широкому загалу, як мормони. Цей термін походить з книги Священного Писання, відомого, як Книга Мормона.

Справжнє ім’я Церкви—Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Це відновлена первісна Церква Ісуса Христа. Коли Він ходив по землі, Він організував Свою Церкву. Він покликав апостолів, сімдесятників та інших провідників, яким дав владу священства діяти від Його імені³. Після того, як Христос і Його апостоли померли, люди змінили обряди і вчення. Первісна Церква і священство були втрачені. Після Темних віків і під проводом Небесного Батька, Ісус Христос повернув Свою Церкву. Тепер вона знову живе, відновлена, і працює під Його божественним проводом⁴.

Ми наслідуюмо Господа Ісуса Христа і навчаємо про Нього. Ми знаємо, що після Своєї прославленої перемоги над смертю, воскреслий Господь являвся Своїм учням багато разів. Він їв з ними. Він ходив з ними. Перед Своїм остаточним

Мілан, Італія

піднесенням Він дав їм доручення: “Тож ідіть, і навчіть всі народи, христячи їх в Ім’я Отця, і Сина, і Святого Духа”⁵. Апостоли послухалися цієї настанови. Вони також покликали інших допомагати їм виконувати заповідь Господа.

Сьогодні під проводом сучасних апостолів і пророків те саме доручення отримали місіонери Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ці місіонери служать у більш ніж 150 країнах. Як представники Господа Ісуса Христа, вони намагаються виконати це божественне доручення—відновлене у наші дні Самим Господом—нести повноту євангелії до інших країн і благословляти життя людей повсюди⁶.

Місіонери, яким ще не виповнилося 20 років або яким трохи за 20, ще не набули життєвого досвіду. Але вони благословенні такими дарами, як сила Святого Духа, любов Бога і свідчення про істину, що робить їх могутніми послами Господа.

Вони діляться доброю новиною євангелії, яка принесе справжню радість і вічне щастя усім, хто послухає їхнє послання. І в багатьох випадках вони роблять це в країнах і мовами, які не є рідними для них.

Місіонери прагнуть наслідувати Ісуса Христа і словом, і ділом. Вони проповідують Ісуса Христа і Його Спокуту⁷. Вони навчають про буквальноє Відновлення давньої Церкви Христа через першого Пророка Господа останніх днів, Джозефа Сміта.

Можливо ви раніше зустрічали чи навіть ігнорували наших місіонерів. Я сподіваюся, що ви не будете їх боятися, але навчитеся у них. Вони можуть бути посланою вам небесною допомогою.

Так сталося з Джеррі, одним джентльменом протестантом, років 60-ти з гаком, який живе в Месі, шт. Аризона. Батько Джеррі був служителем-баптистом; його матір служителем-методистом. Якось

близький друг Джеррі, Прісілла, поділилася з ним почуттями болю, через смерть її дитини під час пологів і гірке розлучення, яке сталося невдовзі після того. У Прісілли, самотньої матері, яка вибивалася із сил, було четверо дітей, три дочки і син. Коли вона відкрила своє серце Джеррі, вона зізналася, що обдумувала самогубство. З усіх сил, і з усією любов’ю, які він міг в собі знайти, Джеррі намагався допомогти їй зрозуміти, що її життя мало цінність. Він запросив її відвідати його церкву, але Прісілла пояснила, що полишила надію на Бога.

Джеррі не знав, що йому робити. Пізніше, поливаючи у себе у дворі дерева, цей сповнений віри чоловік помолився Богу про спрямування. Коли він молився, то почув у своєму розумі голос, Який промовляв: “Зупини хлопців на велосипедах”. Джеррі, трохи спантеличений, замислився, що це могло означати. Обмірковуючи цю підказку, він

поглянув на вулицю і побачив двох молодих хлопців у білих сорочках та галстуках, які їхали на велосипедах в напрямку його будинку. Приголомшений цим “випадковим” збігом обставин, він дивився, як вони проїжджали повз нього. Потім, усвідомивши, що ситуація вимагала від нього дій, він закричав: “Гей, ви, будь ласка, зупиніться! Мені треба з вами поговорити!”

Маючи здивований, але радісний вигляд, юнаки зупинилися. Коли вони підійшли, Джеррі помітив на них таблички, з яких стало ясно, що вони були місіонерами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Джеррі подивився на них і сказав: “Можливо це здається трохи дивним, але я молився і мені було сказано “зупинити хлопців на велосипедах”. Я подивився на вулицю і побачив вас. Ви можете мені допомогти?”

Місіонери усміхнулися і один з них сказав: “Так, ми певно можемо”.

Джеррі пояснив, чому він переживав за Прісіллу. Невдовзі місіонери проводили зустрічі з Прісіллою, її дітьми та Джеррі. Вони обговорювали мету життя і вічний план Бога для них. Віра Джеррі, Прісілли та її дітей зростала через щирі молитви, вивчення Книги Мормона, і сповнену любові підтримку членів Церкви. Досить сильна віра Джеррі в Ісуса Христа ставала навіть сильнішою. Сумніви та думки про самогубство залишили Прісіллу і їх замінили надія та щастя. Вони

охрестилися і стали членами відновленої Церкви Христа⁸.

Так, місіонери можуть багато в чому допомогти. Наприклад, дехто з вас може захотіти більше дізнатися про своїх предків. Ви, можливо, знаєте імена ваших батьків і чотирьох ваших дідусів і бабусь, але як щодо восьми прабабусь і прадідів? Чи знаєте ви їхні імена? Чи хотіли б дізнатися про них більше? Зверніться до місіонерів! Вони можуть вам допомогти!⁹ Вони мають доступ до величезної Бібліотеки сімейно-історичних записів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Дехто з вас є членом Церкви, але на цей момент ви не відвідуєте Церкву. Ви любите Господа і часто думаєте про те, щоб повернутися до Його отари. Але ви не знаєте, з чого почати. Я пропоную вам звернутися до місіонерів!¹⁰ Вони можуть вам допомогти! Вони також можуть допомогти, навчаючи членів вашої сім'ї. Ми і місіонери любимо вас і бажаємо знову повернути у ваше життя радість і світло євангелії.

Дехто з вас можливо бажає знати, як подолати залежність або жити довше і насолоджуватися кращим здоров'ям. Зверніться до місіонерів! Вони можуть вам допомогти! Незалежні дослідження свідчать, що в цілому члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів є групою людей із досить гарним здоров'ям. Рівень смертності серед них—один з найнижчих, а середня тривалість життя є найдовшою серед будь-яких

до цих пір повідомлених з усіх конкретно визначених груп, які вивчалися протягом тривалого часу у Сполучених Штатах¹¹.

Дехто з вас може відчувати, що ваше життя дуже зайняте і неконтрольоване, однак глибоко в серці ви відчуваєте зростання порожнечі через відсутність напрямку чи мети. Зверніться до місіонерів! Вони можуть вам допомогти! Вони можуть допомогти вам дізнатися більше про істинну мету життя—чому ви тут, на землі, і куди ви підете після смерті. Ви можете дізнатися, як відновлена євангелія Ісуса Христа благословить ваше життя більше, ніж ви можете на цей момент навіть уявити.

Якщо ви непокоїтеся про вашу сім'ю, зверніться до місіонерів! Вони можуть вам допомогти! Зміцнення шлюбів та сімей є одним з найважливіших пріоритетів Святих Останніх Днів. Сім'ї можуть бути навіки разом. Попросіть місіонерів навчати вас тому, як це можна здійснити для вашої сім'ї.

Місіонери можуть допомогти вам у вашому бажанні здобути більше знань. Людський дух тягнеться до просвітлення. Звідки б не приходила істина, з лабораторії вченого чи як одкровення від Бога, ми прагнемо її! Воістину слава Бога—це розум¹².

Зростання знання означає збільшення знання духовного так само, як і мирського. Ми робимо наголос на важливості розуміння Священних Писань. Незалежне дослідження недавно виявило, що Святі Останніх Днів є найбільш обізнаними у християнстві та Біблії¹³. Якщо ви хочете краще зрозуміти Біблію, краще розуміти Книгу Мормона і здобути ширше усвідомлення братерства людей і батьківства Бога, зверніться до місіонерів! Вони можуть вам допомогти!

Багато хто з вас має глибоке бажання допомогти нужденним. Оскільки ми слідуємо за Ісусом Христом, Святі Останніх Днів також підкоряються цьому непереборному спонуканню¹⁴. Будь-хто може приєднатися до нас, допомагати

неужденним і надавати допомогу жертвам лих у будь-якій частині світу. Якщо ви бажаєте взяти у цьому участь, зверніться до місіонерів! Вони можуть вам допомогти!

І якщо ви бажаєте пізнати більше про життя після смерті, про небеса, про план Бога для вас; якщо ви бажаєте знати більше про Господа Ісуса Христа, Його Спокуту і Відновлення Його Церкви, як вона була встановлена з самого початку, зверніться до місіонерів! Вони можуть вам допомогти!

Я знаю, що Бог живе. Ісус є Христос. Його Церква була відновлена. Я гаряче молюся, щоб Бог міг благословити кожного з вас і кожного з наших дорогоцінних місіонерів. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, "Коли ми знову зустрічаємося разом", *Ліягона*, лист. 2010, с. 5.
2. Див. Учення і Завіти 4:3.
3. Див. Матвій 10:1; Лука 6:13; 10:1; Ефесянам 4:11–12.
4. Див. Учення і Завіти 1:30.
5. Матвій 28:19.
6. Див. Учення і Завіти 68:8; 84:62; 112:28.
7. Див. 1 Коринтянам 2:2; 2 Нефій 25–26.
8. З особистого спілкування з В. Трейсі Уотсон, колишнім президентом місії в Месі, шт. Аризона.
9. Запрошення "зверніться до місіонерів" також означає, що ви можете звернутися за допомогою до друга, який є членом Церкви.
10. Активні родичі, друзі та церковні провідники також з радістю допоможуть.
11. Див. Джеймс Е. Енстром та Лестер Бреслоу, "Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004", *Preventive Medicine*, том 46 (2008), с. 135.
12. Див. Учення і Завіти 93:36.
13. Див. *U.S. Religious Knowledge Survey* (Форум дослідницького центру П'ю, присвячений питанням релігії та суспільного життя, 28 вер. 2010), с. 7.
14. Див. Рем Кнаан, Ван Еванс та Деніел В. Куртіс, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (Пенсільванський університет, Школа соціальної політики і практики, 2012, "Mormon Volunteerism Highlighted in New Study" (16 бер. 2012), <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report; Mormons in America. Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society>, Форум дослідницького центру П'ю, присвячений питанням релігії та суспільного життя, 12 січ. 2012), с. 43; Роберт Д. Путнем і Девід Е. Кемпбелл, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), сс. 444–454.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф

Другий радник у Першому Президентстві

Про жалкування і рішення

Чим більше ми присвячуємо себе досягненню святості й щастя, тим вірогідніше, що нам не доведеться йти шляхом, що веде до жалкування.

Про жалкування

Президенте Монсон, ми любимо вас. Дякуємо вам за натхнення й історичне оголошення про будівництво нових храмів та місіонерське служіння. Я впевнений, що завдяки цьому великі благословення приходитимуть до нас і до багатьох майбутніх поколінь.

Мої дорогі брати і сестри, мої дорогі друзі! Усі ми смертні. І я сподіваюсь, що ні для кого з нас це не є несподіванкою.

Нікому з нас не бути на землі дуже довгий час. У нас є певна кількість безцінних років, які з погляду вічності—просто мить.

А потім ми помираємо. Наші духи "переносяться додому до Того Бога, Який дав [нам] життя"¹. Ми залишаємо свої тіла і покидаємо речі цього світу, коли переходимо в наступну сферу свого існування.

У молодості нам здається, ніби ми будемо жити вічно. Ми вважаємо, що в нас попереду безліч сходів сонця над горизонтом, і майбутнє для нас схоже на безперервну дорогу, що безкінечно простягається перед нами.

Однак чим старшими ми стаємо, тим більше схильні оглядатися назад і дивуватися, якою ж короткою насправді є та дорога. Нас вражає, як могли ці роки промайнути так швидко. І ми починаємо думати про вибір, який робили, і те, що ми зробили. У цьому процесі ми згадуємо багато приємних моментів, які зігрівають нашу душу і звеселяють наше серце. Але ми згадуємо й про те, що викликає жалкування,—про те, що б ми хотіли повернути назад і змінити.

Одна медсестра, яка доглядає невиліковно хворих, каже, що вона часто ставила одне просте запитання своїм підопічним, коли вони готувалися вже піти з цього життя.

"Ви про щось жалкуєте?"—запитує вона².

Якщо бути так близько до того останнього дня смертного життя, то часто приходиться ясність, щоб подумати, і дається розуміння й бачення перспективи. Тож коли цих людей запитували, про що вони жалкували, вони відкривали своє серце. Вони розмірковували про те, що б змінили, якби могли перевести назад стрілки годинника.

Розмірковуючи над тим, що вони казали, я просто вражався тому, якою мірою фундаментальні принципи євангелії Ісуса Христа можуть направляти наше життя у доброму напрямку, звісно ж, за умови, що ми застосовуємо їх.

У принципах євангелії немає ніякої таємничості. Ми вивчали їх у Писаннях, ми обговорювали їх на Недільній школі, і ми багато разів чули про них з кафедри. Ці божественні принципи й цінності—прості й зрозумілі; вони чудові, глибокі й могутні; вони безсумнівно можуть допомогти нам уникнути жалкувань у майбутньому.

Мені хотілося б більше проводити часу з тими, кого я люблю

Можливо, найчастіше помираючі пацієнти жалкували, що їм не вдалося проводити більше часу з тими, кого вони люблять.

Особливо чоловіки заводили цю журливу пісню: вони “глибоко шкодували, що проводили стільки часу свого життя за [щоденною] одноманітною ... працею”³. У багатьох не було чудових спогадів, що нагадують про проведений час із сім’єю та друзями. Вони не скористалися можливістю встановити тісний контакт з тими, хто для

них в житті означав найбільше.

Чи не правда, що ми часто дуже вже зайняті? І, як це не сумно казати, ми навіть носимо свою зайнятість, як знак пошани, наче вже те, що ми зайняті, було досягненням або ознакою життя вищої якості.

Це так?

Я думаю про нашого Господа і наш Приклад, Ісуса Христа, та Його коротке життя серед людей в Галілеї та Єрусалимі. Я намагався уявити собі Його, коли Він поспішає з одного зібрання на інше або одночасно робить кілька справ, щоб виконати невідкладні справи з усього списку.

Мені це не вдається.

Натомість я бачу співчутливого й турботливого Сина Бога, Який кожний день живе цілеспрямовано. Коли він спілкувався з людьми навколо Себе, то вони відчували себе важливими і що їх люблять. Він знав про незмірну цінність людей, з якими зустрічався. Він благословляв їх, священнослужив їм. Він надихав їх, зцілював їх. Він віддавав їм безцінний дар Свого часу.

У наш час легко удавати, що ми проводимо час з іншими людьми. Клацніть мишкою—і ви вже “під’єдналися” до тисяч “друзів”, навіть не бачачи жодного з них в обличчя.

Технології можуть бути чимось чудовим, і вони дуже корисні, коли ми не можемо бути близько до тих, кого любимо. Ми з дружиною живемо далеко від дорогої нашої сім’ї, і ми знаємо, що це означає. Однак я вважаю, що ми йдемо не в тому напрямку, і кожний окремо, і як суспільство в цілому, коли зв’язуємося із сім’єю чи друзями переважно для того, щоб виставити в он-лайн кумедні фото, переадресувати їм щось банальне або вказати адреси якихось сайтів в Інтернеті. Я припускаю, що це можна робити, однак скільки часу ми готові віддавати цьому? Якщо нам не вдається віддавати самих себе і не ділити свій час з тими, хто дійсно є дорогими для нас, то одного дня ми будемо жалкувати про це.

Давайте ж прийнемо рішення турботливо ставитися до тих, кого любимо, змістовно проводячи з ними час, роблячи щось разом, щоб мати дорогоцінні спогади.

Мені хотілося б більше жити відповідно до свого потенціалу

Люди ще жалкують, що їм не вдалося стати тими, якими, як вони відчували, вони могли б або повинні були стати. Озираючись на прожите життя, вони усвідомлювали, що ніколи не жили відповідно до свого потенціалу, що надто багато пісень залишилося недоспіваними.

Я тут не говорю про успіхи на кар’єрних сходах в наших різних професіях. Ті сходи, якими б вони не здавалися високими на цій землі, навряд чи щось значать для єдиного кроку у велику вічну подорож, що чекає на нас.

Я, скоріше, говорю про становлення тими, ким, за наміром Бога, нашого Небесного Батька, ми маємо бути.

Ми прибули у цей світ з передземної сфери, як сказав поет, “у хмарах слави”⁴.

Наш Небесний Батько бачить наш реальний потенціал. Він знає про нас те, чого ми самі про себе не знаємо. Він дає нам підказки в нашому житті, щоб ми виповнили

міру свого сотворіння, щоб жили правильним життям і повернулися в Його присутність.

Тоді чому ми присвячуємо так багато свого часу й сил тому, що є таким тимчасовим, таким пустим і таким поверховим? Ми відмовляємось бачити, наскільки нерозумно гнатися за чимось незначним і скороминущим?

Чи не було б розумнішим для нас “склада[ти] ... собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть?”⁵

Як ми це робимо? Наслідуючи приклад Спасителя, щодня живучи за Його вченнями і по-справжньому люблячи Бога і своїх ближніх.

А цього нам точно не вдасться зробити, якщо у своєму учнівстві ми ледь волочимо ноги, байдуже на все дивимось і виявляємо незадоволення.

Коли це стосується життя за євангелією, то ми не повинні бути схожими на хлопчика, який вмочить великий палець своєї ноги у воду, а потім заявляє, що ходив плавати. Як сини і дочки Небесного Батька, ми здатні на більше. Для цього самих намірів недостатньо. Ми повинні *діяти*. А ще важливіше—ми повинні *ставати* тими, ким Небесний Батько хоче нас бачити.

Виголошувати своє свідчення про євангелію—добре, але бути живим прикладом відновленої євангелії—краще. Бажати бути більш відданими своїм завітам—добре; а бути вірними священним завітам, у тому числі й жити чеснотним життям, платити десятину та жертвування, дотримуватися Слова мудрості і служити нужденним—набагато краще. Проголошувати, що ми будемо присвячувати більше часу сімейній молитві, вивченню Писань і корисним сімейним заходам—добре, але якщо все це дійсно робити, то в наше життя неодмінно придуть небесні благословення.

Учнівство—це прагнення святості і щастя. Це шлях до того, щоб нам стати кращими і найщасливішими.

Давайте прийнемо рішення йти за Спасителем і старанно

працювати, щоб стати тими, ким нам призначено стати. Давайте слухати підказки Святого Духа і виконувати їх. Якщо ми будемо робити це, Небесний Батько відкриє нам те, про що ми б ніколи самі не дізналися. Він буде освітлювати шлях попереду і відкривати наші очі, щоб ми побачили в собі таланти, про які не знаємо і які, можливо, й не уявляємо.

Чим більше ми присвячуємо себе досягненню святості й щастя, тим вірогідніше, що нам не доведеться йти шляхом, що веде до жалкування. Чим більше ми покладаємося на милість Спасителя, тим більше ми будемо відчувати, що ми на шляху, який для нас визначив Небесний Батько.

Мені хотілося б мати більше щастя

Те, про що ще жалкують люди, знаючи, що вони помирають, може бути дещо несподіваним. Вони хотіли б бути щасливішими.

Ми так часто потрапляємо у полон тієї ілюзії, що є щось для нас недосяжне, що принесло б нам щастя: краща ситуація в сім’ї, краще матеріальне становище або кінець важких випробувань.

Чим старшими ми стаємо, тим частіше озираємося назад і усвідомлюємо, що наше щастя в дійсності мало залежить від зовнішніх обставин або визначається ними.

Воно *від нас* залежить. *Ми* самі визначаємо своє щастя.

Кінець кінцем, ми з вами відповідаємо за своє щастя.

Ми з Гарріет, моєю дружиною,

любимо кататися на велосипедах. Так чудово виїхати на природу й насолоджуватися її красою. У нас є певні маршрути для таких поїздок, але ми мало приділяємо уваги тому, як далеко чи як швидко ми подо- рожуємо у порівнянні з іншими велосипедистами.

Однак час від часу я думаю, що ми могли б бути трішки завзятішими. Я навіть думаю, ми могли б показати кращий результат в часі або їхати з більшою швидкістю, якщо б ми тільки трішки підштовхнули себе до цього. І тоді я іноді навіть допускаюся великої помилки, кажучи про цю ідею своїй прекрасній дружині.

Як правило, вона завжди реагує на мої пропозиції такого характеру дуже по-доброму, дуже ясно і дуже відверто. Вона посміхається і каже: “Дітер, це—не перегони; це—подо- рож. Насолоджуйся моментом”.

Наскільки ж вона права!

Іноді в житті ми настільки зосере-джуємося на фінішній лінії, що нам не вдається відчути радість самої подорожі. Я їду кататися на велосипеді зі своєю дружиною не тому, що думаю про фініш. Я їду, бо бути з нею для мене приємно й радісно.

Хіба це не здається безглуздом втрачати радісні й приємні моменти через те, що ми постійно чекаємо того моменту, коли вони закінчатся?

Хіба ми слухаємо прекрасну музику, чекаючи, як стихне фінальна нота, і не дозволяємо собі по-справжньому насолодитися самою музикою? Ні. Ми слухаємо і відчуваємо варіації мелодії, ритм і гармонію всього музичного твору.

Хіба ми проказуємо молитви з думкою лише про “амін”, тобто їхній кінець? Звичайно ж, ні. Ми молимося, щоб бути ближче до Небесного Батька, отримати Його Дух і відчути Його любов.

Нам не слід чекати, щоб бути щасливими тоді, коли досягнемо чогось у майбутньому, нам слід знаходити те щастя, яке вже є можливим,—увесь час! Життя не означає бути вдячним лише у

ретроспективі. “Це день, що його створив Господь,—написав псаломщик.—Радіймо та тішмося в нім!”⁶.

Брати і сестри, якими б не були наші обставини, якими б не були наші труднощі чи випробування—кожного дня є те, що можна сприйняти і плекати. У кожному дні є те, що може викликати вдячність і принести радість, якщо тільки ми будемо помічати й цінувати це.

Можливо, нам слід менше дивитися очима і більше серцем. Мені подобаються ці слова: “Чітко можна бачити лише серцем. Те, що важливе, очима не побачиш”⁷.

Нам наказано “складати дяку за все”⁸. То ж чи не краще дивитися своїми очима і своїм серцем навіть на щось незначне, за що ми *можемо* бути вдячні, а не перебільшувати негативне у своєму теперішньому становищі?

Господь пообіцяв: “І того, хто сприйматиме все з вдячністю, буде уславлено; і те, що від цієї землі, буде додано йому стократ”⁹.

Брати і сестри, маючи ясні благословення від нашого Небесного Батька, Його великодушний план спасіння, надзвичайні істини відновленої євангелії і ще багато чого прекрасного у подорожі цим життям, “чи не маємо ми причини радіти?”¹⁰

Давайте прийнемо рішення бути щасливими, якими б не були наші обставини.

Про рішення

Одного дня ми зробимо неминучий крок і перейдемо з цієї смертної сфери у наступний свій стан. Одного дня ми озирнемося назад на своє життя і замислимося, чи могли ми бути кращими, приймати кращі рішення або мудріше розпоряджатися своїм часом.

Аби уникнути найглибшого жалкування в житті, слід бути мудрими, щоб прийняти деякі рішення сьогодні. Отже, давайте:

- Прийнемо рішення проводити більше часу з тими, кого ми любимо.
- Прийнемо рішення настійливіше старатися, щоб ставати тими, ким Бог хоче, щоб ми були.
- Прийнемо рішення знаходити щастя, в яких би умовах ми не перебували.

Ось моє свідчення: багатьом із завтрашніх найглибших жалкувань можна запобігти, наслідуючи Спасителя сьогодні. Якщо ми згрішили чи допустилися помилок—якщо ми зробили вибір, через який тепер жалкуємо,—є безцінний дар

Христової Спокути, завдяки якій ми можемо бути прощені. Ми не можемо повернутися назад у часі і змінити минуле, але ми можемо покаятися. Спаситель може витерти наші сльози жалкування¹¹ і зняти тягар наших гріхів¹². Його Спокута дозволяє нам залишити минуле позаду й рухатися вперед з чистими руками, щирим серцем¹³ і рішучістю робити щось краще і, особливо, ставати кращими.

Так, це життя минає швидко; наші дні, здається, швидко згасують; і смерть іноді лякає. Однак наш дух буде продовжувати жити й одного дня з’єднається з нашим воскресним тілом, щоб отримати безсмертну славу. Я урочисто свідчу, що завдяки милостивому Христу ми всі будемо жити знову і вічно. Завдяки нашому Спасителю і Викупителю одного дня ми справді зрозуміємо і зрадіємо значенню слів “жало смерті поглинуто в Христі”¹⁴.

Шлях до справдження нашої божественної долі як синів і дочок Бога є вічним шляхом. Мої дорогі брати і сестри, дорогі друзі, ми повинні почати йти цим вічним шляхом уже *сьогодні*; ми не можемо гаяти жодного дня. Я молюся, щоб ми не чекали, поки будемо готові померти, а спершу навчилися жити по-справжньому. У священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Алама 40:11.
2. Див. Susie Steiner, “Top Five Regrets of the Dying,” *Guardian*, Feb. 1, 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, в Steiner, “Top Five Regrets of the Dying.”
4. “Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood,” *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), 359.
5. Матвій 6:20.
6. Псалми 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, trans. Richard Howard (2000), 63.
8. Мосія 26:39; див. також Учення і Завіти 59:7.
9. Учення і Завіти 78:19.
10. Алама 26:35.
11. Див. Об’явлення 7:17.
12. Див. Матвій 11:28–30.
13. Див. Псалми 24:4.
14. Мосія 16:8; див. також 1 Коринтянам 15:54.

Представлено президентом Генрі Б. Айрінгом
Першим радником у Першому Президентстві

Підтримка церковних чинів

Запропоновано, щоб ми підтримали Томаса Спенсера Монсона як пророка, провидця і одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; Генрі Бенніона Айрінга як першого радника в Першому Президентстві і Дітера Фрідріха Ухтдорфа як другого радника в Першому Президентстві.

Хто підтримує, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Бойда Кеннета Пекера як президента Кворуму Дванадцятих Апостолів і членів цього кворуму: Бойда К. Пекера, А. Тома Перрі, Рассела М. Нельсона, Далліна Х. Оукса, М. Рассела Балларда, Річарда Г. Скотта, Роберта Д. Хейлза, Джеффрі Р. Холланда, Девіда А. Беднара, Квентіна А. Кука, Д. Тодда Крістофферсона і Ніла А. Андерсена.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть також вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали радників у Першому Президентстві і Дванадцятих апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Старійшину Джея Е. Дженсена було звільнено як члена президентства кворумів сімдесятиків.

Ті, хто бажають приєднатися до нас у вияві вдячності, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали старійшину Крейга С. Крістенсена як члена президентства сімдесятиків.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є.

Пропонується, щоб ми звільнили голосуванням вдячності за чудове служіння старійшину Марліна К. Дженсена як історика і літописця Церкви.

Всі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Пропонується, щоб ми підтримали старійшину Стівена Е. Сноу як історика і літописця Церкви.

Всі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти.

Запропоновано, щоб ми звільнили старійшину Кіта Х. Хілбіга, Джея Е. Дженсена, Марліна К. Дженсена і Октавіано Теноріо як членів Першого кворуму сімдесятиків та призначили їх почесними генеральними авторитетами.

Пропонується, щоб ми звільнили старійшин Кіта Р. Едвардса і Ларрі У. Гіббонса як членів Другого кворуму сімдесятиків.

Ті, хто бажають приєднатися у вияві вдячності цим братам за їхнє чудове служіння, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали інших генеральних авторитетів, територіальних сімдесятиків і генеральні президентства допоміжних організацій, які зараз служать.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть виявити це.

Дякую вам, брати і сестри, за вашу підтримку голосуванням, вашу віру, відданість і молитви. ■

Старійшина Л. Том Перрі
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Ставати порядними батьками

У нашому дивовижному батьківському управительстві є багато шляхів, щоб порядні батьки могли отримати потрібну їм допомогу, аби навчати своїх дітей євангелії Ісуса Христа.

Цього літа я пройшов важливу віху—мені виповнилося 90 років. Коли ви досягаєте певних віх у своєму житті, корисно й повчально згадати події та досвід минулого. Вас, молоді люди, коли ви слухаєте або читаєте мій виступ, може й не дуже вразять 90 років життя, але в час, коли я народився, прожити так довго вважалося великим досягненням. Щодня я дякую Небесному Батьку за дане мені благословення жити так довго.

За час мого життя так багато змінилося. Я бачив вік індустріалізації і вік інформаційний. Масове виробництво автомобілів, телефонів і літаків було величезним нововведенням у мої юні роки. Сьогодні спосіб знаходження, використання інформації та обміну нею змінюється мало не щодня. У своєму віці я тільки дивуюся, як швидко змінюється світ, в якому ми всі живемо. Так багато з винайденого сьогодні викликає захоплене уявлення про можливості, що зроблять наше життя кращим.

У цих швидких змінах, що відбуваються навколо нас, ми щиро молимося і працюємо, аби цінності євангелії Ісуса Христа продовжували існувати. Уже є загроза втратити деякі з них. І вгорі списку цих цінностей, а отже й першочергових цілей супротивника, знаходяться священність шлюбу і центральна роль сімей. Саме вони є якорем і безпечною гаванню сім'ї, де кожна дитина люблячого Небесного Батька може відчувати добрий вплив і засвоювати вічні цінності.

Моя сім'я, готуючись до святкування цієї моєї 90-ї річниці, почала допомагати мені згадувати й цінувати те, що було у моєму довгому житті. Наприклад, моя племінниця збрала для мене кілька листів, які я написав своїм батькам майже 70 років тому з військово-морської бази на острові Сайпан, що в Тихому океані, під час Другої світової війни.

На одному з них мій погляд особливо затримався. Це був лист, написаний моїй матері, щоб вона його відкрила й прочитала на

День матері в 1945 році. Я хотів би навести вам кілька уривків з нього, сподіваючись, що ви зрозумієте, чому я буду завжди вдячний моїм люблячим батьку і матері за уроки, які я засвоїв з їхнього навчання у нас вдома. Мої батьки—чудовий приклад порядних батьків, чиїми найвищими пріоритетами були шлюб і належне виховання дітей, і цей приклад я завжди пам'ятаю.

Мій лист на День матері, що відзначався в 1945 році, починався так: “Люба мамо,

За останні чотири роки мені так ні разу й не пощастило провести День матері з тобою. Кожний з цих років я хотів бути з тобою і просто сказати, як я тебе люблю і як часто я думаю про тебе, але оскільки це знову неможливо, я повинен зробити щось ще найкраще і передати свої думки тобі поштою.

Цього року більше, ніж в інші, я можу бачити, що зробила для мене моя дивовижна мати. Перш за все, мені так не вистачає всього того, що ти завжди робила для мене. Коли я вставав з ліжка вранці, я ніколи не турбувався про те, знайду чи ні чисту сорочку і чисті шкарпетки. Усе, що мені потрібно було зробити, так це висунути шухляду—і я знаходив їх там. Приходив час сідати до столу, і я знав, що знайду щось з того, що любив, і воно буде приготоване якнайкраще. Увечері я знав, що знайду у себе на ліжку чисте простирадло і таку ковдру, під якою мені буде дуже зручно. Життя вдома справді було великим задоволенням”.

Коли я читав ці перші два абзаци з листа, я був дуже вражений тим, як сентиментально вони звучали. Можливо, життя в наметі і спання під москітною сіткою на похідному ліжку спрямували мої думки до моєї дуже особливої домівки.

А далі в цьому листі до моєї матері написано:

“Але ще глибшим є почуття до тебе через приклад, який ти мені подавала. Усе було зроблено, щоб наше життя сім'єю було радісним, аби ми хотіли йти вашими слідами і далі відчували у своєму житті ту саму

радість, яку відчували у дні свого дитинства. Ти завжди знаходила час, щоб побути із сім'єю в каньйоні, і ми завжди знали, що ти будеш з нами в усьому—від лазіння по горах до гри у м'яч. Ти і тато ніколи не їздили у відпустку самі. З вами завжди була сім'я. І тепер, коли я далеко від дому, мені завжди подобається розповідати про своє життя вдома, бо воно було таким радісним. Я не можу відвернутися від твого навчання тепер, бо мої дії віддзеркалюють твій характер. Для мене життя є великим випробуванням, бо я маю бути гідним називатися сином Нори Сонн Перрі. Я дуже пишаюся цим титулом і сподіваюсь, що завжди буду гідним носити його.

У мене є надія, що наступного року мені пощастить бути з тобою і показати тобі, що я планував показати тобі на День матері у ці минулі чотири роки.

Нехай Господь благословить тебе за все те чудове, що ти зробила у цьому неспокійному світі.

Дуже люблю тебе, Том”¹.

Перечитуючи свій лист, я також знову згадував про культуру сім'ї, приходу, колу і громади, в яких виріс.

Культуру можна визначити як спосіб життя людей. Існує неповторна євангельська культура, набір цінностей, сподівань і традицій, спільних для всіх членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ця євангельська культура, тобто спосіб життя, йде із плану спасіння, заповідей Бога і вчень живих пророків. Вона впливає на спосіб, в який ми виховуємо свої сім'ї і живемо в особистому житті.

Перша настанова Адаму стосовно його відповідальності на землі знаходиться в Буття 2:24: “Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї,—і стануть вони одним тілом”.

Об'єднання разом чоловіка і жінки через законне і правочинне одруження є не лише підготовкою для появи майбутніх поколінь, щоб

їм успадковувати землю, але також і найбільшою радістю та задоволенням, які тільки можна знайти в цьому житті. Це особливо справджується, коли сили священства проголошують шлюб дійсним на час і на всю вічність. Діти, народжені у таких шлюбах, мають безпеку, яку ніде більше знайти не вдасться.

Уроки, яких навчають вдома порядні батьки стають дедалі важливішими у сьогоднішньому світі, де вплив супротивника так широко відчувається. Як ми знаємо, він намагається поступово руйнувати і знищувати саму основу нашого суспільства—сім'ю. Умілими і старанно замаскованими способами він по всьому світу нападає на сімейне життя і підриває культуру та завіти вірних святих останніх днів. Батьки мають усвідомити, що навчання вдома—найсвященніша і найважливіша відповідальність. І хоч інші інституції, такі, як церква і школа, можуть допомагати батькам “привча[ти] юнака до дороги його”

(Приповісті 22:6), ця відповідальність цілком і повністю лежить на батьках. За великим планом щастя, саме порядним батькам ввірено турбуватися про дітей Небесного Батька і розвивати їх.

У нашому дивовижному батьківському управительстві є багато шляхів, щоб порядні батьки могли отримати потрібну їм допомогу, аби навчати своїх дітей євангелії Ісуса Христа. Дозвольте мені запропонувати п'ять справ, які батьки можуть виконувати, аби створити сильну культуру сім'ї:

По-перше, батьки можуть палко молитися, просячи нашого Вічного Батька допомогти їм любити, розуміти і направляти дітей, яких Він їм послав.

По-друге, вони можуть якнайчастіше проводити сімейну молитву, вивчення Писань і домашні сімейні вечори, вживати їжу разом, роблячи обід часом спілкування й навчання цінностям.

По-третє, батьки можуть знайти для себе повну підтримку в церковних організаціях, спілкуючись з учителями своїх дітей у Початковому товаристві, з провідниками молоді і президентствами класів та кворумів. Спілкуючись з тими, хто був покликаний і рукопокладений, щоб працювати з їхніми дітьми, батьки можуть допомогти їм зрозуміти, які особливі і конкретні потреби мають їхні діти.

По-четверте, батьки можуть часто ділитися своїм свідченням зі своїми дітьми, закликати їх виконувати заповіді Бога і обіцяти благословення, які наш Небесний Батько обіцяє Своїм вірним дітям.

По-п'яте, ми можемо організувати свої сім'ї, базуючись на ясных, простих сімейних правилах і сподіваннях, прекрасних сімейних традиціях і святах, на "сімейній економіці", коли діти мають обов'язки по господарству і можуть заробляти якісь гроші, щоб навчитися вести бюджет, економити і сплачувати десятину з грошей, які вони заробили.

Ці пропозиції для створення сильнішої *культури сім'ї* сплітаються з культурою Церкви. Наша

сильна культура сім'ї буде для наших дітей захистом від "вогнених стріл супротивника" (1 Нефій 15:24), що існують в культурі їхніх однолітків, у культурі розваг і знаменитостей, у культурі довіри і права, у культурі Інтернету і медіа-культури, з якими вони у постійному контакті. Сильна культура сім'ї допоможе нашим дітям жити у світі і не ставати світом (Іван 15:19).

Президент Джозеф Філдінг Сміт навчав: "Обов'язок батьків—навчати своїх дітей цим спасительним принципам євангелії Ісуса Христа, щоб вони знали, чому їм потрібно охриститися, і щоб після свого хрищення вони відчували в серці бажання й далі виконувати заповіді Бога, аби повернутися назад в Його присутність. Чи ви, мої порядні брати і сестри, хочете мати свої сім'ї, своїх дітей; чи ви хочете бути запечатаними до ваших батьків і ваших матерів ... ? Якщо так, тоді ви повинні почати навчати своїх дітей ще з колиски. Ви маєте навчати як прикладом, так і повчанням"².

У Проголошенні про сім'ю сказано:

"Чоловік і дружина мають урочисту відповідальність любити одне

одного і своїх дітей і піклуватися одне про одного, а також про своїх дітей. "Діти—спадщина Господня" (Псалми 127:3). Батьки мають священний обов'язок виховувати своїх дітей у любові й праведності, забезпечувати їхні фізичні й духовні потреби і вчити їх любити один одного й служити один одному, дотримуватися заповідей Божих і бути законопослушними громадянами, де б вони не жили. ...

За божественним задумом, батько має головувати над своєю сім'єю в любові й праведності; він відповідає за забезпечення своєї сім'ї всім необхідним та її захист. Мати в першу чергу відповідальна за виховання їхніх дітей. Як рівноправні партнери, матері й батьки зобов'язані допомагати один одному у виконанні цих священних обов'язків"³.

Я вірю, що за божественним задумом у ролі матері наголошено на вихованні й навчанні наступного покоління. Але чудово бачити чоловіків і дружин, які працювали у справжньому партнерстві і в гармонії, впливаючи через спілкування як на своїх дітей, так і на дітей їхніх дітей.

Шалена атака злочестивості на наших дітей є відчутнішою і безсоромнішою, ніж вона будь-коли була. Створення сильної культури сім'ї додає ще один рівень захисту для наших дітей, ізолюючи їх від впливу світу.

Нехай Бог благословить вас, порядних матерів і батьків у Сіоні. Він довірив у ваше піклування Своїх вічних дітей. Як батьки, ми з Ним партнери, навіть приєднуємося до Бога, здійснюючи Його роботу і Його славу серед Його дітей. Це—наш священний обов'язок, який ми маємо виконувати якнайкраще. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Лист на День матері від А. Тома Перрі до своєї матері із Сайпана, датований 3 травня 1945 р.
2. Joseph Fielding Smith, in Conference Report, Oct. 1948, 153.
3. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.

Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

Завзято займатися справою

Здійснення великих справ і полегшення тягарів відбувається завдяки зусиллям багатьох рук, які “завзято займаються” доброю справою”

Старійшино Перрі, я думаю, ви наймолодший 90-літній чоловік у всій Церкві. Ви помітили, як він жваво підвівся зі свого крісла.

Мої улюблені брати і сестри, щоразу, коли я куштую свіжий, зрілий томат або ласую соковитим персиком, щойно знятим з дерева, мої думки поринають у минуле, у ті часи, коли 60 років тому в мого батька був невеличкий персиковий сад у Холладей, шт. Юта. В ньому були вулики, щоб запилювати на персикових деревах квіти, з яких згодом виростуть великі, смачні персики.

Батько любив своїх благородних медоносних бджіл і не втомлювався дивуватися тому, як тисячі з них працюють разом, щоб перетворити нектар, зібраний з квітів персикових дерев, на солодкий, золотий мед—один з найкорисніших продуктів у природі. Дійсно, нутриціологи кажуть нам, що це один з продуктів харчування, у якому містяться всі речовини, необхідні для підтримання життя—ферменти, вітаміни, мінерали та вода.

Мій батько завжди намагався

залучити мене до своєї роботи зі своїми вуликами, але я був дуже щасливий надати йому можливість самому піклуватися про своїх бджіл. Однак відтоді я багато дізнався про високоорганізований вулик—колонію з приблизно 60000 бджіл.

Медоносні бджоли відчувають спонукання запилювати квіти, збирати нектар і перетворювати нектар на мед. Це їхнє величне прагнення запрограмоване в їхніх генах нашим Творцем. Було підраховано, що для того, щоб зібрати близько

півкілограма меду, бджоли з одного рою, у якому їх в середньому від 20000 до 60000, повинні сукупно відвідати мільйони квітів та пролетіти таку відстань, як двічі навколо земної кулі. Протягом короткого строку свого життя—від кількох тижнів до чотирьох місяців—одна медоносна бджола приносить у вулик приблизно одну дванадцятку частину чайної ложки меду.

Хоча цей обсяг здається незначним, якщо порівняти його з загальним обсягом, все ж одна дванадцята частина чайної ложки меду, зібраної кожною бджолою, є надзвичайно важливою для життя всього рою. Бджоли залежать одна від одної. Робота, яка буде непомірною для кількох бджіл, стає легшою, оскільки всі бджоли віддано виконують свою частину цієї роботи.

Вулик завжди був важливим символом в історії нашої Церкви. Ми дізнаємося з Книги Мормона, що яредійці взяли з собою медоносних бджіл (див. Етер 2:3), коли здійснювали подорож до Американського континенту тисячі років тому. Вулик був вибраний Бригамом Янгом в якості символу, щоб заохочувати і надихати піонерів на поєднання зусиль, яке було необхідним, щоб перетворити неродючу пустинну територію навколо Великого Солоного озера на родючі долини, які є у нас сьогодні. Ми отримуємо благословення їхнього колективного бачення і працьовитості.

Символ вулика представлений

життєдайним нектаром віри, надії і милосердя.

Що нам потрібно робити, щоб уподібнитися до відданих своїй справі медоносних бджіл і зробити цю відданість складовою свого ества? Багато з нас старанно відвідують наші церковні збори. Ми докладаємо значних зусиль, служачи у наших покликаннях і особливо в неділі. Це дійсно заслуговує на похвалу. Але чи зосереджені так само завзято наш розум і наше серце на добрих справах протягом решти днів тижня? Ми просто механічно виконуємо свої обов'язки чи ми щиро наведені до євангелії Ісуса Христа? Що ми робимо, щоб взяти насіння віри, зрощене у нашому розумі, і посадити його глибоко у родючий ґрунт нашої душі? Як нам досягти тієї могутньої зміни у серці, про яку Алма каже, що без неї неможливо досягти нашого вічного щастя і миру? (див. Алма 5:12–21).

Пам'ятайте, мед містить усі речовини, необхідні для підтримання земного життя. І вчення та євангелія Христа є єдиним шляхом до отримання вічного життя. Тільки тоді, коли наше свідчення піднесеться над нашими думками і глибоко укоріниться у нашому серці, наша мотивація любити і служити стане подібною до Спасителевої. Тоді, і лише тоді, ми станемо глибоко наведеними учнями Христа, наділеними силою Духа торкатися сердець наших ближніх.

Коли наші серця перестають зосереджуватися на речах цього світу, ми більше не жадаємо почесностей людських або не прагнемо лише задовольняти свою гордість (див. УЗ 121:35–37). Натомість ми набуваємо якостей, подібних до Христових, яким навчав Ісус:

- Нам притаманні м'якість, лагідність і довготерпіння (див. УЗ 121:41).
- Нам притаманна доброта, без лицемірства чи підступності (див. УЗ 121:42).
- Ми ставимося з милосердям до всіх людей (див. УЗ 121:45).

в інтер'єрі та екстер'єрі багатьох наших храмів. Цю кафедру, за якою я стою, виготовлено з деревини горіхового дерева, яке росло на задньому подвір'ї Президента Гордона Б. Хінклі, і її прикрашено вирізьбленими зображеннями вуликів.

Весь цей символізм свідчить про один факт: здійснення великих справ і полегшення тягарів відбувається завдяки зусиллям багатьох рук, які “завзято займа[ються] доброю справою” (УЗ 58:27). Уявіть, що могли б здійснити у світі мільйони святих останніх днів, якби ми діяли подібно до рою бджіл у нашій цілеспрямованій, зосередженій відданості вченням Господа Ісуса Христа.

Спаситель навчав, що найперша і найбільша заповідь, це:

“Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. ...

А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе.

На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять” (Матвій 22:37, 39–40).

Слова Спасителя прості, але їхнє значення глибоке і дуже важливе. Ми маємо любити Бога та любити наших ближніх, як самих себе, і піклуватися про них. Уявіть, скільки добрих справ ми можемо зробити у світі, якщо всі об'єднаємося разом, спільно, як учні Христа, завзято та старанно реагуючи на потреби інших і служачи людям, що оточують нас—нашим сім'ям, друзям, сусідам, співгромадянам.

Як сказано в посланні Якова, служіння є невід'ємною характерною рисою чистої релігії (див. Якова 1:27).

Ми читаємо про служіння, яке члени Церкви здійснюють по всьому світу і, особливо, про гуманітарне служіння, яке здійснюється у важкі часи—для подолання наслідків пожеж і повеней, ураганів та торнадо. Це реагування на надзвичайні ситуації є дуже потрібним і високо цінується, і його безперечно слід здійснювати й надалі, як один зі способів нести тягарі одне одного. Але як щодо нашого повсякденного життя? Яким буде сумарний вплив мільйонів маленьких актів милосердного служіння, здійснюваних нами щодня, на які нас спонукає наша щиросердна християнська любов до інших? З часом це змінить життя всіх дітей нашого Небесного Батька, коли через нас виявлятиметься Його любов до них. Наш неспокійний світ потребує сьогодні цієї любові Христа більше, ніж будь-коли, і ця потреба стане ще більшою у майбутні роки.

Ці прості, повсякденні акти служіння самі по собі можуть здаватися незначними і незначущими, але якщо подивитися на них загалом, вони стануть дуже подібними до однієї дванадцятої частини чайної ложки меду, яку одна бджола приносить у вулик. Наша любов до Бога і Його дітей є силою, і коли ця любов відчутно виявляється у мільйонах актів християнської доброти, вона наповнить світ солодким і поживним

- Наші думки завжди добродішні (див. УЗ 121:45).
- Ми більше не прагнемо чинити зло (див. Мосія 5:2).
- Святий Дух є нашим постійним супутником, і вчення священства зрошують нашу душу, як роса з неба (див. УЗ 121:45–46).

Отже, брати і сестри, я не закликаю до релігійного фанатизму чи чогось подібного. Зовсім навпаки! Я просто рекомендую нам зробити наступний логічний крок у нашому повному наверненні до євангелії Христа шляхом засвоєння її вчень глибоко у нашому серці та нашій душі, щоб ми могли діяти і жити послідовно—і цілісно—відповідно до того, у що, за нашими словами, ми віримо.

Завдяки цій цілісності наше життя стає простішим і збільшується наша чутливість до Духа і потреб інших людей. Вона приносить радість в наші життя і мир в наші душі—таку радість і мир, які приходять до нас, коли ми каємося в наших гріхах і наслідуюмо Спасителя, дотримуючись Його заповідей.

Як ми досягаємо цієї зміни? Як ми укорінюємо цю любов Христа у нашому серці? Є одне просте завдання на кожний день, виконання якого може змінити життя кожного члена Церкви, включаючи вас, хлопчики і дівчатка, вас, молоді чоловіки, і вас, молоді жінки, вас, неодружена молодь, і вас, батьки і матері.

Це просте завдання є таким: у вашій ранковій молитві щодня просіть Небесного Батька скеровувати вас, щоб ви змогли побачити можливість послужити одному з Його дороговісних дітей. Потім протягом дня, з серцем, сповненим віри й любові, шукайте людину, якій допомогти. Будьте зосередженими на цьому подібно до того, як бджоли зосереджують свою увагу на квітах, з яких збиратимуть нектар і пилок. Якщо ви робитимете так, ваша духовна чутливість зросте і ви будете знаходити можливості для служіння, про які ніколи раніше і не здогадувались.

Президент Томас С. Монсон навчав, що у багатьох випадках Небесний Батько дає відповіді на молитву іншої людини через нас—через

вас і мене—через наші добрі слова і справи—через наші прості акти служіння й любові.

Президент Спенсер В. Кімбол сказав: “Бог помічає нас, Він пильнує за нами. Але зазвичай наші потреби Він задовольняє через інших людей. Отже, це життєво необхідно, щоб ми служили одне одному” (*Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* [2006], с. 88).

Я знаю, що якщо ви робитимете це— вдома, в школі, на роботі та в церкві—Дух буде скеровувати вас і ви зможете розпізнати людей, які потребують якогось конкретного служіння, яке можете здійснити тільки ви. Ви відчуєте спонукання Духа і могутнє прагнення допомогти запалити світ чистою любов’ю Христа і Його євангелією.

І пам’ятайте, подібно до однієї дванадцятої частини чайної ложки меду, яку маленька медоносна бджілка приносить у вулик, якщо ми помножимо наші зусилля на десятки тисяч, навіть мільйони молитовних зусиль, спрямованих на те, щоб поділитися Божою любов’ю до Його дітей шляхом християнського служіння, відбудеться сумарний вплив доброти, який принесе Світло Христа у цей дедалі темніший світ. Об’єднані разом, ми принесемо любов і співчуття у нашу власну сім’ю та до самотніх, бідних, ослаблених і тих дітей нашого Небесного Батька, які шукають істину та мир.

Про це моя смиренна молитва, брати і сестри, щоб ми просили у наших щоденних молитвах натхнення знайти когось, кому ми можемо послужити у якийсь важливий для цієї людини спосіб і, зокрема, поділитися євангельськими істинами і нашими свідченнями. Хай же ми будемо здатні наприкінці кожного дня сказати “так” у відповідь на запитання: “Чи зробив я сьогодні добро комусь? Чи від цього світ кращим став?” (*Гімни*, № 132).

Це Божа робота. Виконуймо ж її настільки ж віддано, як завзяті маленькі бджілки виконують свою роботу, про це я смиренно молюся, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Мехіко, Мексика

Старійшина Леррі Еко Хак
Сімдесятник

“Приходьте до Мене, о ви, доме Ізраїля”

Коли ми приходимо до нашого Спасителя, Ісуса Христа, і очищуємо наші серця, ми всі будемо знаряддями для виконання величних обіцянь, які містяться у Книзі Мормона.

Під час війни у В'єтнамі я добровільно пішов служити у Військово-Морські сили Сполучених Штатів. Невдовзі після прибуття в Квантіко, шт. Вірджинія, для проходження курсу молодого бійця, я вже стояв перед своїм ліжком, витягнувшись в струнку, у нашій казармі разом з іншими 54 новобранцями-морськими піхотинцями. Я вперше побачив свого інструктора зі стройової підготовки, загартованого у битвах вояку, коли той ударом ноги відкрив двері у казарму і увійшов з криком, сповненим лайки.

Після цієї жахливої появи, він пішов з одного кінця казарми до іншого і ставив кожному новобранцю запитання. Цей інструктор зі стройової підготовки методично, без винятку, знаходив у кожному новобранці щось, що гучно, вульгарно висміював. Він йшов вздовж шеренги, підходячи до кожного, і кожен у відповідь вигукував, як було наказано: “Так” або “Ні, сержанте-інструктор”. Я не міг чітко побачити,

що він робить, оскільки нам було наказано стояти струнко і наші очі дивилися вперед. Коли настала моя черга, можу сказати, що він схопив мій речовий мішок і вивернув з нього все на мій матрац позаду мене. Він подивився на мої речі, а потім підійшов і став обличчям до мене. Я підготувався до його нападу. У нього в руці була моя Книга Мормона. Я очікував, що він гримне на мене, але він наблизився і прошепотів: “Ви мормон?”

Як і було наказано, я вигукнув: “Так, сержанте-інструктор”.

І знов я очікував на гірше. Замість цього, він помовчав і підняв руку, у якій тримав мою Книгу Мормона, і дуже тихим голосом сказав: “Ви вірите у цю книгу?”

І знов я вигукнув: “Так, сержанте-інструктор”.

У той момент я був впевнений, що він вигукне щось зневажливе про мормонів та Книгу Мормона, але він просто стояв мовчки. Пройшла якась мить і він пішов назад до мого ліжка та обережно поклав на нього

мою Книгу Мормона. Потім він, не зупиняючись, пройшов повз мене і пішов далі висміюючи і принижуючи вульгарними словами решту новобранців.

Я часто думав про те, чому цей суворий сержант морської піхоти не знущався з мене того дня. Але я вдячний, що зміг не вагаючись сказати: “Так, я член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів” та “Так, я знаю, що Книга Мормона істинна”. Це свідчення є дорогоцінним даром, даним мені через Святого Духа за допомогою двох місіонерів і поради кворуму священиків.

Коли мені було 14 років, двоє місіонерів, Лі Пірсон та Бойд Камфунен навчали мою сім'ю відновленій євангелії Ісуса Христа, і мене було хрищено. Через два роки по тому, мій поради кворуму священиків, Річард Борен, поставив переді мною завдання прочитати Книгу Мормона. Я прийняв цей виклик і читав принаймні по 10 сторінок щовечора доки не прочитав її всю.

На титульній сторінці я прочитав, що це літопис, “написаний для Ламанійців, які є залишком дому Ізраїля; а також для Юдея й Іновірця”. У Вступі до Книги Мормона: Ще одного свідчення про Ісуса Христа, сказано, що ламанійці є “предками американських індіанців”. Коли я читав Книгу Мормона, мені здавалося, що в ній написано про моїх предків серед американських індіанців. У ній міститься розповідь про народ, який переселився з Єрусалима до “обіцяної землі” (1 Нефій 2:20) близько 600 р. до Р.Х., і частину якого потім стали називати “ламанійцями”. Це запис справ Божих з цими давніми людьми, які жили десь на Американських континентах. В ній говориться про служіння Ісуса Христа серед них після Його воскресіння. З уривків у Книзі Мормона можна дізнатися, що вони розселилися по Американських континентах та на островах морів, розташованих неподалік (див. Алма 63:9–10). Їхні пророки передрікали, що зрештою

безліч іновірців переселиться на цю обіцяну землю і гнів Божий буде на ламанійцях, і вони будуть розсіяні, покарані й майже знищені (див. 1 Нефій 13:10–14).

Мій прадід Еко Хак, індієць-пауні, народився в середині 1800-х років у місцевості, яку зараз називають Небраска. Коли йому було 19 років, народ пауні змусили віддати їхні родові землі, загальною площею у 23 мільйона акрів (9,3 мільйона гектарів), щоб вивільнити місце для поселенців. У 1874 році народ пауні було силою виведено на кілька сотень миль на південь до маленької резервації, розташованої в Оклахомській індійській території. Чисельність народу пауні зменшилася з 12000 до 700 після їхнього прибуття до Оклахоми. Пауні, як і інші племена, було розсіяно, покарано і майже знищено.

Книга Мормона містить особливе послання до нащадків ламанійців, залишку дому Ізраїля. Нефій висловив це послання, коли дав тлумачення видіння свого батька про ці останні дні: “І того дня залишок нашого сімені дізнається, що він від дому Ізраїля, і що він завітний народ Господа; а потім вони дізнаються і прийдуть до пізнання своїх предків, а також до пізнання євангелії нашого Викупителя, що й проповідував Він їхнім батькам; отже, вони прийдуть до пізнання свого Викупителя і найточніших подробиць Його вчення, щоб вони могли знати, як прийти до Нього і бути спасеними” (1 Нефій 15:14).

Книга Мормона є священним Писанням. Вона містить повноту вічної євангелії. Пророк Джозеф Сміт писав, що “Книга Мормона найбільш правильна з усіх книг на світі

і є ключовим каменем нашої релігії, і людина буде ближча до Бога, твердо дотримуючись її заповідей, ніж будь-якої іншої книги” (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 66). Отже, вона містить послання до всіх людей у світі.

Коли 17-річним хлопцем я вперше читав Книгу Мормона, то зосередився на обіцянні Моронія: “І коли ви отримаєте їх, я б хотів закликати вас, щоб ви запитали у Бога, Вічного Батька, в ім’я Христа, чи не істинні вони; і якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа” (Мороній 10:4).

Ставши навколішки у молитві, я отримав могутнє духовне свідчення, що Книга Мормона істинна. Свідчення допомогло мені торувати мій шлях у житті.

Я закликаю всіх людей читати Книгу Мормона: Ще одне свідчення про Ісуса Христа.

Я особливо прошу залишок дому Ізраїля, нащадків народів Книги Мормона, де б ви не були, читати і перечитувати Книгу Мормона. Пізнайте обіцяння, які містяться у Книзі Мормона. Дотримуйтеся вчень Ісуса Христа, і наслідуйте Його приклад. Укладайте завіти з Господом і дотримуйтеся їх. Прагніть проводу Святого Духа і дійте за Його підказками.

Я завершу словами Амалекія, іншого пророка з Книги Мормона: “І ось, мої улюблені браття, я б хотів, щоб ви прийшли до Христа, Який є Святий Ізраїля, і скуштували від Його спасіння і сили Його викуплення. Так, прийдіть до Нього, і віддайте всю вашу душу як жертвоприношення Йому, і продовжуйте поститися і молитися, і терпіти до кінця; і як те, що Господь живий, ви будете спасенні” (Омній 1:26).

Коли ми приходимо до нашого Спасителя, Ісуса Христа, і очищуємо наші серця, ми всі будемо знаряджени для виконання величних обіцянь, які містяться у Книзі Мормона. Про це я свідчу у священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Роберт С. Гей
Сімдесятник

Що дасть людина взамін за душу свою?

*Щоб отримати нагороду вічного життя від Батька,
ми маємо відмовитися від усіх своїх гріхів, великих
чи малих.*

Якось Спаситель поставив Своїм учням таке запитання: “Що дасть людина взамін за душу свою?”¹

Багато років тому мій батько змусив мене добре замислитися над цим запитанням. В юності мої батьки доручали мені виконувати хатню роботу і платили за неї. Ці гроші, приблизно 50 центів на тиждень, я часто витрачав на кіно. Тоді квиток у кіно коштував 25 центів для 11-річної дитини. У мене ще залишалося 25 центів на цукерки, вартістю 5 центів за штуку. Кіно і п'ять цукерок! Що ще було треба!

Все було добре, поки мені не виповнилося 12 років. Стоячи у черзі одного дня, я усвідомив, що з 12 років квиток коштував 35 центів, і це означало, що цукерок буде на дві менше. Будучи не зовсім готовим до такої жертви, я поміркував так: “Ти виглядаєш так, як і тиждень тому”. Тоді я підійшов до каси і попросив квиток за 25 центів. Касир і оком не моргнув. І я знову купив не три, а п'ять цукерок.

В захопленні від своєї винахідливості, я пізніше помчав додому, щоб

розповісти батькові про свій вдалий виверт. Поки я викладав подробиці, він мовчав. Однак, коли я закінчив, він просто подивився на мене і сказав: “Синку, хіба ти продаси свою душу за 5 центів?” Його слова прийняли моє 12-річне серце. Цей урок я ніколи не забував.

Багато років потому, це саме запитання я поставив малоактивному носію Мелхиседекового священства. Він був чудовим чоловіком, який любив свою сім'ю. Однак у Церкві він не був вже багато років. У нього був талановитий син, який грав у професійній виїзній спортивній команді, що тренувалась і брала участь в іграх у неділю. Ця команда здобувала перемогу в багатьох важливих чемпіонатах. Коли ми зустрілися, я нагадав йому, що як носій священства він отримав обіцяння, що якщо він звеличуватиме свої клятву і завіт, то отримає “усе, що має [наш] Батько”². Тоді я спитав його: “Чи цінніший національний чемпіонат за все, що має Батько?” Він тихо відповів: “Я розумію вашу думку”, і домовився про зустріч зі своїм єпископом.

Попри наші добрі наміри, сьогодні так легко захопитися принадами світу. Світ змушує нас “погляда[ти] за межу”³. Хтось не давно спитав мене: “Чи дійсно один ковток грає роль?” Чи не впізнаєте ви тут запитання супротивника? Каїн спитав: “Хто такий Господь, щоб я знав Його?”⁴ і після цього втратив свою душу. Коли ми виправдовуємо себе, чинячи невеликі гріхи, Сатана тріумфує. Через пляшку молока⁵, через орфографічну помилку в імені⁶, за сочевичне вариво⁷ були втрачені первородство і спадщина.

Коли в житті ми думаємо, як зекономити 5 центів або потрапити на національний чемпіонат, ми, подібно до Каїна, можемо або знайти виправдання своїм вчинкам, або прагнути підкоритися волі Бога. Питання не в тому, чи робимо ми щось, що потребує виправлення, бо ми завжди так робимо. Питання скоріше у тому: “відсахнемося” чи “закінчимо” ми покликання нашої душі виконувати волю Батька?⁸

Господь любить, коли ми чинимо праведно, але просить нас не припиняти каятися і коритися. В Біблії ми читаємо про заможного юнака, який дотримувався заповідей і впав перед Спасителем на коліна, питаючи, що йому потрібно було зробити, щоб мати вічне життя. Він пішов зажурившись, коли Спаситель сказав: “Одного бракує тобі: ... розпродай, що маєш”⁹.

Але був ще один заможний, однак мирський чоловік, головний цар ламанійців, батько Ламонія, який також поставив те саме запитання про вічне життя, кажучи: “Що мені треба робити, щоб я міг народитися від Бога, вирвавши з коренем цей злочестивий дух з моїх грудей, і, отримавши Його Дух[?] ... Я відмовлюся від мого царства, щоб я міг отримати цю велику радість”¹⁰.

Чи пам'ятаєте ви відповідь, яку Господь дав царю через Свого слугу Аарона? “Якщо ти покаєшся в усіх своїх гріхах і вклонишся перед Богом, і звертатимешся до Його імені з вірою, віруючи, що ти отримаєш, тоді ти отримаєш надію, якої ти бажаєш”¹¹.

Коли цар зрозумів, яка жертва необхідна, він упокорився і простерся на землі й молився: “О Боже, ... я відмовляюся від усіх своїх гріхів, щоб тільки знати Тебе”¹².

Саме цього взамін і просить від нас Спаситель. Щоб отримати нагороду вічного життя від Батька, ми маємо відмовитися від усіх своїх гріхів, великих чи малих. Ми повинні забути історії, якими виправдовуємося, відмовки, раціоналістичні пояснення, захисні механізми, зволікання, одержимість щодо зовнішності, особисту гордість, думки, що направлені на засудження, та бажання робити все по-своєму. Ми маємо відокремитися від усього мирського і отримати образ Бога в наших обличчях¹³.

Брати і сестри, пам’ятайте, цей заклик означає більше, ніж просто не робити нічого поганого. Оскільки ворог не спить, ми також повинні діяти, а не сидіти “у стані

бездумного отупіння”¹⁴. Взяти на себе образ Бога—означає служити одне одному. Є гріхи, які скоюють через невірні вчинки, а є гріхи, які скоюють через бездіяльність. Ми маємо позбутися і тих, і інших.

Служачи президентом місії в Африці, я назавжди засвоїв одну велику істину. Їдучи на збори, на узбіччі дороги я побачив маленького хлопчика, який гірко плакав. Голос всередині сказав мені: “Зупинись і допоможи цьому хлопчику”. Як тільки я почув цей голос, то розсудив логічно: “Ти не можеш зупинитися. Ти запізнився. Ти головуючий чин і не можеш прийти на збори із запізненням”.

Коли я приїхав до дому зборів, то знову почув той самий голос: “Їдь і допоможи тому хлопчику”. Я віддав свої ключі від машини членові Церкви на ім’я Афасі і попросив його привезти того хлопчика. Через 20 хвилин мого плеча торкнулися

і повідомили, що хлопчик чекає на вулиці.

Йому було близько 10 років. Ми дізналися, що його батько помер, а мама була у в’язниці. Хлопчик жив у кварталах бідноти в Аккрі з опікуном, який годував його і давав місце для ночівлі. Щоб відробити це, хлопчик продавав на вулицях сушену рибу. Однак наприкінці цього дня торгівлі, запустивши в кишеню руку, він знайшов там дірку. Він загубив весь свій заробіток. Ми з Афасі відразу ж зрозуміли, що повернись він без грошей, його вважатимуть брехуном, і, ймовірно, відлупцювавши, виженуть на вулицю. Саме тоді я і побачив його вперше. Ми заспокоїли його, дали йому ту суму грошей, яку він загубив, і відвезли додому до опікуна.

Повертаючись того вечора додому, я зрозумів дві великі істини. Перша: я пізнав, як ніколи раніше, що Бог дбає про кожного з нас і

власність”. Те саме я можу сказати і про себе. Моє свідчення—це скарб моєї душі, і від щирості свого серця я залишаю вам своє свідчення про те, що ця Церква є істинною Церквою Бога, що наш Спаситель очолює і скеровує її через Свого обраного пророка. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Матвій 16:26.
2. Учення і Завіти 84:38.
3. Яків 4:14.
4. Мойсей 5:16.
5. Пляшка молока та вершки з нього стали причиною сперечань між дружиною Томаса Б. Марша та місіс Гарріс, які домовилися разом збирати їх і виготовляти сир. Коли місіс Гарріс побачила, що в молоці місіс Марш не було вершків і вона забрала їх собі, жінки посварилися. Томас Марш звернувся з цією справою до єпископа, який прийняв сторону місіс Гарріс. Від єпископа ця справа перейшла до вищої ради, а потім до Першого Президентства, члени якого погодилися, що місіс Марш помилялася. Це призвело до розколу між Томасом Маршем і Братами. Невдовзі після цього Томас Марш свідчив перед суддею в Міссурі, що мормони були вороже налаштовані до штату Міссурі. (Див. George A. Smith, “Discourse,” *Deseret News*, Apr. 16, 1856, 44.)
6. Коли пророк Джозеф Сміт покликав Simonds Ryder (Саймондза Райдера) служити в якості місіонера, Райдер побачив, що в надрукованому одкровенні його ім'я було написане “Rider”. Він образився і це призвело до того, що він відступив і зрештою брав участь в обмазуванні пророка дьогтем і пір'ям. Райдер не знав, що зазвичай Джозеф Сміт диктував одкровення своїм секретарям і не перевіряв орфографію. (Див. Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* [1983], 93–94; Donald Q. Cannon and Lyndon W. Cook, eds., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* [1983], 286.)
7. У 25 розділі книги Буття ми дізнаємося, що Ісав продає своє первородство Якову за хліб і сочевичне вариво (див. вірш 34).
8. Див. Учення і Завіти 19:18–19.
9. Див. Марк 10:21–22.
10. Алама 22:15.
11. Алама 22:16.
12. Алама 22:18.
13. Див. Алама 5:14–19.
14. Алама 60:7.
15. Марк 1:18.
16. Матвій 18:11.
17. Яків 1:8.
18. Учення і Завіти 58:27.
19. Див. Лука 15:11–32.
20. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:15–16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple* (1976), 88.
22. Див. Учення і Завіти 19:38.

ніколи не покине нас; і друга: я пізнав, що ми завжди повинні слухати голос Духа всередині нас і “не-гайно”¹⁵ вирушати, куди б він нас не вів, незважаючи на наші страхи чи будь-яку незручність.

Одного дня учні спитали Спасителя, хто є найбільший у небеснім царстві. Їм було сказано залишатися наверненими, смиренними і покірними, як малі діти. І потім Він сказав: “Син бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле”¹⁶. За допомогою цього одного речення Він визначив нашу місію. Ми маємо іти і спасати тих, кого загублено, тих, кого вважають останніми, і тих, кого зневажають. Недостатньо просто уникати зла. Ми повинні “перестражда[ти] Його хрест”¹⁷ і “завзято займатися”¹⁸, допомагаючи іншим у наверненні. Зі співчуттям і любов'ю ми обнімаємо блудного сина¹⁹, відгукуємося на гіркі сльози сиріт, на благання тих, хто перебуває в темряві й відчаї²⁰, і на прохання про допомогу членів сім'ї, які страждають. “Сатані не потрібно, щоб кожен був, як Каїн

чи Юда...”, —сказав старійшина Ніл А. Максвелл. “Все, що йому треба—це змусити здібних чоловіків ... вважати себе досвідченими і зберігати нейтралітет”²¹.

Після недавньої конференції колу до мене підійшов один юнак і спитав: “Чи любить мене Бог?” Нехай же наше життя, сповнене служінням, завжди доводить те, що Бог не залишає нікого.

Стосовно питання: “Що дасть людина взамін за душу свою?”, Сатана хотів би, аби ми продали свою душу за цукерки або чемпіонати цього світу. Спаситель, однак, закликає нас без платні залишити наші гріхи, взяти на себе Його образ та допомогти тим, з ким ми спілкуємося. Чинячи так, ми зможемо отримати все, що має Бог. І як нам сказано, це більше, ніж усі скарби цієї землі разом узяті²². Чи можете ви це уявити?

Під час недавньої подорожі до Нікарагуа, у скромному домі однієї сім'ї, яку ми відвідували, я помітив табличку. На ній був напис: “Моє свідчення—це моя найцінніша

Старійшина Скотт Д. Уайтінг
Сімдесятник

Храмовий стандарт

Високі стандарти будівництва храмів, які використовує ця Церква, є зразком і навіть символом того, як повинні жити ми самі.

Під час недавньої екскурсії по прекрасному храму Бригам-Сіті, Юта, я пригадав випадок, який стався зі мною, коли я служив координатором дня відкритих дверей і переосвячення історичного храму в Лайе, штат Гавайї, та святкового концерту з цієї нагоди.

За кілька місяців до завершення масштабної роботи з оновлення храму, мене запросили оглянути його разом з виконавчим директором Храмового відділу, старійшиною Уільямом Р. Уокером і його колегами з Храмового відділу. Крім них були й інші члени генеральної фірми підрядчика. Однією з цілей цього огляду було перевірити стан ходу роботи та якість її виконання. На час цього огляду роботу було завершено на 85 відсотків.

Йдучи по храму, я дивився на старійшину Уокера і його колег і слухав, як вони перевіряли роботу і спілкувалися з генеральним підрядчиком. Час від часу я бачив, як один чоловік проводив рукою по стінах, коли ми переходили з однієї кімнати в іншу. Кілька разів після цього він витирив свої пальці і після цього підходив до генерального підрядчика, кажучи: “Я відчуваю нерівності на цій стіні. Нерівності—це не

храмовий стандарт. Вам потрібно буде відшліфувати цю стіну й зробити її рівною”. Підрядчик покірливо записував кожне зауваження.

Коли ми підійшли до певного місця в храмі, в якому будуть лише кілька людей, той самий чоловік зупинив нас і звернув нашу увагу на щойно встановлене прекрасне вікно зі свинцевого скла. Це вікно було шістдесят сантиметрів завширшки і висотою майже два метри та складалося зі вставлених маленьких сегментів вітражного скла геометричних форм. Він указав на маленький 5-сантиметровий кольоровий скляний квадратик, який був частиною простого візерунка, і сказав: “Той квадратик стоїть криво”. Я подивився на квадратик і мені здалося, що він стояв рівно. Однак, підійшовши ближче, за допомогою вимірювального пристрою в руках, я зміг побачити там дефект. Цей маленький квадратик справді був викривлений на 3мм. Після цього підрядчик отримав вказівку замінити це вікно, оскільки це був не храмовий стандарт.

Визнаю своє здивування тим, що через такий маленький, майже непомітний дефект, потрібно було замінити все вікно. Звичайно, було

малоймовірно, що хтось колись знатиме про цей дефект або навіть побачить це вікно, враховуючи його відлюдне місце у храмі.

Йдучи того дня додому з храму, я думав про те, чого навчився з цього випадку, а точніше, про те, чого, як мені здавалося, я навчився. Але моє розуміння щодо першого огляду храму стало глибшим, коли кілька тижнів потому, мене запросили оглянути вже завершений храм.

Коли я увійшов у цілком оновлений храм в Лайе, штат Гавайї, мене приголомшила його краса і якість роботи. Ви розумієте, з яким зацікавленням я підходив до “нерівних” стін і вікна з “дефектом”. Чи відшліфував підрядчик стіни і чи зробив їх рівними? Чи було вікно дійсно замінено? Коли я наблизився до нерівних стін, на мій подив, я побачив, що на всіх стінах зараз були прекрасні шпалери. Моя перша думка була такою: “Так ось як підрядчик усунув нерівність—він прикрив її”. Однак то було не так. Я дізнався, що на ці стіни з самого початку планувалося поклеїти шпалери. Мене цікавило те, чому незначну, ледве помітну нерівність, потрібно було усунути, якщо її мали прикривати шпалери. Після цього я з нетерпінням попрямував до місця, де було розташоване вікно з дефектом, і з подивом побачив чудову рослину в горщику, яка простягалася від підлоги до стелі і стояла прямо навпроти вікна. І я знову подумав: “Так ось як підрядчик вирішив проблему з маленьким кривим квадратиком—він сховав його”. Підійшовши ближче, я розсунув листя рослини і з радістю побачив, що вікно насправді було замінено. Колись кривий маленький квадратик, зараз акуратно й рівно стояв у візерунку. Я дізнався, що ця рослина з самого початку мала стояти навпроти цього вікна, як частина дизайну інтер'єру.

Навіщо було вдаватися до додаткової роботи і навіть до заміни, щоб усунути незначні нерівності стін і невелику асиметрію візерунка вікна, коли їх помітять або відчують

на дотик взагалі лише кілька людей? Чому від підрядчика вимагали таких високих стандартів?

Коли, глибоко замислившись, я вийшов з храму, то знайшов відповідь на свої запитання, подивившись на оновлений екстер'єр і побачивши такі слова: "Святість Господові, Дім Господа".

Храми цієї Церкви є саме такими, як про них проголошується. Ці священні споруди будуються для нас, і в їхніх стінах виконуються священні, спасительні обряди. Але не має бути жодного сумніву щодо того, чий це дім. Будучи вимогливими щодо стандартів будівництва навіть у найменших деталях, ми не тільки виявляємо нашу любов і повагу до Господа Ісуса Христа, але й доводимо всім спостерігачам, що ми шануємо Того, Кому належить цей дім, і поклоняємося Йому.

В одкровенні, даному пророку Джозефу Сміту побудувати храм в Наву, Господь навчав:

"Приходьте, з усім своїм золотом, і своїм сріблом, і своїм дорогоцінним камінням, і з усією вашою старовиною; і всі, хто розуміються на старовині ... і приносять ... цінн[е] дерево землі;

... І збудуйте дім Моему імені, щоб Всевишній перебував у ньому"¹.

Це той самий принцип, який встановив цар Соломон за часів Старого Завіту, коли він побудував храм Господу, використовуючи лише найкращі матеріали і залучивши найкращих майстрів². Сьогодні, під час будівництва храмів Церкви, ми продовжуємо дотримуватися цього принципу, використовуючи належну помірність.

Я пізнав, що, навіть якщо смертні

люди не побачать дефекту і не відчують його на дотик, Господь знає, наскільки ми стараємося і чи зробили ми все, що в наших силах. Це саме стосується і наших особистих намагань жити гідно храмових благословень. Господь радив:

"І якщо Мої люди збудують дім Мені в ім'я Господа і не дозволять нічому нечистому увійти в нього, щоб його не було осквернено, Моя слава буде на ньому;

"Так, і Моя присутність буде там, бо Я ввійду в нього і всі чисті серцем, які ввійдуть у нього, побачать Бога.

"Але якщо його буде осквернено, Я не ввійду в нього, і Моєї слави не буде там; бо Я не ввійду в несвяті храми"³.

Подібно до підрядчика, коли ми дізнаємося про складові нашого особистого життя, які несумісні

з ученнями Господа, коли ми не докладаємо зі свого боку максимально можливі зусилля, ми повинні швидко виправити все невірне, усвідомлюючи, що ми не можемо приховати своїх гріхів від Господа. Нам потрібно пам'ятати, що, “якщо ми починаємо приховувати свої гріхи, ... ось, небеса віддаляються; [і] Дух Господа засмучується”⁴.

Я також пізнав, що високі стандарти будівництва храмів, які використовує ця Церква, є зразком і навіть символом того, як повинні жити ми самі. Кожен з нас може застосовувати вчення апостола Павла, проголошені ним за часів існування давньої Церкви:

“Чи не знаєте ви, що ви—Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?

“Як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той—то ви!”⁵

Кожного з нас зроблено з найкращого матеріалу, і ми—це дивовижний результат божественної майстерності. Втім, коли ми входимо у вік підзвітності і виходимо на поле бою гріха й спокуси, можливо нашому храму знадобиться оновлення й ремонт. Можливо, стіни всередині нас є нерівними і їх потрібно вирівняти, або ж вікно нашої душі потрібно замінити, щоб ми могли стояти на святих місцях. На щастя, за храмовими стандартами, яких нас просять дотримуватися, від нас не вимагається бути досконалими, хоча ми й прагнемо до цього. Радше, нас просять дотримуватися заповідей і робити все можливе, щоб жити, як учні Ісуса Христа. Я молюся про те, щоб усі ми намагалися жити гідно храмових благословень, чинячи якнайкраще, вдосконалюючись у чому необхідно і усуваючи дефекти й недоліки, щоб Дух Бога міг завжди перебувати в нас. І ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 124:26–27.
2. Див. 1 Царів 6–7.
3. Учення і Завіти 97:15–17.
4. Учення і Завіти 121:37.
5. 1 Коринтянам 3:16–17; див. також вірш 19.

Старійшина Ніл Л. Андерсен
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Випробування вашої віри

Подібно до того, як під дією сильного вогню залізо перетворюється на сталь, коли ми залишаємося вірними під час важкого випробування нашої віри, ми духовно очищуємося і зміцнюємося.

Десять років тому, коли ми з моєю дружиною Кеті жили в Сан-Паулу, Бразилія, президент Девід Мерріот головував над Бразильською місією Сан-Паулу Інтерлагос. Він зі своєю дружиною Ніл та їхніми синами Уіллом, Уеслі та Трейсом жили по сусідству з нами. Вони залишили свій дім, свій бізнес і багатьох родичів, щоб відгукнутися на покликання пророка служити на місії.

Одного дня президент Мерріот зателефонував мені. Їхню дорогоцінну, праведну 21-річну дочку, Джорджію, студентку останнього курсу гри на скрипці в Університеті штату Індіана, збила вантажівка, коли та їхала на велосипеді додому після церковних зборів. По першим даним Джорджія почувала себе наче непогано. Але за кілька годин її стан значно погіршився.

Сім'я й друзі почали поститися й молитися, щоб з Джорджією сталося чудо. Вночі її мати відлетіла з Бразилії. По прибутті наступного дня в Індіану, її зустріли її старші діти, які

обійняли її й зі сльозами на очах пояснили, що вони були з Джорджією, коли та померла.

Я спостерігав за сім'єю Мерріот в період цього випробування і в наступні місяці й роки. Вони плакали, вони молилися, вони говорили про Джорджію, вони відчували безмірні біль і смуток, але їхня віра залишалася непохитною. Під час ранкової сесії ми чули про подібне виявлення віри в житті прекрасних сімей Боуен і Уілбергер¹.

Дар віри—це безцінний духовний дар. Ісус молився: “Життя ж вічне—це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти його”².

Наша віра зосереджена на Богові, нашому Батькові, і на Його Сині, Ісусі Христі, нашому Спасителі і Викупителі. Вона підтримується нашим знанням про те, що повноту евангелії було відновлено на землі, що Книга Мормона є словом Бога, і що пророк і апостоли сьогодні тримають ключі священства. Ми зберігаємо нашу віру, як скарб,

ми докладаємо зусиль, щоб вона зміцнилася, і молимося про це та робимо все, що в наших силах, щоб захистити й забезпечити нашу віру.

Апостол Петро дав визначення випробуванню, яке він назвав “досвідченням вашої віри”³. Він сам пройшов крізь це випробування. Пригадайте слова Ісуса:

“Симоне, ... сатана жадав вас, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю.

Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя”⁴.

Пізніше Петро заохочував інших: “Не дивуйтесь огневі, що вам посиляється на випробовування, немовби чужому випадку для вас”⁵.

Ці важкі випробування призначені для того, щоб укріпити вас, але потенційно вони здатні послабити або навіть і знищити вашу довіру до Сина Бога і зменшити вашу рішучість дотримуватися даних Йому вами обіцянь. Часто ці випробування є замаскованими, що ускладнює їх виявлення. Вони починаються в наших слабкостях, в наших уразливих і чутливих місцях, або в тому, що є найбільш важливим для нас. Однак справжнім, хоча й переборним для людини випробуванням, може бути вкрай важке випробування іншої людини.

Як залишатися “стійкими і непохитними”⁶ під час випробування віри? Ви вдаєтеся до тих самих дій, які допомогли вам побудувати серцевину вашої віри—ви виявляєте

віру в Христа, ви молитесь, ви розмірковуєте над Писаннями, ви каєтеся, виконуєте заповіді і служите іншим.

Коли ви стикаєтеся з випробуванням віри—щоб ви не робили, ви не повинні відходити від Церкви! Віддалитися під час випробування віри від царства Бога—це те саме, що вийти з безпечного підвального приміщення у той момент, коли ви побачите, як наближається торнадо.

Апостол Павло сказав: “Ви вже не чужі й не прихоськи, а співгромадяни святим, і домашні для Бога”⁷. Саме у стінах Церкви ми захищаємо свою віру. Зустрічаючись з іншими, хто вірує, ми молимося і отримуємо відповіді на наші молитви, ми поклоняємося через музику, ділимося свідченням про Спасителя, служимо одне одному і відчуваємо Дух Господа. Ми причащаємося, отримуємо благословення священства і відвідуємо храм. Господь проголосив: “У ... обрядах явлена сила божественності”⁸. Коли ваша віра випробовується—залишайтеся у безпечному колі домашніх для Бога. Для вас тут завжди є місце. Жодне випробування не є настільки важким, щоб ми не подолали його разом⁹.

Президент Томас С. Монсон сказав: “Швидко видозмінюється й моральний компас суспільства. Поведінк[у], яка колись вважалася недоречною й аморальною,

тепер ... багато людей вважає ... прийнятною”¹⁰.

В Церкві є багато неодруженої молоді, чия юність вже давно позаду. І хоча вони не так уявляли собі своє теперішнє життя, вони виконують закон цнотливості¹¹. Це може бути випробуванням їхньої віри. Я висловлюю свою глибоку повагу й захоплення цим учням Христа.

“Бог заповідав, аби священна сила породження застосовувалася тільки чоловіком і жінкою, законно одруженими як чоловік і дружина”¹². У Новому Завіті Спаситель підняв планку моральних норм Своїм послідовникам, коли проголосив: “Кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм”¹³. Він учив нас не засуджувати інших, однак не боявся говорити прямо: “Іди,—казав Він,—але більше не гріши”¹⁴.

У нашої сім’ї є друг. Можливо ви знаєте когось, хто схожий на неї, або, може бути, ви самі схожі на неї. Будучи завжди вірною, вона чудово служить в Церкві, нею захоплюються на роботі, палко люблять в сім’ї, та попри прагнення вийти заміж і мати дітей, вона залишається незаміжною. “Я прийняла рішення,—каже вона,—покластися ... на Ісуса Христа. Те, що я часто відвідую храм, допомагає мені краще зосереджуватися на вічних цілях. Храм нагадує мені, що мене

ніколи не залишають одну. Я вірю, ... що жодного ... благословення не буде утримано, ... якщо я ... залишатимуся вірною своїм завітам, зокрема, дотримуватися закону цнотливості”¹⁵.

Наш інший друг чудово відслужив на місії і старанно навчався після цього. Він сподівався обзавестися сім'єю. Його випробування віри: потяг до осіб тієї ж статі. Невдавано він написав мені: “В моєму патріаршому благословенні міститься обіцяння, що одного дня у мене буде власна сім'я. ... У цьому житті, чи в іншому, я [не] знаю. ... Однак я точно знаю, що не хочу робити нічого, що поставило б під загрозу отримання обіцяних Богом обіцянь мені і моїм майбутнім нащадкам. ... Життя [за законом цнотливості]—це випробування, але, чи не прийшли ми на землю для того, щоб мати випробування і показати Богу нашу любов і повагу ... через дотримання Його заповідей? Я був благословений хорошим здоров'ям, євангелією, люблячими рідними і вірними друзями. Я вдячний за всі свої благословення”¹⁶.

Світ заперечує: “Як ви можете просити так багато?” Господь відповідає:

“Ваші думки—не Мої це думки, а дороги Мої—то не ваші дороги. ...

Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої—за ваші думки”¹⁷.

Ці два послідовники Христа і десятки тисяч, подібних до них, відчували обіцяння Спасителя: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається”¹⁸.

А ось ще одне поширене випробування. Завжди знаходилися люди, які воліли зганьбити Церкву і знищити віру. Сьогодні вони використовують Інтернет.

Деяка інформація про Церкву, якою б вона переконливою не здавалася, є просто неправдивою. Пам'ятаю, як у 1985 році в мій робочий кабінет у Флориді увійшов колега

по роботі. У нього в руках була стаття з журналу *Time* із заголовком “Challenging Mormonism's Roots (Оспорення основ мормонізму)”. В ній говорилося про недавно знайдений лист, нібито написаний Мартіном Гаррісом, зміст якого суперечив розповіді Джозефа Сміта про знаходження пластин Книги Мормона¹⁹.

Мій колега спитав мене, чи знищить ця нова інформація мормонську церкву. В статті наводилася цитата слів чоловіка, який говорив, що залишає Церкву через цей документ. Пізніше доповідалося й про інших людей, які залишили Церкву²⁰. Я переконаний, що то було випробуванням їхньої віри.

Кілька місяців потому, експерти виявили (і підроблювач у цьому зізнався), що той лист від початку до кінця був підробкою. Я пригадую, як дуже сподівався, що ті, хто залишив Церкву через цей обман, зможуть знайти дорогу назад.

Дехто ставить свою віру під сумнів, коли знаходить висловлювання провідника Церкви, сказане десятки років тому, яке, здається, не відповідає нашій доктрині. Існує

важливий принцип, який лежить в основі доктрини Церкви. Доктрина викладається всіма 15-ма членами Першого Президентства і Кворуму дванадцятих. Її не приховано у неясному висловлюванні з однієї промови. Істинні принципи викладаються часто і багатьма. Нашу доктрину знайти не важко.

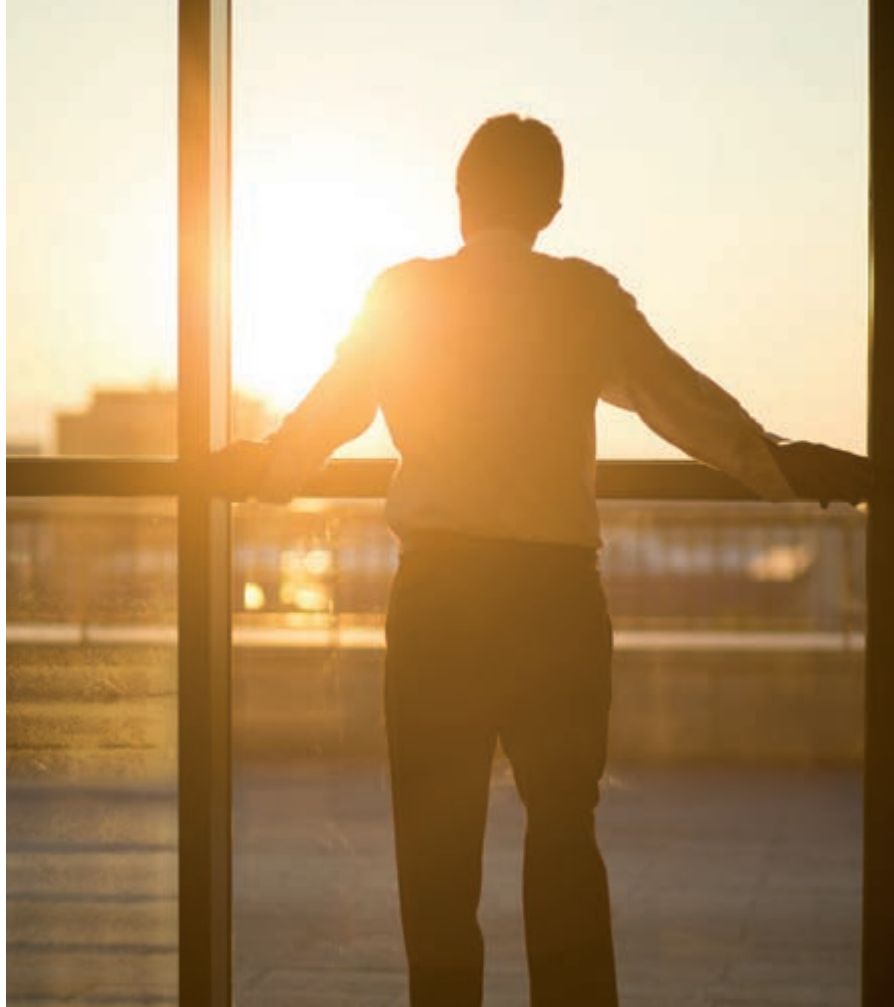
Провідники Церкви є чесними, але недосконалими людьми. Пригадайте слова Моронія: “Не звинувачуйте мене через мою недосконалість, ані мого батька ...; але краще складіть подяку Богові за те, що Він явив вам наші недосконалість, щоб ви могли навчитися бути мудрішими за нас”²¹.

Джозеф Сміт сказав: “Я ніколи не казав вам, що я досконалий; але в одкровеннях ... немає помилок”²². Чудеса Бога в історії й долі Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів стануть зрозумілим лише, якщо подивитися на них крізь призму духовного дослідження. Президент Езра Тефт Бенсон сказав: “Кожна людина зрештою має покласти на віру, і тоді вона повинна встояти”²³. Не дивуйтеся, якщо це станеться з вами!

За визначенням, випробування—випробовують. Можливо будуть: біль, збентеження, безсонні ночі та мокрі від сліз подушки. Але наші випробування не повинні приводити до духовної смерті. Вони не повинні відводити нас від наших завітів або від домашніх для Бога.

“Пам'ятайте, ... що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент; так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, так, коли весь його град і його могутня буря вдарить по вас, воно не матиме сили над вами, щоб втягнути вас до безодні нещастя і нескінченного горя, завдяки каменеві, на якому ви збудувалися, який є надійним фундаментом, що на ньому якщо люди будують, вони не можуть упасти”²⁴.

Подібно до того, як під дією сильного вогню залізо

священне свідчення в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. виступи Шейна М. Боуена “Бо живу Я—і ви жити будете!” та Енн М. Дібб, “Я знаю це. Я виконую це. Я люблю це”, проголошені на суботній ранковій сесії жовтневої генеральної конференції за 2012 рік.
2. Іван 17:3.
3. 1 Петра 1:7.
4. Лука 22:31–32.
5. 1 Петра 4:12; курсив додано.
6. Алама 1:25.
7. Ефессянам 2:19.
8. Учення і Завіти 84:20.
9. Див. Мосія 18:8–10.
10. Томас С. Монсон, “Стійте на святих місцях”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 82).
11. Див. Ezra Taft Benson, “The Law of Chastity,” *New Era*, Jan. 1988, 4–7; “The Law of Chastity” in *Brigham Young University 1987–88 Speeches* (1988), 1–5, speeches.byu.edu; see also *Gospel Principles* (2009), 224–232.
12. “Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
13. Матвій 5:28.
14. Іван 8:11.
15. 3 особистої кореспонденції, 2012.
16. 3 особистої кореспонденції, 2012.
17. Ісаїя 55: 8–9.
18. Іван 14:27.
19. Див. Richard N. Ostling, “Challenging Mormonism's Roots,” *Time*, May 20, 1985, 44.
20. Див. Gordon B. Hinckley, “Lord, Increase Our Faith,” *Ensign*, Nov. 1987, 52.
21. Мормон 9:31.
22. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 527.
23. Ezra Taft Benson, “The Book of Mormon Is the Word of God,” *Tambuli*, May 1988, 6.
24. Геламам 5:12.
25. Д. Тодд Крістофферсон, “Хліба нашого насущного дай нам сьогодні”, (Вогник ЦҚО, 9 січ. 2011 р.), lds.org/broadcasts.
26. 1 Петра 1:7; див. також 1 Петра 4:13.
27. Етер 12:6.
28. Учення і Завіти 122:9; президент Джордж К. Кеннон сказав: “Яким би тяжким не було випробування, яким би глибоким не було страждання, якою б великою не була біда, [Бог] ніколи не залишить нас. Він ніколи не залишить нас. Він ніколи не залишить нас. Він не може цього зробити. Це не в Його природі. Він є незмінною істотою; Він Той самий учора, сьогодні і буде Тим самим і протягом майбутніх віків у вічності. Ми знайшли цього Бога. Ми потоваришували з Ним, дотримуючись Його евангелії; і Він стоятиме поруч з нами. Ми можемо пройти крізь огненну піч; ми можемо пройти крізь глибокі води; але нас не буде ні спалено, ні потоплено. Завдяки всім цим випробуванням і труднощам ми вийдемо кращими й чистішими, якщо тільки довіримося нашому Богові і дотримуватимемося Його заповідей” (“Remarks,” *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1891, 4); see also Jeffrey R. Holland, “Come unto Me,” *Ensign*, Apr. 1998, 16–23.

перетворюється на сталь, коли ми залишаємося вірними під час важкого випробування *нашої* віри, ми духовно очищуємося і зміцнюємося.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон пояснив, про що він дізнався завдяки особистому випробуванню: “І хоча тоді мені було нелегко, коли зараз я озираюся назад, моє серце сповнюється вдячності за те, що мої проблеми не вирішувалися миттєво. Той факт, що я був змушений звертатися до Бога по допомогу майже щодня протягом довгих років, навчив мене, як справді молитися і отримувати відповіді на молитву, а також навчив мене вірі в Бога на практиці. Я пізнав мого Спасителя і мого Небесного Батька у такий спосіб і такою мірою, як не міг би пізнати інакше, або це могло зайняти набагато більше часу. ... Я навчився довіряти Господу всім своїм серцем. Я навчився ходити з Ним кожного дня”²⁵.

Петро сказав, що цей досвід є

“дорогоцінніш[им] за золото”²⁶.

Пророк Мороній додав, що доказ прийде після того, як буде “випробувано вашу віру”²⁷.

Я почав з історії про сім'ю Мерріот. Минулого тижня ми з Кеті приєдналися до них біля могили Джорджії. Минуло десять років. Члени сім'ї і друзі говорили про свою любов до Джорджії і згадували її. Там були білі, наповнені гелієм, кульки, щоб вшанувати її життя. Зі сльозами на очах, мати Джорджії з ніжністю говорила про те, як зростали її віра і розуміння, а батько Джорджії тихо розповів мені про отриманий ним в обіцянні “доказ”.

Разом з вірою приходять випробування віри, які зміцнюють віру. Втішливе запевнення Господа пророку Джозефу Сміту також є обіцянням і вам в часи випробування вашої віри. Ці слова звернені до кожного з нас: “Тримайся, ... не бійся, ... бо Бог буде з тобою на віки вічні”²⁸. Про це я складаю своє

Старійшина Даллін Х. Оукс
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Захистіть дітей

Ніхто не повинен проігнорувати благання про те, що нам потрібно об'єднатись і більше перейматись благополуччям і майбутнім наших дітей— підростаючого покоління.

Усі ми можемо згадати, які в нас виникають почуття при вигляді малої дитини, що плаче і простягає до нас руки, щоб ми допомогли. Люблячий Небесний Батько дає нам відчути ці почуття, щоб спонукати нас допомагати Його дітям. Згадайте, будь ласка, ті почуття, коли я буду говорити про нашу відповідальність захищати дітей і діяти заради їхнього благополуччя.

Я говорю з перспективи євангелії Ісуса Христа, включно з Його планом спасіння. У цьому мое покликання. Місцеві церковні провідники несуть відповідальність за окремо взятий підрозділ, наприклад, прихід або кіл, а відповідальність апостола—свідчити всьому світу. У кожному народі, у кожній расі й віровченні усі діти—діти Бога.

Хоч я й не буду говорити словами політиків чи публічної політики, проте, як і інші церковні провідники, я не можу говорити про благополуччя дітей, не беручи до уваги вибір, який роблять громадяни, державні чиновники і працівники приватних організацій. Ми всі знаходимося під наказом Спасителя любити одне одного й турбуватися

одне про одного, а особливо про слабких та беззахисних.

Діти надзвичайно вразливі. У них мало, а то й зовсім немає сили захищатися чи забезпечувати себе, вони мало впливають на те, що є таким важливим для їхнього благополуччя. Дітям потрібні ті, хто будуть говорити за них, і їм потрібні ті, хто будуть приймати рішення, поставивши їхнє благополуччя вище егоїстичних інтересів дорослих.

I.

Ми шоковані тим, що по всьому світу мільйони дітей стають жертвами злочинів та егоїзму дорослих негідників.

У деяких знекровлених війною країнах дітей силоміць забирають служити солдатами у воюючих арміях.

За даними Організації Об'єднаних Націй щороку більше двох мільйонів дітей стають жертвами проституції та порнографії¹.

З перспективи плану спасіння, одним з найтяжчих виявів ганебного поводження з дітьми є не дати їм можливості народитись. Це загальносвітова тенденція. Зараз рівень народжуваності у Сполучених

Штатах найнижчий за останні 25 років², а рівень народжуваності в європейських та азійських країнах знижується вже протягом багатьох років. Це не просто релігійне питання. Якщо підростаюче покоління чисельно зменшується, культури і навіть нації поступово слабнуть і зрештою зникають.

Одна з причин зменшення рівня народжуваності—аборти. По всьому світу, за приблизними підрахунками, робиться більше 40 мільйонів абортів у рік³. Є багато законів, що дозволяють аборти і навіть сприяють їм, але, як на нас, це величезне зло. Інші вияви жорстокого ставлення до дітей, що стаються під час вагітності,—це внутрішньоутробні пошкодження плоду, які виникають через неналежне харчування матері або вживання нею наркотиків.

Є трагічна іронія в тому, що безлічі дітей позбуваються або шкодять їм до народження, в той же час величезна кількість безплідних пар прагнуть мати своїх дітей або всиновити їх.

Жорстоке поводження з дітьми або відсутність турботи про них після народження є більш помітними для людей. По всьому світу майже вісім мільйонів дітей помирає, не досягнувши п'ятирічного віку, переважно від хвороб, які лікуються або яким можна запобігти⁴. Всесвітня Організація Охорони Здоров'я повідомляє, що одна дитина з чотирьох страждає від затримки в розвитку, розумово і фізично, через неналежне харчування⁵. Ми, провідники Церкви, живемо й буваємо в різних країнах і надивилися цього. Генеральне президентство Початкового товариства повідомляє про дітей, що живуть в умовах, "які ми навіть не можемо собі уявити". Одна мати на Філіппінах сказала: "Трапляється, що в нас не вистачає грошей на їжу, та нічого, бо це дає мені нагоду навчати своїх дітей вірі. Ми збираємося разом і молимося про допомогу, і діти бачать, що Господь благословляє нас"⁶. У Південній Африці працівник Початкового товариства зустрів малу дівчинку, самотню

й сумну. Боязко відповідаючи на запитання, поставлені з любов'ю, вона сказала, що не має ні матері, ні батька, ні бабусі, один дідусь турбується про неї⁷. Такі трагедії поширені на континенті, де багато доглядальників померли від СНІДу.

Не турбуються про маленьких дітей та молодь навіть у багатих країнах. Про здоров'я дітей, що виростають в нужді, менше дбають і у них немає можливості отримати належну освіту. Також вони залишаються беззахисними в небезпечному середовищі свого фізичного й культурного оточення і не бачать уваги навіть збоку своїх батьків. Старійшина Джеффі Р. Холланд нещодавно розказав про досвід одного поліцейського-святого останніх днів. Проводячи обшук, він знайшов п'ятеро малих дітей, що тиснулися одне до одного, намагаючись заснути на голій брудній підлозі в оселі, де їхня мати та з нею ще якісь люди пили та веселилися. У квартирі не було їжі, щоб вони могли втамувати свій голод. Зробивши для них якусь подобу ліжка, цей поліцейський став на коліна і помолився про захист тих дітей. І коли він попрямував до дверей, хтось із дітей, приблизно шести років, побіг за ним, ухопив за руку і став благально питати: "Ти усиновиш мене?"⁸

Ми пам'ятаємо, чого навчав наш Спаситель, коли поставив малу дитину перед Своїми послідовниками і заявив:

"І хто прийме таку дитину одну в Мое Ім'я, той приймає Мене.

Хто ж спокусить одне з цих малих, що вірують в Мене, то краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почепити,—і його потопити в морській глибині" (Матвій 18:5–6).

Думаючи про безпеку, від яких необхідно захищати дітей, ми повинні також брати до уваги й психологічне жорстоке поводження. Батьки або інші доглядальники, учителі, однолітки, які принижують, чіпляються або зневажливо ставляться до дітей або підлітків, можуть

заподіяти шкоду, яка відчуватиметься довше, ніж та, що завдана фізично. Якщо дитині або підлітку дають відчуття, що вони нікчемні, небажані, нелюбимі, то це може тяжко й надовго зашкодити їхньому емоційному благополуччю й розвитку⁹. Молодь, яка бореться з будь-яким своїм незвичайним станом, у тому числі й з потягом до осіб тієї ж статі, особливо вразлива і потребує люблячого розуміння, а не утисків чи гоніння¹⁰.

З допомогою Господа ми можемо покаятися та змінитися і бути більш люблячими й дбайливими з дітьми—своїми й тими, хто навколо нас.

II.

Є кілька прикладів фізичних або емоційних загроз для дітей, які є настільки ж серйозними, як і ті, що виникають із взаємин з їхніми батьками або опікунами. Президент Томас С. Монсон говорив про, як він назвав їх, "підлі вчинки" жорстокого поводження з дітьми, коли батько чи мати ламає або калічить дитину, фізично чи емоційно¹¹. Я просто-таки страждав, коли мав вивчати шокуючі докази в таких справах під час свого служіння у Верховному суді Юти.

Серед найважливіших факторів, від яких залежить благополуччя дітей, є: чи були одружені їхні батьки, природа й тривалість цього шлюбу і, у ширшому розумінні, культура і майбутнє цього шлюбу та турбота про дитину там, де вони живуть. Два дослідники інституту сім'ї пояснюють: "Упродовж усієї історії

шлюб був першою і самою важливою інституцією для народження та виховання дітей. Він забезпечував культурний зв'язок, що призначений поєднати батька зі своїми дітьми через його поєднання з матір'ю його дітей. Проте останнім часом діти дедалі більше відтісняються зі сцени за лаштунки"¹².

Один професор з юриспруденції з Гарварда так охарактеризував діючий нині закон стосовно шлюбу і розлучення та ставлення до нього: "[Теперішня] американська версія шлюбу, як сказано в законі і у великій кількості популярної літератури, стає чимось, на зразок: шлюб—це стосунки, які існують перш за все для задоволення подружжя. Якщо шлюб не виконує цієї функції, вини немає на жодному з них і кожний з них може припинити їхні стосунки за власним бажанням. ... Діти зовсім не вписуються у цю версію; у більшості випадків вони виступають як щось другорядне"¹³.

Наші церковні провідники навчали, що дивитися на шлюб, "як просто на контракт, який ми складаємо заради задоволення ... і який розриваємо при перших же труднощах, ... це злочин, гідний засудження", особливо коли при цьому "вимушені страждати діти"¹⁴. А розлучення дуже вдаряє по дітях. Більше половини всіх розлучених за останній рік пар мали малих дітей¹⁵.

Багато дітей могли б мати благословення виростати з батьком і матір'ю, якби тільки їхні батьки дотримувалися цього натхненного вчення в Проголошенні про сім'ю:

“Чоловік і дружина мають урочисту відповідальність любити одне одного і своїх дітей. ... Батьки мають священний обов’язок виховувати своїх дітей у любові й праведності, забезпечувати їхні фізичні і духовні потреби, вчити їх любити один одного й служити один одному”¹⁶. Наймогутніше навчання дітей відбувається завдяки прикладу їхніх батьків. Батьки, які розлучаються, неминуче подають негативний урок.

Безумовно, є випадки, коли розлучення необхідне заради блага дітей, але такі ситуації трапляються вкрай рідко¹⁷. У більшості сімейних спорів батьки, сперечаючись, повинні більше брати до уваги інтереси дітей. З допомогою Господа вони можуть це зробити. Дітям потрібна емоційна й особиста сила, що приходить завдяки вихованню двома батьками, які об’єднані їхнім шлюбом та їхніми цілями. Мене виростила овдовіла мати, і я на собі знаю, що цього не завжди вдається досягнути, але такого ідеалу необхідно прагнути, коли це тільки можливо.

Діти є першими жертвами діючих нині законів, що дозволяють так звані розлучення “без нічиєї вини”, або за взаємною згодою. З точки зору дітей, розлучення є надто легким. Роблячи висновок з наукового соціального дослідження, що тривало кілька десятків років, один уважний вчений дійшов висновку: “Для дітей найкращі результати дає та структура сім’ї, яка, як правило, складається з двох біологічних батьків, що залишаються одруженими”¹⁸. Кореспондент *New York Times* зазначив, що “вражаючим є той факт, що саме тоді, коли традиційний шлюб у Сполучених Штатах почав занепадати, ... стало очевидним, наскільки ця інституція важлива для благополуччя дітей”¹⁹. Про таку реальність ні в якому разі не повинні забувати батьки і ті, хто ними збирається стати, при прийнятті рішень, що стосуються шлюбу і розлучення. Нам також потрібно, щоб політики, люди, які визначають політику, і посадовці

більше звертали увагу на те, що є найкращим для дітей, а не на егоїстичні інтереси виборців та галасливих захисників того, в чому зацікавлені дорослі.

Діти також є жертвами шлюбів, що не уклалися. Небагато з того, що визначає благополуччя нашого підростаючого покоління, турбує більше, ніж нещодавнє повідомлення, що 41 відсоток всіх народжених дітей у Сполучених Штатах народилися в неодружених жінок²⁰. Неодружені матері мають масу труднощів, і очевидно, що їхні діти знаходяться у значно не сприятливіших умовах у порівнянні з дітьми, які виховуються одруженими батьками²¹.

Більшість дітей, народжених незаміжніми матерями, — 58 відсотків — були народжені в парах, що спільно жили без шлюбу²². Що б ми не казали про ці неодружені пари, дослідження показують: їхні діти перебувають у набагато не

вигіднішому становищі у порівнянні з іншими дітьми²³. Для дітей має значення відносна стабільність шлюбу.

Ми повинні думати й про подібні перешкоди для дітей, які виховуються одностатевою парою. У літературі з соціології думки про довготривалий вплив такого виховання на дітей є спірними і політично дебатуються в основному, як зазначив кореспондент *New York Times*, через те, що “одностатевий шлюб є соціальним експериментом, і, як в більшості експериментів, його результати можна буде зрозуміти лише з часом”²⁴.

III.

Я говорив заради дітей — дітей скрізь. Хтось, можливо, проігнорує деякі з цих прикладів, але ніхто не повинен проігнорувати благання про те, що нам потрібно об’єднатись і більше перейматись благополуччям і майбутнім наших дітей — підростаючого покоління.

Ми говоримо про дітей Бога, і з Його могутньою силою ми можемо зробити більше, щоб допомогти їм. З цим благанням я звертаюсь не лише до святих останніх днів, але й до всіх людей, що сповідують релігію, та всіх, хто має систему цінностей, яка вимагає від них підпорядковувати власні потреби потребам інших, особливо заради благополуччя дітей²⁵.

Людя, що сповідують релігію, також відоме це вчення Спасителя з Нового Завіту: чисті малі діти є для нас взірцем смирення і здатності навчатися:

“Поправді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти,— не ввійдете Царство Небесне.

Отже, хто впокориться, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім” (Матвій 18:3).

У Книзі Мормона ми читаємо про те, як воскреслий Господь навчав нефійців: вони повинні покаятися і бути хрищеними “і стати як мале

дитя”, інакше їм не успадкувати Боже царство (3 Нефій 11:38; див. також Мороній 8:10).

Я молюся, щоб ми упокорилися, як малі діти, і робили все, аби захистити наших малих дітей, бо вони— майбутнє, і для нас, і для Церкви, і для наших країн. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood under Threat* (2004), 26.
2. Див. Haya El Nasser, “National Birthrate Lowest in 25 Years,” *USA Today*, July 26, 2012, A1.
3. Див. Gilda Sedgh and others, “Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008,” *The Lancet*, vol. 379, no. 9816 (Feb. 18, 2012), 625–32.
4. Див. UNICEF, “Young Child Survival and Development,” <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Див. World Health Organization, *World Health Statistics 2012* (2012), 109, 118.
6. Доповідь генерального президентства Початкового товариства, 13 вер. 2012.
7. Доповідь генерального президентства Початкового товариства.
8. Див. Джеффри Р. Холланда, “Був, Ізраїль, ти в полоні”, Трансляція духовного вечора ЦСО для дорослої молоді, 9 вер., 2012), lds.org/broadcasts; див. також R. Scott Lloyd, “Zion Not Only Where, but How We Live, Says Elder Holland,” *Deseret News*, Sept. 10, 2012, B2.
9. Див. Kim Painter, “Parents Can Inflict Deep Emotional Harm,” *USA Today*, July 30, 2012, B8; Rachel Lowry, “Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows,” *Deseret News*, Aug. 5, 2012, A3.
10. Див. “End the Abuses,” *Deseret News*, June 12, 2012, A10.
11. Thomas S. Monson, “A Little Child Shall Lead Them,” *Liahona*, June 2002, 2.
12. W. Bradford Wilcox and Elizabeth Marquardt, eds., *The State of Our Unions: Marriage in America* (2011), 82.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), 108.
14. David O. McKay, “Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce,” *Improvement Era*, June 1969, 5.
15. Див. Diana B. Elliott and Tavia Simmons, “Marital Events of Americans: 2009,” *American Community Survey Reports*, Aug. 2011.
16. “Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
17. Див. Даллін Х. Оукс, “Розлучення”, *Ліягона*, May 2007, 71.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010* (2012), 158.
19. Ross Douthat, “Gay Parents and the Marriage Debate,” *New York Times*, June 11, 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate>.
20. Див. Joyce A. Martin and others, “Births: Final Data for 2010,” *National Vital Statistics Reports*, vol. 61, no. 1 (Aug. 2012), 10.
21. Див. William J. Doherty and others, *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); W. Bradford Wilcox and others, *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3rd ed. (2011).
22. Див. Martin, “Births: Final Data for 2010,” 10–11.
23. Див. Wilcox, *Why Marriage Matters*.
24. Douthat, “Gay Parents and the Marriage Debate”. Найостанніше і найповніше дослідження вказує на серйозні негаразди, про які повідомляють молоді дорослі люди, чиї батько або мати мали одностатеві стосунки до досягнення 18-річного віку їхньої дитини (див. Mark Regnerus, “How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study,” *Social Science Research*, vol. 41 [2012], 752–770).
25. Святі останніх днів особливо віддано ставляться до батьківства як до однієї з найважливіших цілей життя (див. Pew Research Center's Forum on Religion and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, Jan. 12, 2012, 10, 16, 51).

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Брати, у нас є робота

Як чоловіки—носії священства, ми маємо відігравати головну роль у суспільстві, вдома та в Церкві.

Брати, протягом останніх років багато було сказано і написано про виклики, які постають перед чоловіками і хлопчиками. Серед назв книжок, наприклад, є такі: *Why There Are No Good Men Left* [Чому не залишилось справжніх чоловіків], *The Demise of Guys* [Хлопці вже не ті хлопці], *The End of Men* [Чоловіків вже нема], *Why Boys Fail* [Чому хлопці зазнають невдач], та *Manning Up* [Що сталося з чоловіками?]. Цікаво, що більшість з них, як здається, написані жінками. У будь-якому випадку ці аналітичні публікації об'єднує одна спільна думка про те, що у багатьох сьогодинішніх суспільствах чоловіки і хлопчики отримують суперечні та принизливі сигнали щодо своїх ролей та важливості в суспільстві.

Автор книги *Manning Up* охарактеризувала це так: “Це було майже загальним правилом цивілізації, що у той час, як дівчата стають жінками просто досягши фізичної зрілості, хлопцям потрібно було пройти випробування. Їм слід було продемонструвати мужність, фізичну загартованість або володіння необхідними навичками. Мета полягала в тому, щоб довести їхню компетентність,

як захисників жінок і дітей; це завжди було їхньою основною соціальною роллю. Однак сьогодні, коли в умовах розвиненої економіки жінки займають дедалі значуще становище, роль чоловіків і батьків, як годувальників сім'ї, стає необов'язковою, і риси характеру, які були потрібні чоловікам, щоб виконувати їхню роль—сила духу, стоїцизм, мужність, вірність—вважаються застарілими і навіть такими, що дещо бентежать”¹.

У своєму завзятому прагненні сприяти створенню нагод для жінок—чому ми аплодуємо—є люди, які принижують чоловіків і їхній внесок. Здається, що життя, на їхній погляд, це суперництво між чоловіками і жінками—що одні повинні домінувати над іншими і зараз настала черга жінок. Дехто доводить, що кар'єра—це все, а укладати шлюб і мати дітей зовсім необов'язково—тому навіщо нам потрібні чоловіки?² У дуже багатьох голлівудських фільмах, в телевізійних та кабельних шоу і навіть у рекламних роликах чоловіків зображають некомпетентними, незрілими або зосередженими лише на собі. Це знечоловічення чоловіків у культурі має руйнівний вплив.

Наприклад, у Сполучених Штатах були опубліковані такі дані: “Зараз дівчата попереду хлопців на усіх рівнях, від початкової школи до вищої освіти. До речі, по завершенні восьмого класу лише 20 відсотків хлопців вміють належним чином писати і 24 відсотки—читати. Тим часом результати зовнішнього тестування молодих чоловіків у 2011 році були гіршими за останні 40 років. За даними Національного центру статистики у сфері освіти (НЦССО), хлопці на 30 відсотків вірогідніше за дівчат кидають навчання у старших класах і у вищих навчальних закладах. ... За прогнозами у 2016 році 60 відсотків від загальної кількості дипломів бакалавра, 63 відсотки дипломів магістра та 54 відсотки докторських ступенів будуть отримані жінками”. Дві третини студентів, які беруть участь у програмах додаткового навчання для академічно невстигаючих студентів, це хлопці”³.

Дехто з чоловіків і юнаків скористався цими негативними сигналами, як відмовкою, щоб уникнути відповідальності й ніколи не стати по-справжньому дорослим. У зауваженні, яке дуже часто точно відображає стан справ, один професор зазначив: “Ці чоловіки приходять на заняття у бейсболках козирками назад і з [недолугими] відмовками, кажучи: “Текстовий процесор “з'їв” моє домашнє завдання”. Тим часом жінки звиряють свій розклад дня за календарними планувальниками і просять надати їм рекомендацію для вступу на юридичний факультет”⁴. Одна оглядачка фільмів висловила доволі цинічний погляд про те, що “єдине, для чого нам потрібні чоловіки, якщо ми щасливі й вирішуємо обзавестися партнером, так це для того, щоб він був лише партнером—тим, хто знаходиться у своєму особистому просторі, навіть поважаючи те, що ми знаходимося у своєму”⁵.

Брати, таке ніколи не повинно статися з нами. Як чоловіки—носії священства, ми маємо відігравати головну роль у суспільстві, вдома та в Церкві. Але ми повинні бути чоловіками, яким можуть довіряти жінки,

діти і Бог. У Церкві й царстві Бога в ці останні дні, ми не можемо дозволити, щоб хлопчики і чоловіки пасивно пливали за течією. Ми не можемо дозволити, щоб нашим молодим чоловікам не вистачало самодисципліни і вони жили лише розвагами. Ми не можемо дозволити, щоб наша доросла молодь йшла в нікуди у житті, не мала серйозного прагнення створювати сім'ї та робити справжній внесок у вдосконалення цього світу. Ми не можемо дозволити, щоб чоловіки і батьки не були в змозі забезпечувати духовний провід в домі. Ми не можемо дозволити, щоб ті, хто застосовують святе священство за чином Сина Божого, витрачали свою силу на порнографію чи проводили своє життя у кіберпросторі (іронічно кажучи, були *від* світу, при цьому не будучи у світі).

Брати, у нас є робота.

Молоді чоловіки, вам слід старанно навчатися в школі, а потім продовжувати здобуття освіти після школи. Дехто з вас захоче навчатися в університеті й зробити собі кар'єру в бізнесі, сільському

господарстві, органах влади або займатися якоюсь іншою професією. Дехто досягне значного успіху в гуманітарних науках, музиці або викладанні. Інші виберуть для себе військову справу або навчатися певному ремеслу. Протягом років багато майстрів працювали над проектами робіт та ремонтом у моему домі і я захоплювався працьовитістю та майстерністю цих чоловіків. Яку б професію ви не обрали, для вас надзвичайно важливо опанувати її і стати фахівцем, щоб ви могли бути годувальником своєї сім'ї і робили щось корисне для своєї територіальної громади і країни.

Нещодавно я бачив відео, в якому показано один день життя Амара—14-річного юнака з Індії. Він прокидається рано-вранці й працює довгі години на двох роботах до школи і після школи, шість з половиною днів на тиждень. Його заробіток складає значну частину засобів для існування його сім'ї. Коли настає темрява, він поспішає додому після другої роботи на своєму

старенькому велосипеді та якимось чином знаходить кілька годин, щоб виконати уроки перед тим, як лягти на свою постіль на підлозі між сплячими братами і сестрами близько одинадцятої години вечора. Хоча я ніколи не зустрічався з ним, я пишаюся його старанністю й мужністю. Він докладав найкращих зусиль, маючи обмежені ресурси і можливості, і благословляє свою сім'ю.

Ви, дорослі чоловіки—батьки, неодружені дорослі, провідники, домашні вчителі—будьте гідними взірцями і допомагайте підростаючому поколінню хлопчиків ставати чоловіками. Навчайте їх соціальних та інших навичок: як брати участь у розмові, як знайомитися і спілкуватися з іншими, як ставитися до жінок та дівчат, як служити, як бути активним і приємно відпочивати, як мати хобі, які не перетворюються на згубну звичку, як виправляти помилки і робити кращий вибір.

Тому я кажу, звертаючись до всіх, хто слухає, де б ви не були, чуючи це послання, зі словами, які Єгова

казав Ісусу Навину: “Будьте сильними та відважними” (Ісус Навин 1:6). Майте сміливість і підготуйтеся якнайкраще, якими б не були ваші обставини. Підготуйтеся бути гарним чоловіком і батьком, підготуйтеся бути гарним і корисним громадянином, підготуйтеся служити Господу, носієм священства Якого ви є. Де б ви не були, ваш Небесний Батько знає про вас. Ви не самі, ви маєте священство і дар Святого Духа.

Серед багатьох місць, де ви потрібні, одним з найважливіших є ваш кворум священства. Нам потрібні кворуми, які насичують членів Церкви в неділю духовним живленням, і які також служать. Нам потрібні провідники кворумів, які зосереджуються на виконанні Господньої роботи і на підтримці членів кворуму та їхніх сімей.

Подумайте про місіонерську роботу. Молоді чоловіки, у вас немає часу, щоб його витрачати марно. Ви не можете чекати, щоб серйозно поставитися до підготовки лише тоді, коли вам виповниться 17 чи 18 років. Кворуми Ааронового священства можуть допомогти своїм членам зрозуміти клятву і завіт священства, і підготувати їх до висвячення у старійшини, вони можуть допомогти їм зрозуміти храмові обряди і підготуватися до них, і вони також можуть допомогти їм підготуватися до успішного служіння на місії. Кворуми Мелхиседекового священства і Товариство допомоги можуть допомогти батькам підготувати місіонерів, які знають Книгу Мормона і вирушать виконувати місіонерську роботу з повною відданістю. І в кожному приході та філії ті самі кворуми можуть організувати ефективну співпрацю з місіонерами повного дня, які служать у цих підрозділах.

Подібна робота, покладена переважно на плечі носіїв священства, це заклик Спасителя, повторений Президентом Монсоном, рятувати тих, хто віддалилися від євангелії або хто став незадоволеним з будь-якої причини. Ми мали чудовий успіх у цій роботі, в тому числі прекрасну роботу було здійснено молодими чоловіками.

Члени одного з кворумів Ааронового священства з іспаномовного приходу Ріо-Гранде в Альбукерке, шт. Нью-Мексико, порадилися разом щодо того, кого вони можуть повернути до активності, а потім всією групою вирушили відвідати кожного з них. Один юнак сказав: “Коли вони прийшли до мене додому, я відчув, що я для них важливий”. А інший визнав: “Я був щасливий, бо хтось дійсно хоче, щоб я ходив до церкви. І через це я зараз хочу ходити до церкви”. Коли члени кворуму запросили одного хлопця повернутися, вони також попросили його піти з ними на наступну зустріч, і він пішов. Вони не просто запросили його відвідати церкву, вони одразу ж залучили його до роботи кворуму.

Ще однією складною, але надихаючою роботою священства є сімейно-історична та храмова робота. Невдовзі ви отримаєте лист від Першого Президентства, в якому буде описане глибше бачення цієї важливої частини роботи, яку ми маємо виконувати, і заклик робити її з новими силами.

Наші кворуми також є братерством, де всі допомагають одне одному. Колись Президент Гордон Б. Хінклі сказав: “Це буде чудовий день, мої брати—це буде день здійснення цілей Господа—коли наші кворуми священства зміцнюватимуть кожного чоловіка, який належить до них, коли кожен такий чоловік зможе щиро сказати: “Я член кворуму священства Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я готовий допомагати моїм братам в усіх їхніх потребах, оскільки я впевнений, що вони готові допомогти мені в моїх. ... Працюючи разом, ми можемо встояти, без збентеження і страху, проти усіх можливих вітрів супротивника, якої б сфери життя це не стосувалося—економічної, соціальної чи духовної”⁶.

Незважаючи на наші найкращі зусилля, не все завжди стається так, як планувалося, і особливим лихом, що може прийти у життя людини, є безробіття. У старій брошурі церковної програми благополуччя сказано: “Безробітний чоловік має

бути під особливою увагою Церкви, оскільки, не маючи змоги реалізувати свою природну схильність працювати, він випробовується, подібно до Йова—на особисту цілісність. Коли лихо триває днями, тижнями і навіть роками, біль стає все глибшим. ... Церква не може сподіватися, що врятує чоловіка в неділю, якщо протягом тижня самовдоволено спостерігає, як відбувається розп’яття його душі”⁷.

У квітні 2009 року колишній радник у Верховному єпископаті Річард С. Еджлі розповів про зразковий кворум, що мобілізувався, щоб допомогти брату з цього кворуму, який втратив роботу:

“Авторемонтна компанія Філа з Сентервілля, шт. Юта, є свідченням того, що може здійснитися завдяки провідникам священства та членам кворуму. Філ був членом кворуму старійшин і працював механіком у місцевій авторемонтній майстерні. На жаль, майстерня, в якій він працював, зазнала економічних проблем, і Філ залишився без роботи. Така мінливість долі гнітюче вразила його.

Почувши, що Філ втратив роботу, його єпископ Леон Олсон та президентство кворуму старійшин з молитвою розглянули способи, в які вони можуть допомогти Філу знову стати на ноги. Як-не-як, він був членом кворуму, братом, і потребував допомоги. Вони вирішили, що Філ має достатньо навичок, щоб відкрити власний бізнес. Один з членів приходу сказав, що має старий корівник, який можна було б використати під автомайстерню. Інші члени кворуму допомогли зібрати необхідні інструменти та запчастини, щоб спорядити нову майстерню. Майже кожен з членів кворуму міг принаймні допомогти розчистити той старий корівник.

Вони поділилися своїми думками з Філом, а потім представили свій план членам кворуму. Корівник було очищено і оновлено, зібрано інструменти і приведено все до ладу. Авторемонтна компанія Філа стала успішною і зрештою переїхала до більш кращого і більш постійного місця

розташування. Усе це сталося завдяки тому, що в годину кризи брати з кворуму надали свою допомогу”⁸.

Звичайно, як повторювали пророки протягом років: “Найважливіша Господня робота, яка може випасти вам, виконується в стінах ваших власних домівок”⁹. Ми маємо багато чого робити для зміцнення інституту шлюбу у суспільствах, які все більше принижують його важливість і мету. Ми маємо багато чого робити, щоб навчити наших дітей “молитися і ходити чесно перед Господом” (УЗ 68:28). Наше завдання є не меншим, ніж допомогти нашим дітям відчувати могутню зміну в серці, або навернення до Господа, про що так виразно говориться у Книзі Мормона (див. Мосія 5:1–12; Алма 26). Разом з Товариством допомоги кворуми священства можуть зміцнювати батьків і шлюби, і кворуми можуть давати благословення священства у сім’ях батьків-одинаків.

Так, брати, у нас є робота. Дякую вам за жертви, на які ви йдете, і добрі справи, які ви робите. Чиніть так і далі, і Господь допоможе вам. Інколи ви можете точно не знати, що робити або що казати—просто просувайтесь вперед. Почніть діяти, і Господь запевняє, що “широкі двері буде відкрито для [вас]” (УЗ 118:3). Почніть говорити, і Він обіцяє: “Ви не осоромитеся перед

людьми; бо буде дано вам у той самий час, так, у ту саму мить, що вам слід казати” (УЗ 100:5–6). Це правда, що у багатьох відношеннях ми є звичайними і недосконалими, але ми маємо досконалого Господаря, Який здійснив досконалу Спокуту, і ми маємо покладатися на Його благодать і Його священство. Коли ми каємося і очищуємо наші душі, то отримуємо обіцяння, що нас буде навчено і обдаровано силою з висоти (див. УЗ 43:16).

Церкві, світу і жінкам дуже потрібні чоловіки, які розвивають свій потенціал і таланти, які готові працювати і жертвувати, які допоможуть іншим досягти щастя і спасіння. Вони закликають: “Вперед, брати, вперед!”¹⁰ Хай Бог допоможе нам у цьому. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011), 16.
2. “Коли ви запитуєте сьогодишню молодь, що для них означає стати дорослими, майже ніхто не згадує про шлюб. Вони набагато ймовірніше говоритимуть про питання, пов’язані з роботою—набуття освіти, фінансову незалежність, постійне місце роботи—як ознаки того, що вони досягли мети. Робота, кар’єра, незалежність: ось основні ознаки сучасної ідентичності” (Hymowitz, *Manning Up*, 45). Тиск на жінок, щоб вони приймали цю антишлюбну етику, є особливо значним. Одна з репортерів лондонської *Times* писала: “Жоден з членів моєї сім’ї чи моїх вчителів ніколи не казав: “О, так.

І, до речі, можливо ти також прагнеш бути дружиною й матір’ю”. Вони були настільки рішуче налаштовані на те, що ми підємо новим, повним рівноправних можливостей, сучасним шляхом, що історичні прагнення поколінь жінок—одружитися і створити сім’ю—були свідомо викреслені з їхнього бачення нашого майбутнього” (Eleanor Mills, “Learning to Be Left on the Shelf,” *Sunday Times*, Apr. 18, 2010, www.thetimes.co.uk; in Hymowitz, *Manning Up*, 72). Інша автор, коли їй було за 40, прочитувала кілька відгуків на статтю, в якій вона написала про те, що жалкує, що не вийшла заміж: “Мене безмежно вражає ваша потреба у чоловікові”, “Набудьте трохи самоповаги!”, “Ви підносите психологічну залежність від партнера на зовсім новий рівень” та “Якщо моя дочка виросте і матиме потребу в чоловікові хоч наполовину як ви, я знатиму, що неправильно її виховувала” (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* [2010], 55).

Гарна новина полягає в тому, що більшість людей, в тому числі й освічених молодих дорослих, не “купується” на антишлюбну, антисімейну риторику. “За даними дослідження, виконаного одним з економістів Університету Пенсильванії, у Сполучених Штатах в 2008 році 86 відсотків білих жінок з вищою освітою у віці 40 років були одружені, порівняно з 88 відсотками тих, чия професійна освіта складала менше чотирьох років. Дані щодо білих чоловіків з вищою освітою були подібними: 84 відсотки з них були одружені у віці 40 років станом на 2008 рік. До речі, загальноприйнятою думкою, не підтвердженою дослідженнями, є та, що шлюб—це не вигідно для жінок. Але, схоже, що білі жінки з вищою освітою в це не вірять. Вони більше за будь-яку іншу групу вважають, що “одружені люди загалом щасливіші за неодружених”. ... Переважна більшість—70 відсотків—студентів-першокурсників вважають, що створення сім’ї є “необхідним” або “дуже важливим” для їхнього майбутнього” (Hymowitz, *Manning Up*, 173–74).

3. Philip G. Zimbardo and Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (2012), e-book; див. розділ “Behind the Headlines.”
4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003), 67.
5. Amanda Dickson, “‘Hunger Games’ Main Character a Heroine for Our Day,” *Deseret News*, Apr. 2, 2012, www.deseretnews.com.
6. Gordon B. Hinckley, “Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums,” *Ensign*, Nov. 1977, 86.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), 4.
8. Річард С. Еджлі, “Це телефонний дзвінок до вас”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 54.
9. *Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі* (2001), с. 134.
10. “Вперед, брати, вперед!”, *Гімни*, № 198.

Єпископ Гарі Е. Стівенсон
Верховний єпископ

Будьте хоробрими, маючи мужність, силу і спритність

*Підготуйтеся, як зробили це 2000 юних воїнів,
будучи хоробрими у виявленні мужності, як гідні
носії священства.*

Цього вечора я маю особливе благословення звертатися як єпископ до молодих чоловіків, носіїв Ааронового священства, які зібралися по всьому світі для участі в цих генеральних зборах носіїв священства. Я розповім вам історію з Книги Мормона про Геламана і його 2000 юних воїнів. У цьому уривку з Писань ми побачимо характер цих молодих чоловіків давнини—і натхнення для вас, молоді чоловіки останніх днів. Я процитую свій улюблений уривок з Писань: “І всі вони були молодими чоловіками, і всі вони були надзвичайно хоробрими, бо мали мужність, а також силу і спритність; але знаєте, це ще не все—вони були такими людьми, які були вірними завжди”¹. Мужність, сила, спритність і вірність—які чудові риси характеру!

Я хотів би зосередити увагу на першій властивості, яка характеризує їх: “хоробр[і]”, бо мали мужність”. На мою думку, тут

говориться про переконання цих молодих чоловіків мужньо чинити те, що є вірним, або, як каже Алма, “бути свідками Бога в усі часи ... і в усіх місцях”². У 2000 юних воїнів було безліч моментів продемонструвати їхню мужність. У кожного з вас також будуть визначальні моменти в їхньому житті, які вимагатимуть мужності. Мій друг, Джон, розповів мені про один з таких моментів в його житті.

Кілька років тому Джон поступив у престижний університет Японії. Разом з іншими здібними студентами зі всього світу він навчався за міжнародною студентською програмою. Дехто поступив з надією поглибити своє знання культури і мови тієї країни, інші вважали навчання стартовим майданчиком для здобуття професії і працевлаштування в Японії, але всі вони залишили домівки, щоб навчатися в іншій країні.

Невдовзі після приїзду Джона, всіх іноземних студентів було

запрошено на вечірку, яка відбувалася на даху приватного будинку. Того вечора Джон з двома друзями пішов за вказаною в оголошенні адресою.

Вийшовши з ліфта, який довів їх на верхній поверх будинку, Джон з друзями піднялися єдиними вузькими сходами, що вели на дах, і приєдналися до інших. Близьче до ночі атмосфера вечірки змінилася. Шум, гучність музики та кількість алкоголю зросли, як і занепокоєння Джона. Тоді раптом хтось почав організовувати студентів у велике коло, з наміром передавати по колу цигарки з марихуаною. Джон скрився і швидко сказав двом своїм друзям, що час йти. Один з них, майже глузуючи, відповів: “Джоне, це не проблема—ми просто станемо в коло, і коли дійде наша черга, ми не будемо затягуватися, а просто передамо цигарку далі. Так ми не виставимо себе на посміховисько перед усіма через те, що залишаємо вечірку”. Звучало це легко, однак не було правильним. Він знав, що мав сказати про свій намір і діяти. За мить він набрався мужності і сказав їм, що вони можуть робити, як хочуть, а він іде. Один з друзів вирішив залишитися і приєднатися до кола; інший неохоче пішов за Джоном сходами до ліфта. На їх превеликий подив, коли відкрилися двері ліфта, з нього вибігли офіцери японської поліції і швидко попрямували до сходів, що вели на дах. Джон і його друг зайшли в ліфт і поїхали додому.

Коли на сходах з'явилася поліція, студенти швидко повикидали незаконні наркотики з даху, щоб їх не ввіймали. Однак, перекривши сходи, офіцери вишикували всіх на даху і попросили кожного студента витягнути вперед обидві руки. Після цього офіцери пішли у вздовж лінії ретельно нюхаючи великі і вказівні пальці кожного студента. Всіх, хто тримав цигарки з марихуаною, куврили вони чи ні, визнали винними, і це потягло за собою величезні наслідки. Студентів, які залишилися на даху, майже без винятку,

відрахували з університетів, в яких вони навчалися, а звинувачених у злочині ймовірно депортували з Японії. Мрії про освіту, роки підготовки і можливість працевлаштуватися у майбутньому в Японії були перекреслені в одну мить.

Тепер дозвольте мені розповісти вам, що сталося з цими трьома друзями. Того друга, який залишився на даху, було виключено з університету в Японії, для вступу в який, він так важко готувався і від нього вимагалось повернутися додому. Друг, який пішов з вечірки разом з Джоном того вечора, закінчив навчання в Японії і після цього здобув ступені в двох найкращих університетах у Сполучених Штатах Америки. Його кар'єра привела його назад в Азію, де він досяг значного професійного успіху. До цього дня він вдячний Джону за його приклад мужності. Що до Джона, то наслідки вірного вибору в його житті були невимірними. Перебуваючи в Японії, того року він уклав щасливий шлюб і згодом у нього народилося два сини. Він був дуже успішним бізнесменом

і недавно став професором в одному з університетів Японії. Уявіть, яким би було його життя, якби у нього не вистачило мужності піти з вечірки того важливого вечора в Японії³.

Молоді чоловіки, будуть часи, коли вам, як і Джону, на очах у ваших однолітків потрібно буде продемонструвати свою праведну мужність, наслідками якої можуть бути глузування й збентеження. Крім того, у вашому світі сутички з супротивником будуть також проходити на тихому, самотньому полі бою біля екрана комп'ютера. Технології, з усіма їх важливими перевагами, теж приносять випробування, яких не знали покоління, що жили до вас. Завдяки недавньому національному дослідженню було виявлено, що сьогодні у підлітків безліч спокус щодня не лише у школі, але і в кіберпросторі. Дослідження виявило, що ймовірність вживання алкогольних напоїв чи наркотиків підлітками, які на сайтах соціальних мереж постійно бачать їх зображення, зростає у три-чотири

рази. Коментуючи це дослідження, колишній секретар кабінету міністрів США сказав: "Цьогорічне дослідження виявило існування нового виду величезного тиску з боку однолітків—це тиск через цифрові технології. Тиск однолітків через цифрові технології іде не лише від друзів дитини і дітей, з якими вони проводять час. Він вдирається в домівку і у спальню дитини через Інтернет"⁴. Праведна мужність часто буде виявлятися у тому, чи натиснути кнопку мишки, чи ні. У путівнику *Проповідуйте Мою євангелію* місіонерів навчають: "Що ви дозволяєте собі думати і робити, коли ви самі і коли здається, що вас ніхто не бачить, є хорошим мірилом вашої доброчесності"⁵. Будьте мужніми! Будьте сильними! "Стійте на святих місцях і не сходите"⁶.

Молоді чоловіки, я обіцяю, що Господь надасть вам сил. "Бо не дав нам Бог духа страху, але сили"⁷. Він благословить вас за вашу мужність і праведну поведінку щастям і радістю. Така мужність з'явиться, як результат вашої віри в Ісуса Христа і Його Спокуту, ваших молитов і виконання вами заповідей.

Президент Н. Елдон Теннер сказав: "Один хлопчик у школі може справити хороший вплив на інших. Один молодий чоловік у футбольній команді, або в університетському містечку, або серед своїх колег по роботі може зробити невимірне добро, якщо житиме за євангелією, шануватиме своє священство і відстоюватиме правду. Часто ви наражатиметеся на велику критику й глум навіть тих, хто належить до однієї з вами релігії, хоча вони можуть і поважати вас за правильні вчинки. Втім, пам'ятайте, що Самого Спасителя катували, висміювали, і плювали на Нього, а зрештою розп'яли, бо Він не похитнувся у Своїх переконаннях. Чи не замислювалися ви, що сталося б, якби Він здався і сказав: "Який у цьому сенс?", залишивши Свою місію? Чи хочемо ми бути боягузами або хоробрими слугами попри будь-яку протидію і зло у

світі? Давайте мати мужність устати і вважатися істинними, відданими послідовниками Христа”⁸.

Я запрошую вас підготуватися, як зробили це 2000 юних воїнів, будучи хоробрими у виявленні мужності, як гідні носії священства. Пам’ятайте, те, що ви робите, куди йдете, і що дивитеся, формуватиме з вас тих, ким ви станете. Ким ви хочете стати? Станьте гідним дияконом, гідним учителем, гідним священником. Поставте ціль бути гідним увійти в храм зараз і бути гідними пройти свій наступний обряд у відповідному віці і зрештою отримати Мелхиседекове священство. Це шлях праведності, слідування яким приносить божественну допомогу. Господь сказав: “Отже, у його обрядах явлена сила божественності”⁹.

Батьки, провідники священства і першочергові завдання, отримані

від пророків у ваших брошурах *Обов’язок перед Богом і Заради зміцнення молоді*, скеровуватимуть вас на цьому шляху.

Президент Томас С. Монсон недавно радив:

“Щоб мудро [прийняти рішення], ... потрібна мужність—мужність сказати “ні”, і мужність сказати “так”. ...

Я благаю вас прийняти рішення прямо ... зараз не відхилятися з путі, яка вестиме до нашої мети: вічного життя з нашим Небесним Батьком”¹⁰.

Саме так, як 2000 воїнів відгукнулися на бойовий заклик свого командира, Геламана, і проявили свою героїчну мужність, і ви можете зробити те саме, йдучи за вашим пророком-провідником, Президентом Томасом С. Монсоном.

Мої молоді носії Ааронового священства, на завершення я складу

своє свідчення про Бога Батька, Ісуса Христа і слова Джозефа Сміта: “Браття, хіба не підемо ми далі у такий величній справі? Рушаймо вперед, а не назад. Сміливіше, браття; і вперед, вперед до перемоги!”¹¹ В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Алма 53:20.
2. Мосія 18:9.
3. Особиста історія автора.
4. Joseph A. Califano Jr., founder and chairman emeritus of the National Center on Addiction and Substance Abuse at Columbia University, in a press release regarding the research, casacolumbia.org.
5. *Проповідуйте Мою євангелію: путівник для місіонерського служіння* (2005), с. 125.
6. Учення і Завіти 87:8.
7. 2 Тимофію 1:7.
8. N. Eldon Tanner, “For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,” *Ensign*, Nov. 1975, 74–75.
9. Учення і Завіти 84:20.
10. Томас С. Монсон, “Три принципи вибору”, *Ліягона*, лист. 2010 р., сс. 67–70.
11. Учення і Завіти 128:22.

Старійшина Ентоні Д. Перкінс
Сімдесятник

Будьте обережними щодо себе

Залишайтеся на шляху священства, зміцнюючись у своєму наверненні і укріплюючи свою сім'ю. ... Уникайте трагедії, зважаючи на духовні знаки "Обережно!", які ставлять на нашому шляху Бог і пророки.

У моїй юності, ми з сім'єю часто їздили через американські Скелясті гори, щоб відвідати дідуся й бабусю. Дорога починалася з полинних рівнин, піднімалася крутими схилами, вкритими соснами, і зрештою занурювалася в осикові гаї і високогірні луки, звідки відкривався вид аж за обрій.

Однак ця прекрасна дорога не була цілком безпечною. Більша частина шосе проходила через стрімкі гірські схили. Щоб убезпечити мандрівників, будівельники доріг спорудили захисні огорожі і поставили знаки з написом: "Обережно! Падає каміння". Ми бачили достатньо причин для існування цих знаків. Камінням і валунами було усяпане все русло ріки далеко внизу від дороги. Час від часу на дні каньйону ми бачили розбиті машини — трагічний приклад водіїв, які забули про обережність.

Клятва і завіт священства

Брати, кожен з вас склав, або невдовзі складе, клятву і завіт

Мелхиседекового священства¹. Цей завіт нагадує славетну подорож, яка починається з отримання меншого і вищого священств, продовжується у звеличуванні наших покликаних і постійно веде вгору до найвеличніших Божих благословень, доки ми не отримаємо "усе, що має... Батько"².

Мудрий проектувальник цієї цілестіальної дороги поставив на нашому шляху знаки застереження. У клятві і завіті священства міститься застереження, яке запрошує до самоаналізу: "Тепер Я даю вам заповідь бути обережними щодо себе"³.

Чому Бог наказав нам бути обережними? Він знає, що Сатана є реальною істотою⁴, яка прагне втягнути наші душі до безодні нещастя⁵. Бог також знає, що в носіях священства криється "тілесна людина"⁶, схильна злегковажити⁷. Тому пророки запрошують нас "скину[ти] з себе людину стародавню"⁸ і "у Христа зодягну[ти]ся"⁹ через віру, покаяння, спасительні обряди і щоденне життя за євангелією.

Уникати трагедії

Підіймаючись шляхом священства, будь-який хлопчик або чоловік може скотитися вниз, якщо не буде обережним. Чи не приголомшувало й не розбивало вам серце раптове падіння здібного молодого чоловіка, новопокликаного місіонера, шанованого провідника священства або дорогого члена сім'ї?

Історія зі Старого Завіту про Давида є трагічним прикладом марнування сили священства. Незважаючи на те, що в юності він переміг Голіята, і кілька десятиріч жив праведно¹⁰, цей цар-пророк все ще був духовно уразливий. У той вирішальний момент, коли зі свого даху він побачив, як купалася прекрасна Вірсавія, поруч з ним не було охоронця моралі, який би вигукнув: "Давиде, дурню, стережися!" Через те, що він не був обережний щодо себе¹¹ і не діяв за спонукуваннями Духа¹², він втратив свою вічну сім'ю¹³.

Брати, якщо навіть могутнього Давида можна було збити з дороги піднесення, як же нам уникнути подібної долі?

Дві огорожі: глибоке особисте навернення і міцні сімейні стосунки допоможуть нам залишатися на небесному шосе.

Розуміючи це, Сатана скидає валуни, аби знищити наше навернення і розколоти нашу сім'ю, закривши нам шлях священства. На щастя, Ісус Христос і Його пророки поставили на цьому шляху знаки "Обережно!" Вони постійно застерігають нас про гордість, яка руйнує навернення¹⁴, і гріхи, подібні до гніву, пожадливості й похоті, які розколюють сім'ю.

Багато років тому Мойсей радив: "Стережися тоді, щоб ти не забув Господа"¹⁵. У нашому метушливому, сповненому розваг, світі, чоловіки все ще швидко "забувають Господа, ... чинять беззаконня і йдуть за Злим"¹⁶.

Поглиблюйте навернення і зміцнюйте сім'ю

Щоб безпечно подорожувати шляхом священства посеред падаючого каміння спокус, я нагадаю нам

шість фундаментальних принципів, які поглиблюють навернення і зміцнюють сім'ю.

Перший принцип: молитва завжди відчиняє двері для божественної допомоги, щоб “перемогти Сатану”¹⁷. Щоразу, коли Ісус попереджає носіїв священства “стере[гти]ся, бо Сатана бажає пересіяти [вас]”, в якості протиспокусливого засобу Він приписує молитву¹⁸. Президент Томас С. Монсон навчав: “Якщо хтось із нас ще не прислухався до цієї поради молитися завжди, то зараз найкращий час почати. ... Людина ніколи не знаходиться вище, ніж тоді, коли стоїть на колінах”¹⁹.

Другий принцип: завдяки дослідженню давніх і сучасних Писань ми з'єднуємося з Богом. Господь попереджав членів Церкви “з пересторогою став[ити]ся до [пророків] і не вважа[ти] їх неважливими, щоб їх не було приведено в цьому під засудження, і щоб не спіткнулися і не впали”²⁰. Щоб уникнути такого

серйозного засудження, ми повинні старанно читати Писання, церковні журнали та веб-сайти, за допомогою яких ми “особисто й індивідуально отримуємо поради від обраного [Господом] пророка”²¹.

Третій принцип: якщо ми гідно беремо участь в обрядах, то готуємося взяти “Святого Духа собі за свого провідника”²². Коли Спаситель попередив: “Стережіться, щоб вас не було обмануто”, Він пообіцяв, що нас не буде обмануто, якщо ми будемо прагнути “широ найкращих дарів” Духа²³. Якщо члени Церкви достойно приймають причастя щотижня, то стають гідними того, щоб “Його Дух міг завжди бути з ними”²⁴. Під час поклоніння у храмі ми можемо “отримати повноту Святого Духа”²⁵.

Четвертий принцип: щире виявлення любові лежить в основі особистого навернення і сімейних стосунків. Цар Веніямин навчав: “Стережіться, щоб не виникло суперечок між вами”²⁶. Ніколи не

забувайте, що Сатана є “батьком суперечок”²⁷, і намагається змусити членів сім'ї, щоб ті “билися і сварилися”²⁸. Брати, якщо ми ображаємо будь-якого члена своєї сім'ї емоційно, словесно або фізично, чи залякуємо будь-яку людину, ми втрачаємо силу священства²⁹. Контролюйте свій гнів. Члени сім'ї повинні чути з наших уст благословення, а не прокляття. Ми маємо впливати на інших тільки через переконання, довготерпіння, м'якість, лагідність, любов нелицемірну, доброту і милосердя³⁰.

П'ятий принцип: виконання закону десятини є важливим елементом віри і сімейної єдності. Оскільки Сатана використовує пожадливість і гонитву за майном, щоб вибивати сім'ї з цілестіального шосе, Ісус радив: “Остерігайтеся всякої зажерливості”³¹. Пожадливість стримується, коли ми складаємо плани стосовно нашого доходу, чесно платимо десятину і робимо щедрі пожертвування від посту, ведемо облік необхідних витрат, уникаємо непотрібного боргу, робимо заощадження для майбутніх потреб і в мирському плані покладаємося на себе. Бог дав нам таке обіцяння: “Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його,—а все це вам додасться”³².

Шостий принцип: якщо повною мірою жити за законом цнотливості, це надасть впевненості стояти “у присутності Бога” зі Святим Духом, як нашим “постійним супутником”³³. Сатана атакує чесноту й шлюб лавиною непристойності. Коли Господь застерігав перелюбників остерігатися і швидко покаятися, до фізичного акту перелюбу Він додав також і похитливі думки, які передують йому³⁴. Сучасні пророки і апостоли часто і ясно говорили про чуму порнографії. Президент Гордон Б. Хінклі навчав: “[Порнографія]—це вируюча буря, що знищує окремих людей і сім'ї, жорстоко руйнуючи те, що колись було священним і прекрасним. ... Прийшов час для кожного, хто цим займається, вирватися з болота”³⁵. Якщо ви маєте спокусу порушити закон

цнотливості у будь-якій формі—наслідуйте приклад Йосипа з Єгипту, який “утік, і вибіг надвір”³⁶.

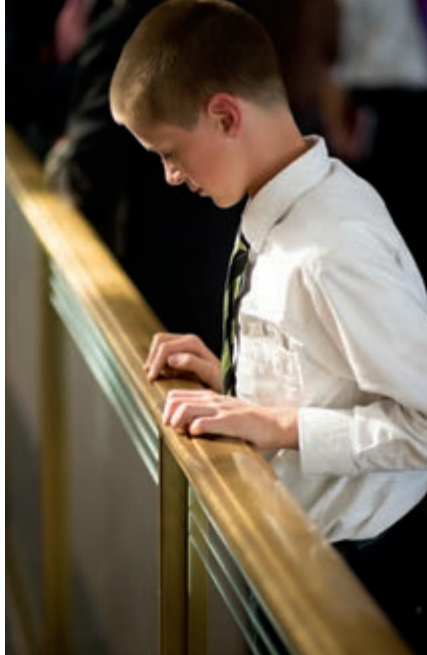
Ці шість фундаментальних принципів допомагають носіям священства безпечно просуватися небесним шосе між духовних огорож особистого навернення і сімейних стосунків. Молоді чоловіки, виконання цих принципів підготує вас до укладання храмових завітів, служіння на місії повного дня і вічного шлюбу. Чоловіки й батьки, якщо ви житимете за цими принципами, то підготуетесь головувати над своєю домівкою в праведності і служити духовними провідниками своєї сім’ї разом зі своєю дружиною, як рівним партнером³⁷. Шлях священства—це подорож сповнена радості.

Залишатися на шляху священства

Повертаючись до досвіду, отриманого в юності, я пригадую одну нашу поїздку через Скелясті гори. Проїхавши знак “Обережно! Падає каміння”, мій батько помітив, що попереду на дорогу почали сипатися галька і маленькі камінчики. Він швидко призупинив машину як раз тоді, коли біля нас пронісся валун розміром з баскетбольний м’яч. Тато перечекав, поки зсув каміння закінчиться, і поїхав далі. Завдяки постійній увазі і швидкій реакції мого батька, наша сім’я безпечно дісталася кінцевого пункту призначення.

Брати, Сатана прагне “знищити душі людей”³⁸. Якщо ваша душа зсувається до краю духовної скелі, негайно зупиніться, поки ви не впали, і поверніться на дорогу³⁹. Якщо ви відчуваєте, що ваша душа лежить розбита на дні каньйону, а не знаходиться високо на шляху священства, бо ви нехтували знаками “Обережно!” і грішили, я свідчу, що завдяки щирому покаяттю і силі спокутуючої жертви Ісуса Христа, ви можете піднятися і відновитися на небесному шляху Бога⁴⁰.

Ісус навчав: “Стережіться ... лицемірств[а]!”⁴¹ Якщо ви не гідні використовувати священство, будь ласка, зустріньтеся зі своїм

єпископом, який може допомогти вам покаятися. Будьте мужніми, бо, хоча Спаситель і сказав: “Остерігайтесь ... і утримуйтеся від гріха”⁴², Він також пообіцяв: “Я, Господь, не обвинувачу вас. ... Ідіть своїм шляхом і не грішіть більше”⁴³.

Я запрошую кожного хлопчика й чоловіка залишатися на шляху священства, зміцнюючись у своєму наверненні і укріплюючи свою сім’ю. Молитви, Писання і обряди поглиблюють наше навернення. Любов, сплата десятини і закон цнотливості зміцнюють сім’ї. Уникайте трагедії, зважаючи на духовні знаки “Обережно!”, які ставлять на нашому шляху Бог і пророки. Прагніть наслідувати досконалий приклад Ісуса Христа, Який “перестраждав спокуси, але не звертав уваги на них”⁴⁴.

Я обіцяю: якщо чоловіки дотримуватимуться завіту священства “бути обережними щодо себе”⁴⁵, ми і наші сім’ї отримаємо запевнення, що безпечно й з радістю дістанемося нашого місця призначення у піднесенні в цілестіальному царстві. Про це я свідчу у священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Учення і Завіти 84:33–44.
2. Учення і Завіти 84:38.
3. Учення і Завіти 84:43.
4. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:16; див. також Мойсей 1:12–22.
5. Див. Геламан 5:12; див. також 2 Нефій 1:13; Геламан 7:16.
6. Мосія 3:19; див. також 1 Коринтянам 2:14.

7. “Джерело благословення”, *Гімни* (2002), № 26.
8. Див. Колоссянам 3:8–10; див. також Ефессянам 4:22–24.
9. Галатам 3:27; див. також Римлянам 13:14.
10. Див. 1 Кн. Самуїлова 13:14; 17:45–47.
11. Див. 2 Кн. Самуїлова 11:1–17.
12. “Якщо ви будете на порозі великої помилки, то обов’язково отримаєте застереження від Духа” (Бойд К. Пекер, “Порада молоді”, *Ліягона*, лист. 2011, 18).
13. Див. Учення і Завіти 132:39; див. також Bible Dictionary (Біблійний словник), “David”.
14. Див. Учення і Завіти 23:1; 25:14; 38:39; див. також Ezra Taft Benson, “Beware of Pride,” *Ensign*, May 1989, 4–7.
15. Повторення закону 6:12; див. також Повторення закону 8:11–19.
16. Алама 46:8.
17. Учення і Завіти 10:5.
18. Див. Учення і Завіти 52:12–15; див. також Лука 22:31–32; Алама 37:15–17; 3 Нефій 18:18–19.
19. Томас С. Монсон, “Прийдіть до Нього в молитві й вірі”, *Ліягона*, Мар. 2009, 4.
20. Учення і Завіти 90:5; див. також Учення і Завіти 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley, “Faith: The Essence of True Religion,” *Ensign*, Nov. 1981, 5.
22. Учення і Завіти 45:57.
23. Учення і Завіти 46:8; див. також Ефессянам 4:14; Учення і Завіти 52:14–16; Колоссянам 2:8.
24. Мороній 4:3; Учення і Завіти 20:77; див. також 3 Нефій 18:1–11.
25. Учення і Завіти 109:15.
26. Мосія 2:32.
27. Див. 3 Нефій 11:29–30.
28. Мосія 4:14.
29. Див. Учення і Завіти 121:36–37; див. також Учення і Завіти 63:61–63.
30. Див. Учення і Завіти 121:41–45.
31. Лука 12:15; див. також Учення і Завіти 38:39.
32. Матвій 6:33; див. також 3 Нефій 13:33.
33. Учення і Завіти 121:45–46; див. також Учення і Завіти 67:11; Мойсей 1:11.
34. Див. Учення і Завіти 63:14–16; див. також Матвій 5:27–28; 3 Нефій 12:27–30.
35. Гордон Б. Хінклі, “Трагічне зло, що оточує нас”, *Ліягона*, лист. 2004, сс. 59, 62; див. також Даллін Х. Оукс, “Порнографія”, *Ліягона*, трав. 2005, 87–90; Джеффри Р. Холланд, “Не впускати ворога душі моєї”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 44–46.
36. Буття 39:12.
37. Див. Довідник 2: Керування Церквою (2010), підрозділ 2.3.
38. Учення і Завіти 10:27; див. також 1 Петра 5:8.
39. Див. Учення і Завіти 3:9–10; 1 Коринтянам 10:12–13; 2 Петра 3:17.
40. Див. Алама 13:27–29; Учення і Завіти 109:21.
41. Лука 12:1; див. також Учення і Завіти 50:6–9.
42. Учення і Завіти 82:2.
43. Учення і Завіти 82:1, 7.
44. Учення і Завіти 20:22; див. також Євреям 2:17–18; 4:14–16.
45. Учення і Завіти 84:43; див. також Повторення закону 4:9; Мосія 4:29–30.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Радість від священства

Давайте досягнемо й зрозуміємо диво і привілей священства. Давайте приймемо й любитимемо обов'язки, які нас просять виконувати.

Радість від польоту

Багато років тому ми з парою моїх друзів-капітанів авіаліній вирішили здійснити мрію своєї юності і відремонтувати старий аероплан. Разом ми придбали старенький літак Пайпер каб, зразку 1938 року, і взялися за відновлення його первинного вигляду. Цю роботу ми виконували з великою любов'ю. Для мене ця подія мала особливе значення, оскільки на подібному літаку я вчився літати ще в юності.

Цей літак було сконструйовано лише через 35 років після першого відомого польоту братів Райт. Одна тільки думка про це змушує мене відчувати себе дуже старим.

Його двигун не був оснащений електростартером; коли ви запускали двигун з кабіни пілота, хтось інший на землі мав узятися за пропелер і щосили розкручувати його, поки двигун не запуститься. Кожен запуск двигуна був захоплюючою й надихаючою подією.

З самого початку було ясно, що Пайпер каб не створено для швидких польотів. Насправді, коли дув сильний лобовий вітер, здавалося, що ми взагалі зависали на місці. Пам'ятаю, з якою легкістю обганяли нас машини під час нашого польоту

з сином-підлітком, Гвідо, над автобаном у Німеччині.

Але, як же я любив цей літак! У ньому можна було досконало відчувати диво й красу польоту. Можна було почути, побачити і відчувати на запах й на смак, що таке політ. Брати Райт висловили це так: "Не існує [нічого] подібного до почуттів, які відчувають авіатори, коли несуться у повітрі на великих білих крилах"¹.

На противагу цим польотам, на початку цього року я мав привілей літати на складному реактивному винищувачі F-18 з всесвітньовідомими Блакитними ангелами з команди вищого пілотажу Військово-Морського флоту Сполучених Штатів Америки. Це було схоже на політ у минуле, бо 50 років тому, майже день у день, я завершив своє тренування як льотчик-винищувач Військово-Повітряного флоту.

Політ на F-18, звичайно ж, абсолютно відрізнявся від польотів на Пайпер каб. Він показав мені красу більш динамічного польоту. Це схоже на застосування існуючих законів аеродинаміки у більш досконалий спосіб. Однак завдяки польоту з Блакитними ангелами я також швидко пригадав, що бути

пілотом реактивного винищувача—це справа молодих. Я знову процитую братів Райт: "Відчуття [польоту] більше за все приносить досконалий мир, поєднаний зі збудженням, яке до межі напружує кожен нерв"². Крім того, політ з Блакитними ангелами навів на думку про "ангелів", які із зовсім іншою метою знаходяться навколо вас, щоб підтримувати вас.

Якби ви спитали у мене, який з цих польотів приніс мені більше задоволення, я не впевнений, що зміг би вам сказати. Очевидно, що в дечому вони дуже відрізнялися, щоб не сказати більше. Втім, щодо інших речей, то вони дуже схожі.

Як в Пайпер каб, так і в F-18, я відчував захоплення, красу й радість польоту. В обох з них я відчував себе так, як писав поет: "Ти [вирвись] з міцних пут Землі і в небесах [танцюй] на крилах щастя"³.

Те саме священство повсюди

Зараз ви можете запитати, яким чином ці два абсолютно різні відчуття польоту пов'язані з нашими зборами сьогодні або зі священством, яке ми маємо привілей носити, або зі служінням у священстві, яке всі ми так любимо?

Брати, чи не правда те, що наш особистий досвід служіння у священстві може бути цілком різним? Можна сказати, що дехто з вас літає на реактивних F-18, в той час, як інші літають на Пайпер кабах. Дехто з вас живе на території приходів і колів, де кожне покликання, від помічника провідника групи первосвящеників до секретаря кворуму дияконів, зайняте активними носіями священства. Ви маєте привілей брати участь у приходській організації, яка добре укомплектована.

Інші з вас живуть у тих частинах світу, де існує лише невеличка група членів Церкви і носіїв священства. Ви можете відчувати самотність і перевантаженість під вагою всього того, що потрібно зробити. Можливо вам доводиться багато чого робити самотійно, щоб запустити

двигун служіння священства.

Інколи навіть може здаватися, що ваша філія або приход зовсім не розвиваються.

Втім, якими б не були ваші обов'язки або обставини, ми з вами знаємо, що завдяки відданому служінню у священстві завжди з'являється особлива радість.

Мені завжди подобалося літати незалежно від того, був то Пайпер каб, F-18 чи будь-який інший літак. Літаючи в Пайпер кабі, я не скаржився на малу швидкість, а у F-18 я не нарікав, коли навантаження акробатичних маневрів нещадно нагадувало мені про мій похилий вік.

Так, у будь-якій ситуації завжди має місце щось недосконале. Так, легко знайти на що поскаржитися.

Але брати, ми є носіями Святого священства за чином Сина Божого! Кожному з нас на голову поклали руки і ми отримали священство Бога. Нам дали повноваження і відповідальність діяти від Його

імені, як Його слуги на землі. Де б ми не були, у великому приході чи у маленькій філії, нас покликано служити, благословляти і діяти в усьому на благо кожного і все ввірено під нашу опіку. Чи може бути щось більш надихаюче?

Давайте розуміти, цінувати і відчувати радість від служіння у священстві.

Радість від священства

Моя любов до польотів вплинула на курс всього мого життя. Але, яким б надихаючим і радісним не було моє життя пілота, моє життя в якості члена цієї Церкви було глибшим, щасливішим і набагато повнішим. Коли я занурювався у церковне служіння, то відчував всемогутню силу Бога і Його лагідні милості.

Як пілот, я торкався небес. Як член Церкви, я відчував обійми небес.

Іноді я сумую за можливістю посидіти в кабіні пілота. Але, служачи

пліч-о-пліч з моїми братами і сестрами в Церкві, я легко компенсую цю нестачу. Можливість відчувати величний мир і радість, які приходять, як результат крихітного служіння в цій великій справі і роботі, я не проміняю ні на що у світі.

Сьогодні ми зібралися, як величезна група носіїв священства. Наша священна радість і привілей—служити Господу і нашим ближнім, направляти найкраще, що в нас є, на виконання благородної справи з підняття інших і побудови царства Бога.

Ми знаємо і розуміємо, що священство—це вічна влада і повноваження Бога. Ми легко можемо повторити це визначення попам'яті. Однак, чи дійсно ми розуміємо значення того, про що говоримо? Дозвольте повторити: *священство—це вічна влада і повноваження Бога.*

Подумайте про це. За допомогою священства Бог створив небеса і землю і керує ними.

Цією владою Він викупляє і

підносить Своїх дітей, здійснюючи “безсмертя і вічне життя людини”⁴.

Священство, як пояснив пророк Джозеф Сміт, — це “канал, яким Всемогутній почав відкривати Свою славу [при] ... сотворінн[і] цієї землі, яким Він продовжує відкривати Себе дітям людським до нинішнього часу і яким Він відкриватиме Свої цілі до кінця часів”⁵.

Наш Всемогутній Батько на Небесах довірив повноваження священства нам — смертним істотам, які, за визначенням, є слабкими й недосконалими. Він дарував нам повноваження діяти від Його імені заради спасіння Його дітей. Цією величною владою ми уповноважені проповідувати євангелію, виконувати обряди спасіння, допомагати будувати царство Бога на землі і благословляти наші сім’ї і наших ближніх та служити їм.

Доступне кожному

Священство, яке ми носимо, є священним.

Священство, чи будь-який його обов’язок, не можна купити і над ним не можна панувати. Влада священства не піддається впливу, наказам або примусу з боку владних, заможних або впливових людей. Це духовна сила, яка діє за небесним законом. Вона походить від великого Небесного Батька всіх нас. Її

силу можна контролювати і направляти тільки за принципами праведності⁶, а не самовдоволення.

Христос є джерелом всього істинного повноваження священства і влади на землі⁷. Це Його робота, в якій ми маємо привілей допомагати. “І ніхто не може допомагати в цій праці, якщо він не буде покірним і сповненим любові, маючи віру, надію і милосердя, будучи стриманим у всьому, що буде ввірено під його опіку”⁸.

Ми працюємо не заради особистої вигоди, а скоріш ми прагнемо служити іншим і надихати їх. Ми керуємо не через силу, а через “переконання, довготерпіння, м’якість і лагідність, і любов нелицемірну”⁹.

Священство Всемогутнього Бога доступне гідним чоловікам, де б вони не були — не має значення, хто їхні предки, не має значення наскільки скромним є їхнє матеріальне становище і в якому кутку світу вони живуть. Воно доступне без грошей чи будь-якої мирської платні. Перефразувавши давнього пророка Ісаю можна сказати, що *всі* спрагнені можуть прийти до води і не потрібні гроші, щоб прийти й поїсти!¹⁰

А завдяки вічній і незбагненній Спокуті нашого Спасителя, Ісуса Христа, священство Бога може бути доступним навіть, якщо ви спіткнулись або втратили гідність

у минулому. Завдяки процесу покаяння, який духовно очищає й оновлює, ви можете устати і сяяти повсюди!¹¹ Завдяки безмежній, великодушній любові нашого Спасителя і Викупителя, ви можете підвести свої очі, стати чистими й гідними і перетворитися на праведних і благородних синів Бога — гідних носіїв найсвятішого священства Всемогутнього Бога.

Диво й привілей священства

Я відчуваю певний сум за тих, хто не розуміє дива й привілею мати священство і не цінує його. Вони схожі на пасажирів літака, які весь час ремствують з-за розміру пакету з арахісом, хоча в той час перебувають у повітрі, високо над хмарами, маючи те, за що давні царі віддали б усе, що у них було, аби лише раз спробувати й відчутти це!

Брати, ми маємо благословення бути смиренними користувачами цього великого повноваження і влади священства. Давайте зведемо наші очі і побачимо, впізнаємо і прийнемо цю можливість такою, якою вона є насправді.

Завдяки праведності, любові та відданому служінню у священстві ми зможемо зрозуміти істинне значення одкровення: “Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели — навколо вас, щоб підтримувати вас”¹².

Давайте осягнемо й зрозуміємо диво і привілей священства. Давайте прийнемо й любитимемо обов’язки, які нас просять виконувати в наших домівках і в наших церковних підрозділах, якими б великими або незначними вони не були. Давайте постійно зростати у праведності, відданості і служінні у священстві. Давайте знаходити радість в служінні у священстві!

Найкращим чином ми можемо це робити, застосовуючи принципи знання, слухняності й віри.

В першу чергу це означає, що нам потрібно знати вчення про священство, яке міститься в даному

Собрал, Бразилія

через одкровення слові Бога, і жити за ним. Нам важливо зрозуміти завіти і заповіді, за якими діє священство¹³.

Далі, давайте будемо мудрими і діятимемо відповідно до отриманого знання постійно й щиросердо. Якщо ми виконуватимемо закони Бога, дисциплінуватимемо наш розум і тіло та чинитимемо за принципами праведності, яких навчають пророки, то відчуємо радість від служіння у священстві.

І нарешті, давайте поглиблювати свою віру в нашого Господа, Ісуса Христа. Давайте візьмемо на себе Його ім'я і зобов'яжемося кожного дня продовжувати йти шляхом учнівства. Нехай наша віра вдосконалюється завдяки нашим трудам¹⁴. Завдяки учнівству ми можемо вдосконалюватися крок за кроком, служачи своїй сім'ї, ближнім та Богу.

Коли ми служимо у священстві всім нашим серцем, міццю, розумом і силою, то маємо обіцяння, що здобудемо величні знання, мир і духовні дари. Якщо ми шануємо святе священство, Бог вшанує нас, і ми "стояти[мо] безвинними перед [Ним] в останній день"¹⁵.

Я молюся про те, щоб наші очі могли завжди бачити, а серце відчувати, які чудеса й радість приносить священство нашого великого й могутнього Бога. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Wilbur Wright, in James Tobin, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), 238.
2. Wright brothers, in Tobin, *To Conquer the Air*, 397.
3. John Gillespie Magee Jr., "High Flight," in Diane Ravitch, ed., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
4. Мойсей 1:39.
5. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 110.
6. Див. Учення і Завіти 121:36.
7. Див. Євреям 5:4–10; Учення і Завіти 107:3.
8. Учення і Завіти 12:8.
9. Учення і Завіти 121:41.
10. Див. Ісаї 55:1.
11. Див. Учення і Завіти 115:5.
12. Учення і Завіти 84:88.
13. Див. Учення і Завіти 84:33–44; 121:34–46.
14. Див. Яків 2:22.
15. Учення і Завіти 4:2.

Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому Президентстві

Допоможіть їм ставити високі цілі

Під вашим керівництвом ваші підопічні зможуть побачити, захотіти і повірити, що вони можуть досягнути свого повного потенціалу, служачи в Божому царстві.

Який вдячний за можливість бути на цих чудових зборах священства і чути такі чудові повчання й свідчення. Це змушує мене замислитися над своїм власним життям. Майже всім, чого я досягнув як носій священства, я завдячую людям, які знали мене і бачили в мені те, чого я не бачив сам.

Коли я був молодим батьком, то молився, щоб знати, який вклад мої діти можуть зробити в Господнє царство. Що стосується хлопців, то я знав, що вони можуть мати священство. А про дівчат я знав, що вони будуть служити, представляючи Господа. Усі мають виконувати Його роботу. Я знав, що кожна дитина була неповторною, тому Господь кожному наділив особливими дарами, якими необхідно було користуватися, здійснюючи Його служіння.

Я не можу детально розповісти кожному батькові й кожному провідникові молоді, що треба робити саме вам. Але я можу пообіцяти, що ви благословите молодих людей, допомагаючи зрозуміти, з якими

духовними дарами вони народилися. Усі люди є різними, і їхній вклад буде різним. Ніхто не приречений на невдачу. Прагнучи одкровення, щоб побачити дари так, як їх бачить Бог у тих людях, якими ви керуєте як провідник священства—особливо в молоді,—ви матимете благословення допомогти їм підвести погляд і побачити служіння, яке вони можуть здійснити. Під вашим керівництвом ваші підопічні зможуть побачити, захотіти і повірити, що вони можуть досягнути свого повного потенціалу, служачи в Божому царстві.

Щодо моїх власних дітей, то я молився про одкровення, щоб знати, як допомогти кожному з них окремо підготуватися до особливих можливостей служити Богові. А потім я намагався допомогти їм бачити це майбутнє, надіятися і працювати заради нього. Для кожного сина я вирізьбив дошку. На ній була цитата з Писань, яка описувала його особливий дар, та зображення, що ілюструє цей дар. Під малюнком і написом

була вирізблена дата хрищення кожного з хлопчиків і висвячення в чини священства разом зі зростом навпроти кожної з цих визначних дат.

Я опишу дошки, які вирізбив для кожного сина, щоб допомогти побачити духовні дари і те, який вклад кожен з синів міг зробити в Господню роботу. Як і я, ви через натхнення можете побачити особливі дари та унікальні можливості кожної молодої людини, яку ви любите і якою керуєте.

Коли мій найстарший син став дияконом і скаутом-орлом, мені на думку спало зображення орла, коли я думав про нього і його майбутнє. Ми жили в Айдахо біля підніжжя гори Саут-Титон, на яку ходили разом і спостерігали за польотом орлів. Та картина в моєму розумі допомогла глибше відчувати слова Ісаї:

“Він змученому дає силу, а безсилому міць.

І помучаться хлопці
й потомляться, і юнаки
спотикнуться—спіткнуться,

А ті, хто надію складає на Господа—силу відновлять, крила

підіймуть, немов ті орли, будуть бігати—і не потомляться, будуть ходити—і не помучаться!”¹

В дійсності, ми з моїм найстаршим сином не дійшли до вершини гори Саут-Титон, тому що він стомився. Він захотів зупинитися і сказав: “Чи я буду завжди жалкувати про те, що ми не дійшли до вершини? Тату, ти йди далі, я не хочу тебе засмучувати”.

Я відповів: “Я і не збираюся засмучуватися. І ти ніколи не будеш жалкувати. Ми будемо завжди пам’ятати, що ми разом сюди дійшли”. У верхній частині його дошки я вирізбив орла і напис: “На орлиних крилах”.

Через кілька років у місіонерському служінні мій син злетів вище, ніж я уявляв у своїх найсміливіших сподіваннях. Серед труднощів, які йому доводилося долати на місії, були такі, що здавалися невіршеними. З хлопчиком, якого ви надихаєте, може статися так само, як і з моїм сином: Господь підніме його вище в проповіді евангелії складною мовою, ніж можна уявити. Якщо ви будете

намагатися відчувати, які можливості у священстві має той чи інший юнак, я обіцяю, що Господь скаже вам стільки, скільки вам необхідно знати. У хлопчика може бути навіть більший потенціал, ніж буде вам відкрито Господом. Допоможіть йому ставити високі цілі.

Хлопець, якого ви надихаєте, може здаватися надто боязким, аби бути сильним служителем у священстві. Інший мій син був настільки сором’язливим у дитинстві, що навіть не міг зайти в магазин і заговорити з продавцем. Він так боявся, що я непокоївся, коли молився про те, яким носієм священства він буде в майбутньому. Я уявляв собі його на місії, і ті картини не були обнадійливими. Мене було спрямовано до такого вірша з Приповістей: “Безбожні втікають, коли й не женуться за ними, а справедливий безпечний, немов той левчук”².

Я вирізбив на його дошці слова “Сміливий, як лев” під зображенням великої ричучої лев’ячої голови. На місії та в наступні роки він виповнив сподівання, вирізблене мною. Колись сором’язливий, мій син проповідував евангелію з великим переконанням і сміливо дивився в обличчя небезпеці. Його було звеличено в його обов’язку представляти Господа.

Це може статися і з юнаком, якого ви спрямовуєте. Вам необхідно зміцнювати його віру, аби Господь міг перетворити його на служителя, що буде сміливішим за боязкого хлопчика, який зараз стоїть перед вами.

Ми знаємо, що Господь робить Своїх служителів сміливими. Юний Джозеф, який бачив Бога Батька і Його Сина Ісуса Христа у гаю, перетворився на духовного велетня. Парлі П. Пратт бачив це, коли пророк Джозеф Сміт докоряв негідним охоронцям, які тримали його в ув’язненні. Старійшина Пратт записав:

“Раптом він підвівся на ноги і заговорив голосом грому або як ричучий лев, промовляючи, наскільки я пам’ятаю, такі слова:

“ЗАМОВКНІТЬ, ви, породження пекла. У ім’я Ісуса Христа я

забороняю вам, і наказую замовчати! Я не потерплю навіть однієї хвилини подібної мови. Припиніть подібні розмови, або чи ви, чи я помремо ЦЕЇ Ж МИТІ!”

Старійшина Пратт писав про той випадок: “Лише єдиний раз, посеред ночі, я побачив гідність і велич, заковані в ланцюги, в казематі відлюдного села в Міссурі”³.

Господь надасть своїм праведним служителям можливість бути сміливими, як леви, коли вони, як свідки у Його священстві, промовляють у Його ім’я.

Інший мій син змалку мав багато друзів, які часто хотіли бути в його товаристві. Він допомагав людям швидко налагоджувати стосунки. Коли я молився і намагався передбачити його вклад у Боже царство, то відчув, що у нього буде сила зближати людей в любові та єдності.

Це нагадало мені уривок з Учення і Завітів, де описано, що ангели радісно вигукували, дивлячись на зусилля і вклад старійшин-носіїв священства в розбудову Сіону в Міссурі. Це вимагало великої жертви. У одкровенні в Ученні і Завітах сказано: “Проте вас благословлено, бо свідчення, яке ви принесли, записано на небі, щоб ангели дивилися на нього; і вони радіють за вас, і ваші гріхи прощено вам”⁴.

На дошці зростання мого сина я вирізбив: “Ангели радіють за тебе”.

Ця велика здібність мого сина

згуртовувати людей і впливати на них розвивалася й далі після закінчення школи. З товаришами-носіями священства він організовував заходи колу в його місцевості, які розвивали віру молодих людей, допомагаючи їм зносити труднощі й навіть виходити переможцями в складних ситуаціях. Коли він зміцнював віру цих молодих чоловіків і жінок, він допомагав будувати осередки Сіону у великих містах Америки. На різьбленні, яке я зробив, ангели сурмили в сурми, що, можливо, не з точністю передавало те, що вони роблять, але це було легше вирізбити, ніж радість.

Ангели радіють, коли провідники священства по всьому світу розбудовують Сіон у своїх приходах, колах і місіях. І вони радіють за тих юнаків і дівчат, яким ви допомагаєте розбудовувати Сіон там, де вони живуть, і за будь-яких їхніх обставин. Сіон виникає тоді, коли людей поєднують завіти й любов. Я запрошую вас допомагати вашій молоді приєднатися до цього.

Для одного зі своїх синів я відчув спонукання вирізбити сонце—тобто сонце на небі—і слова із заступницької молитви Спасителя: “Життя вічне”. Під кінець свого земного служіння Спаситель молився Своему Батькові:

“Життя ж вічне—це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав ти Його.

Я прославив Тебе на землі,

—довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати”⁵.

Мій син надавав служіння у священстві на трьох континентах, але більш важливо—у своєму домі та в сім’ї. Він зосередив на них своє життя. Він працює неподалік від дому, тож часто приходиться в обідню перерву пообідати з дружиною й молодшими дітьми. Його сім’я живе неподалік від нас із сестрою Айрінг. Вони дбають про наше подвір’я, як про своє. Цей син живе не лише так, щоб бути гідним вічного життя, але щоб також бути вічно в оточенні вдячних членів сім’ї, яких він об’єднує навколо себе.

Вічне життя—це жити в єдності у сім’ях з Батьком, Сином і Святим Духом. Вічне життя можливе лише завдяки ключам священства Божого, які були відновлені через пророка Джозефа Сміта. Націлюючи молодь, яку ви спрямовуєте, до цієї вічної мети, ви даєте їм дар настільки величній, наскільки ви тільки можете дати. В першу чергу, ви будете запроваджувати це на власному прикладі у своїй сім’ї. Ті, ким ви керуєте, можуть не мати сім’ї у Церкві, але я закликаю вас допомагати їм відчувати любов до сім’ї по обидві сторони зависи і прагнути до неї.

Дошки зростання, про які я розповідав,—це лише один спосіб допомогти молодим людям побачити відблиск величі, яку Бог вбачає в них, і надзвичайного служіння, до якого Він їх підготував. Він може вам побачити, як зробити це для власних дітей чи інших молодих людей, якими ви керуєте. Але коли ви з молитвою будете намагатися самостійно побачити відблиск цього майбутнього для себе і розповісте про це молодій людині один-на-один, ви зрозумієте, що Бог любить кожну Свою дитину як особистість і в кожній бачить величні й унікальні дари.

Як батько я мав благословення побачити велике майбутнє у Божому царстві не лише для своїх синів, але і для своїх дочок. Коли я з молитвою шукав скерування, мені було показано, у який спосіб я можу

Генеральні авторитети Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

Жовтень 2012 р.

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО

Генрі Б. Айрінг
Перший радник

Томас С. Монсон
Президент

Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник

КВОРУМ ДВАНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ

Бойд К. Пекер

Л. Том Перрі

Рассел М. Нельсон

Даллін Х. Оукс

М. Рассел Боллард

Річард Г. Скотт

Роберт Д. Хейлз

Джеффри Р. Холланд

Девід А. Беднар

Квентін Л. Кук

Д. Тодд Крістофферсон

Ніл Л. Андерсен

ПРЕЗИДЕНТСТВО СІМДЕСЯТНИКІВ

Рональд А. Габбард

Уолтер Ф. Гокслес

Л. Уїллі Клейтон

Дональд Л. Холлсгроу

Тед Р. Каліштер

Річард Дж. Мейнз

Крейг С. Крістенсен

ПЕРШІЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ (за алфавітом)

Маркос А. Абарка

Хосе Л. Алонсо

Карлос Х. Амадор

Ян С. Арсе

Мервін Б. Арнольд

Девід С. Бостнер

Шейн М. Боуен

Крейг А. Карлсон

Йон Гван-Чі

Дон Р. Козак

Карл Б. Кук

Лоуренс Е. Корбер

Кюдзо Р. М. Кога

Лейг'анн Р. Кертіс

Бенджамін Де Ойос

Джон Б. Діксон

Кевін Р. Дункансон

Лері Еґо Хак

Стевні Л. Еліс

Девід Ф. Еванс

Енріке Р. Фонтбеуна

Едуардо Гаварет

Роберт С. Гей

Карлос А. Годой

Крістофел Ґ. Гопен

Джеррет В. Гонг

С. Скотт Грей

Джеймс Д. Ґуупа

Деніел П. Джонсон

Пол В. Джонсон

Патрік Карон

Пол Е. Колмкер

Ерік В. Колчук

Маркус Б. Неш

Брент Х. Нілсен

Алтон Ф. Пекер

Кевін У. Пірсон

Еґон Д. Перкінс

Пол Б. Папієр

Рафаель Е. Піно

Брос Д. Портер

Дейл Г. Рейнлунд

Майкл Т. Рінґруд

Лінн Г. Роббінс

Джозеф В. Статті

Стевні Е. Слай

Уліссес Соарес

Майкл Джон У. Те

Хосе А. Тейксер

Хуан А. Асеведо

Франсиско Дж. Бінс

В. Крістофер Учіда

Уільям Р. Унґер

Ф. Майкл Утсон

Скотт Д. Уїтінг

Казуїко Ямашіта

Хорхе Ф. Себаллос

Клаудіо Д. Сіак

У. Крейтцберг

ДРУГІЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ (за алфавітом)

Уілфорд В. Андерсен

Коні Лоя

Ренделл К. Беннетт

Брос А. Карлсон

Дж. Девн Корніш

Бредлі Д. Фостер

О. Вінсент Ханек

Ларрі Р. Лоуренс

Пер Г. Малл

Джеймс Б. Мартіно

Жайро Массатраті

Кент Ф. Річардс

Грегори А. Швейцер

Кент Д. Утсон

Ларрі Й. Утсон

ВЕРХОВНИЙ ЄПІСКОПАТ

Джеральд Е. Стивенсон
Перший родник

Гарі Е. Стивенсон
Верховний єпископ

Дейл А. Девіс
Другий родник

Завдяки тому, що Президент Томас С. Монсон назвав “безпрецедентною кількістю”, святі останніх днів по всьому світу раділи благословенням генеральної конференції. На фотографіях, розташованих за стрілкою годинника, починаючи з верхнього лівого кута, знаходяться члени Церкви і місіонери з Кволімана, Мозамбік; Таллінна, Естонія; Варшави, Польща; Мехіко, Мексика; Едінбурга, Шотландія; Тайпея, Тайвань, і Гоборона, Ботсвана.

допомогти своїм дочкам зрозуміти, що Господь покладає на них надію, як на служителів, які можуть допомогти в розбудові Його царства.

Коли мої дочки були малі, я бачив, що ми можемо допомагати іншим відчувати любов тих поколінь, які вже пішли за завісу. Я знав, що любов приходить шляхом служіння і надихає надією на вічне життя.

Тож ми різьбили дошки для різання хліба, на які клали паляницю домашнього хліба, і разом ішли з нашим приношенням до вдів, удівців та сімей. Напис, який я робив на кожній дошці, був таким: “J’aime et J’espere”, що означає французькою “Я люблю і надіюся”. Доказ їхніх унікальних духовних дарів виявлявся не лише в дошках, які я різьбив, але ще яскравіше, коли ми несли їх тим, хто потребує, під час болю чи втрат, запевнення, що любов Спасителя і Його Спокута може надати досконалу яскравість надії. Це—вічне життя для моїх дочок і для кожного з нас.

А зараз ви можете подумати: “Брате Айрінг, чи не хочете ви сказати, що я маю навчитися різьбярству?” Моя відповідь заперечна. Я навчився різьбити завдяки доброму й обдарованому другові, у той час старійшині Бойду К. Пекеру. Тим невеликим умінням, яке я здобув, я завдячую його великому різьбярському таланту і вчительському терпінню. Лише небеса можуть послати такого наставника, як президент Пекер. Але є багато способів того, як ви можете формувати серця дітей без того, щоб різьбити для них дерев’яні дошки.

Наприклад, нові комунікаційні технології дозволяють ділитися посланнями віри і надії навіть не зважаючи на кілометри, що розділяють нас. Це відбувається миттєво і за невелику плату або ж безкоштовно. Моя дружина допомагає мені робити це. Ми починаємо говорити по телефону з нашими онуками чи дітьми, до яких можемо додзвонитися. Ми просимо їх ділитися історіями про особисті успіхи і надане служіння. Ми також запрошуємо

їх посилати фотографії подій, що відбувалися того дня. Ми використовуємо ці фото, щоб проілюструвати кілька абзаців тексту. Ми додаємо один або два вірші з Книги Мормона. Можливо, Нефій і Мормон не були б так вражені духовною якістю наших записів чи невеликими зусиллями, які ми докладаємо для того, щоб створити так званий “Сімейний щоденник: малі пластини”. Однак разом із сестрою Айрінг ми отримуємо благословення за ці зусилля. Ми відчуваємо натхнення обирати уривки з Писань і пишемо коротке свідчення. І ми бачимо, як це впливає на їхнє життя: їхні серця повертаються до нас, і до Спасителя, і в небеса.

Є й інші способи виявити почуття. Ви вже вдаєтеся до багатьох з них. Ваша звичка молитися сім’єю і читати Писання стане джерелом більш незабутніх спогадів і більших змін серця, ніж ви зараз уявляєте. Навіть, на перший погляд, такі мирські заходи, як відвідування спортивних подій чи перегляд кінофільму, можуть впливати на формування серця дитини. Головне—це не захід, а почуття, яке виникає під час нього. Я винайшов чудовий тест, щоб перевірити, чи матиме захід позитивний вплив на життя молодої людини. Це відбувається тоді, коли молодь пропонує захід, керуючись інтересом, який, як вони відчувають, прийшов до них, як дар Божий. Я з власного досвіду знаю, що це можливо.

Я жив у Нью-Джерсі, за 80 км від Нью-Йорка, коли у 12-річному віці став дияконом. Я мріяв стати великим бейсболістом. Мій батько погодився повезти мене на гру, яка проходила на легендарному Yankee Stadium у Бронксі. Я й досі бачу, як замахається битою Джо ДіМагіо і вдаряє по м’ячу та здійснює хоум-ран до центру поля, а мій батько сидить поруч зі мною. То був єдиний раз, коли ми разом ходили на бейсбольну гру.

Але інший день, проведений з батьком, назавжди змінив моє життя. Він привіз мене з Нью-Джерсі в дім висвяченого патріарха

у Солт-Лейк-Сіті. Я ніколи раніше не бачив того чоловіка. Мій батько залишив мене біля вхідних дверей. Патріарх провів мене до стільця, поклав руки на мою голову і промовив благословення, як дар від Бога, в якому були слова про велике бажання мого серця.

Він сказав, що я був одним з тих, про кого сказано: “Благословенні миротворці”⁶. Я був настільки здивований, що людина, яку я ніколи не бачив, може знати моє серце, що відкрив очі, аби побачити кімнату, в якій відбувалося таке диво. Те благословення про мої можливості вплинуло на моє життя, мій шлюб і служіння у священстві.

Завдяки тому досвіду і всьому, що було потім, я можу свідчити: “Бо не всім даються всі дари; бо є багато дарів, і кожній людині дається дар Духом Бога”⁷.

Завдяки тому, що Господь відкрив мені дар, я зміг зрозуміти можливості й підготуватися до них, аби перетворити їх на благословення для тих, кого я люблю і кому служу.

Бог знає наші дари. Я закликаю вас і себе молитися, аби знати дари, якими ми наділені, аби знати, як їх розвивати і розпізнавати можливості для служіння людям, які надає нам Бог. Однак понад усе я молюся, щоб ви відчули натхнення допомагати іншим відкривати для служіння їхні особливі дари від Бога.

Я обіцяю вам, що якщо ви запитаєте, то матимете благословення і допомогу, щоб піднімати інших до їхнього повного потенціалу в служінні тим, ким вони керують і кого люблять. Я свідчу, що Бог живий, Ісус є Христос, це священство, яке ми маємо, є священством Бога, і Бог підготував нас, надавши особливі дари, аби в служінні Йому ми перевершували наші найсміливіші сподівання. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Ісаїя 40:29–31.
2. Приповіді 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 211.
4. Учення і Завіти 62:3.
5. Іван 17:3–4.
6. Матвій 5:9.
7. Учення і Завіти 46:11.

Президент Томас С. Монсон

Бачити інших такими, якими вони можуть стати

Ми повинні розвивати в собі здібність бачити людей не такими, якими вони є зараз, а такими, якими вони можуть стати.

М ої дорогі брати, двічі на рік цей чудовий Конференц-центр ущерть заповнюється носіями священства Бога, коли ми збираємося послухати натхненні виступи. Величний Дух сходить на генеральні збори священства Церкви. Цей Дух розповсюджується з Конференц-центру до кожної будівлі, де збираються сини Бога. Ми дійсно відчували сьогодні цього Духа.

Деякі роки тому, до того, як було споруджено цей прекрасний Конференц-центр, відвідувач, який прийшов подивитися Храмову площу в Солт-Лейк-Сіті, також відвідав сесію генеральної конференції у Скінії. Він слухав послання, проголошені Братами. Він уважно слухав молитви. Він чув прекрасну музику у виконанні Хору скінії. Він був у захопленні від величчя чудового органу Скінії. Коли збори завершилися, хтось чув, як він сказав: “Я віддав би все, що маю, тільки б знати, що все сказане промовцями

сьогодні,—істина”. По суті, його слова означали: “Як би мені хотілося мати свідчення про євангелію”.

У світі не існує абсолютно нічого, що дасть більше втіхи й щастя, ніж свідчення про істину. Гадаю, що кожен дорослий і молодий чоловік, які знаходяться тут цього вечора, мають свідчення. Хоча ці свідчення й різні за силою. Якщо ви відчуваєте, що ваше свідчення ще не настільки глибоке, як ви того б бажали, я умовляю вас працювати, щоб мати таке свідчення. Якщо воно вже сильне й глибоке, працюйте над тим, щоб зберігати його таким. Яке це благословення для нас мати знання істини.

Моє послання цього вечора, брати, полягає у тому, що існує безліч людей, які в цей час мають слабкі свідчення, або зовсім їх не мають, і які здобули б свідчення, якби ми захотіли прикласти зусилля та поділитися з ними нашим свідченням і допомогти їм змінитися. У деяких

випадках *ми* можемо дати поштовх для зміни. В першу чергу я говорю про членів Церкви, які зараз не є цілком наверненими до євангелії.

Багато років тому під час територіальної конференції, яка проходила в місті Гельсінкі, Фінляндія, я почув сильне, незабутнє й мотивуюче послання, проголошене під час сесії для матерів і дочок. Я не забув те послання, хоча минуло вже близько 40 років з тих пір, як я почув його. Серед усіх, проголошених сестрою істин, вона сказала, що жінці потрібно чути, що вона вродлива. Їй потрібно казати, що її цінують. Їй треба говорити про її значущість.

Брати, я знаю, що в цьому чоловіки дуже схожі на жінок. Нам потрібно знати, що ми чогось варті, що ми здібні й потрібні. Потрібно, щоб нам давали шанс послужити. Ми з молитвою можемо шукати можливості торкнутися сердець тих членів Церкви, які стали малоактивними або залишаються пасивними і не беруть на себе ніяких зобов'язань. Якщо ми запропонуємо їм можливість послужити в чомусь, це якраз і може створити потрібний їм поштовх для повернення до повної активності. Однак ті провідники, які можуть допомогти в цьому, іноді неохоче це роблять. Нам потрібно пам'ятати, що люди можуть мінятися. Вони можуть позбавлятися поганих звичок. Вони можуть каятися в гріхах. Вони можуть гідно носити священство. І вони можуть старанно служити Господу. Дозвольте мені навести кілька прикладів.

Коли мене тільки покликали членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, я мав нагоду супроводжувати президента Н. Елдона Теннера, радника Президента Девіда О. Мак-Кея, під час конференції колу в Альберті, Канада. Під час зборів президент колу зачитав імена чотирьох братів, які підготувалися до висвячення у старійшини. То були знайомі президенту Теннеру чоловіки, бо певний час він проживав у тій території. Але президент Теннер знав і пам'ятав їх такими, якими вони колись були, і не знав, що вони змінили

своє життя і повною мірою підготувалися бути старійшинами.

Президент колу зачитав ім'я першого чоловіка і попросив його підвестися. Президент Теннер прошепотів мені: "Подивись на нього. Ніколи не думав, що у нього вийде". Президент колу назвав ім'я другого чоловіка і той підвівся. Президент Теннер знову штовхнув мене ліктем і висловив своє здивування. Те саме повторилося з усіма чотирма братами.

Після зборів ми з президентом Теннером мали можливість привітати цих чотирьох братів. Вони продемонстрували, що люди можуть мінятися.

Протягом 40-х і 50-х років минулого сторіччя, американський

тюремний наглядач, Клінтон Даффі, став відомий тим, що намагався перевиховувати чоловіків у в'язниці, в якій працював. Один критик сказав на це: "Ви маєте знати, що леопарди своїх плям змінити не можуть!"

На що наглядач Даффі відповів: "Вам потрібно знати, що я не працюю з леопардами. Я працюю з людьми, а люди міняються щодня"¹.

Багато років тому я мав можливість служити президентом Канадської місії. Там у нас була філія, де було лише кілька носіїв священства. Філію завжди очолював місіонер повного дня. Я отримав сильне відчуття, що в цій філії має головувати один з її членів.

Членом цієї філії був один дорослий член Церкви, який мав чин

диякона в Аароновому священстві і не ходив до Церкви достатньо часто, щоб отримати інші чини у священстві. Я відчув натхнення покликати його президентом філії. Я завжди пам'ятатиму день, коли ми зустрілися з ним для співбесіди. Я сказав йому, що Господь надихнув мене покликати його президентом філії. Після багатьох протестів з його боку і слів підтримки з боку його дружини, він погодився служити. Я висвятив його на священика.

То був початок нового дня для того чоловіка. Він швидко впорядкував своє життя і запевнив мене, що житиме за заповідями так, як від нього очікувалося. За кілька місяців його було висвячено на старійшину. Він, його дружина і сім'я зрештою

увійшли в храм і запечаталися. Їхні діти відслужили на місії і одружилися в домі Господа.

Іноді, якщо ми дамо нашим братам знати, що вони потрібні і їх цінують, це може допомогти їм зробити крок до зобов'язання і повної активності. Це стосується носіїв священства будь-якого віку. Наш обов'язок надавати їм можливості жити так, як вони повинні жити. Ми можемо допомогти їм подолати їхні недоліки. Ми повинні розвивати в собі здібність бачити людей не такими, якими вони є зараз, а такими, якими вони можуть стати, коли отримають свідчення про євангелію Христа.

Якось я відвідав одні збори в місті Лідвіль, Колорадо. Лідвіль знаходиться на висоті більше 3 км над рівнем моря. Я пам'ятаю саме ці збори завдяки висоті, на якій вони відбувалися, але також і завдяки тому, що сталося того вечора. На зборах було лише кілька носіїв священства. Як і філію в Канадській місії, ту філію очолював місіонер повного дня. І так було завжди.

Того вечора ми мали чудові збори, але, коли ми співали заключний гімн, до мене прийшло натхнення, що там має головувати місцевий президент філії. Я повернувся до президента місії і спитав: "Хіба тут немає людини, яка б могла головувати—місцевого чоловіка?"

Він відповів: "Я такого не знаю".

Після співу гімну, я уважно подивився на чоловіків, які сиділи на перших трьох рядах. Мою увагу чимось привернув один брат. Я спитав у президента місії: "Чи може він служити президентом філії?"

Він відповів: "Я не знаю. Можливо міг би".

Я сказав: "Президенте, я піду з ним в іншу кімнату і проведу співбесіду. А ви починайте виступати після заключного гімну, поки ми не повернемося".

Коли ми знову повернулися в зал, президент місії завершив свій виступ свідченням. Я представив цього брата як нового президента філії. З

того дня й надалі підрозділ в Лідвіль, Колорадо, очолював місцевий член Церкви.

Цей самий принцип, брати, стосується і тих, хто ще не є членами Церкви. Ми повинні розвивати в собі здібність бачити людей не такими, якими вони є, а такими, якими вони можуть стати, коли будуть членами Церкви, коли матимуть свідчення про євангелію, і коли їхнє життя перебуватиме в гармонії з її вченнями.

У 1961 році проходила всесвітня конференція для президентів місій і всі президенти місій в Церкві були запрошені на ці збори до Солт-Лейк-Сіті. Я приїхав до Солт-Лейк-Сіті з моєї місії в Торонто, Канада.

Під час одних особливих зборів був присутній старійшина Н. Елдон Теннер, який тоді служив помічником Кворуму дванадцятих і щойно повернувся зі своєї першої поїздки в якості головуючого над місіями Великобританії та Західної Європи. Він розповів про місіонера, який був найуспішнішим місіонером з тих, з

якими він зустрічався під час проведених ним співбесід. Він розповів, що під час співбесіди з цим місіонером, він сказав: "Я припускаю, що всі охрищені вами люди прийшли в Церкву за рекомендацією членів Церкви".

Молодий чоловік відповів: "Ні, ми знайшли їх, ходячи від дверей до дверей".

Брат Теннер спитав його, чим відрізнявся його спосіб робити це від інших,—як він досяг такого феноменального успіху, в той час, як інші його не мали. Молодий чоловік сказав, що намагався охрестити кожного, з ким він зустрічався. Він сказав, що коли двері йому відчиняв чоловік з цигаркою і у старому одязі з, вочевидь, байдужим обличчям—зокрема до релігії—, то він уявляв собі, як цей чоловік виглядатиме за інших обставин. Подумки він бачив його чисто поголеним, у білій сорочці і білих брюках. І місіонер уявляв, як сам заводитиме того чоловіка у води хрищення. Він сказав: "Коли я дивлюсь на людину у такий

спосіб, то спроможний скласти й своє свідчення так, щоб воно торкнулося її серця”.

Ми маємо обов’язок саме так дивитися на наших друзів, наших колег і наших сусідів. Повторюся: ми маємо обов’язок бачити людей не такими, якими вони є зараз, а такими, якими вони можуть стати. Я благаю вас думати про них саме так.

Брати, Господь сказав нам дещо про важливість священства, яке ми маємо. Він сказав нам, що ми отримуємо його з клятвою і завітом. Він сказав, що ми повинні бути вірними й відданими в усьому, що ми отримуємо, і що ми маємо обов’язок дотримуватися цього завіту навіть до смерті. І тоді все, що має Батько, буде дано нам².

Ми маємо зберігати в серці *мужність*—мужність повернутися до спокуси спиною, мужність здійснити наші голоси у свідченні всім, кого ми зустрічаємо, пам’ятаючи, що кожен повинен отримати можливість почути послання. Більшості людей це не легко зробити. Однак ми можемо повірити словам Павла, зверненим до Тимофія:

“Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму.

Тож, не соромся засвідчення Господа нашого”³.

У травні 1974 року я був з братом Джоном Х. Гробергом на островах Тонга. Нам було призначено зустріч з королем Тонга і ми зустрілися з ним в офіційній обстановці. Ми обмінювалися звичайними любов’язностями. Однак перед тим, як піти, Джон Гроберг сказав дещо незвичне. Він сказав: “Ваша величність, вам і вашим підданим дійсно потрібно стати мормонами, бо тоді і ваші, і їхні проблеми здебільшого будуть вирішені”.

Король широко усміхнувся і відповів: “Джоне Гроберг, можливо ви праві”.

Я подумав про апостола Павла, який стояв перед Агіппою. Я подумав про те, як Агіппа відповів на свідчення Павла: “Ти мало що не намовляєш мене, щоб я став

християнином”⁴. Брат Гроберг мав мужність свідчити королю.

Сьогодні серед нас багато тисяч тих, хто служить Господу в якості місіонерів повного дня. Відгукнувшись на покликання, вони залишили свої домівки, сім’ї, друзів і навчання та відправилися служити. Ті, хто не розуміє цього, запитують: “Чому вони роблять це з такою готовністю і охоче віддають так багато?”

Наші місіонери також можуть відповісти словами Павла, цього неперевершеного місіонера давнини: “Бо коли я звіщаю Євангелію, то нема чим хвалитись мені,—це бо повинність моя. І горе мені, коли я не звіщаю Євангелії!”⁵

У Святих Писаннях немає більш актуального проголошення, більш важливого обов’язку, більш прямого наказу, ніж даний воскреслим Господом, коли Він явився в Галілеї одинадцятьом учням. Він сказав:

“Дана Мені всяка влада на небі й на землі.

Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім’я Отця, і Сина, і Святого Духа,

навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!”⁶

Ця божественна заповідь разом із славетним обіцянням, є нашим гаслом сьогодні, як і в середині часів. Місіонерська робота є визначальною рисою Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Так було і буде завжди. Як проголосив пророк Джозеф Сміт: “Після всього, що було сказано, найвеличніший і найважливіший обов’язок—це проповідувати євангелію”⁷.

Протягом двох коротких років всі місіонери повного дня, які зараз служать у цьому Божому царському війську, завершать свою щоденну працю і повернуться у свої домівки і до своїх рідних. Ті, хто заступить на їхнє місце, сьогодні перебувають в чинах Ааронового священства Церкви. Молоді чоловіки, чи готові ви відгукнутися? Чи бажаєте ви працювати? Чи готові ви служити?

Президент Джон Тейлор

підсумував вимоги щодо цього:

“Яких людей нам хотілося б бачити в якості носіїв цього євангельського послання? Людей, які мають віру в Бога; людей, які мають віру в свою релігію; людей, які шанують своє священство; ... нам потрібні люди, сповнені Святого Духа і сили Божої, ... люд[и] честі, цілісності, цнотливості та чистоти”⁸.

Брати, кожен з нас отримав заповідь ділитися євангелією Христа. Коли наше життя перебуває в гармонії з нормами, за якими живе Бог, люди, які знаходяться у сфері нашого впливу, ніколи не скажуть з плачем: “Минули жнива, покінчилося літо, а ми не спасені”⁹.

Досконалий Пастир душ, Місіонер, Який викупив людство, дав нам Своє божественне запевнення:

“І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покайня цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!

І ось, якщо ваша радість буде великою з однією душею, яку ви привели до Мене в царство Мого Батька, якою великою буде ваша радість, якщо ви приведете багато душ до Мене!”¹⁰

Я проголосую своє особисте свідчення про Того, Хто сказав ці слова. Він є Сином Бога, нашим Випкупителем і нашим Спасителем.

Я молюся, щоб ми мали мужність простягти руку дружби, рішучість робити спроби знову й знову, і смирення, потрібне, щоб шукати проводу від нашого Батька, коли ми виконуватимемо своє доручення ділитися євангелією. На нас лежить обов’язок, брати. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. In Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), 9.
2. Див. Учення і Завіти 84:33–39.
3. 2 Тимофію 1:7–8.
4. Дії 26:28.
5. 1 Коринтянам 9:16.
6. Матвій 28:18–20.
7. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 333.
8. *Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор* (2002), с. 72.
9. Єремія 8:20.
10. Учення і Завіти 18:15–16.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Де шатро?

Шатро, яке, як ми вважаємо, відділяє нас від божественної допомоги, не покриває Бога. Час від часу воно покриває нас. Бог ніколи не ховається, але іноді це буває з нами.

У найглибшому відчаї у в'язниці Ліберті пророк Джозеф Сміт вигукнув: "О Боже, де Ти? І де те шатро, що покриває Твое сховище?"¹ Багатьом з нас у мить смутку здається, що Бог далеко від нас. Шатро, яке, як ми вважаємо, відділяє нас від божественної допомоги, не покриває Бога. Але час від часу воно покриває нас. Бог ніколи не ховається, але іноді це буває з нами, коли нас покриває шатро мотивацій, що віддаляють нас від Бога, і нам здається, що Він далекий і недоступний. Керуючись особистими бажаннями, а не почуттям "Нехай буде Твоя воля"², ми починаємо відчувати, що є шатро, яке перекриває доступ до Бога. Бог не втрачає здатності бачити нас або спілкуватися з нами, але ми можемо не мати бажання слухати або підкоритися Його волі і Його часу.

Наше почуття відділеності від Бога зменшуватиметься, якщо ми будемо уподібнюватися до дитини перед Ним. Це нелегко у світі, де думка інших людських створінь може справляти вплив на нашу мотивацію. Але це допоможе нам

усвідомити таку істину: Бог поруч з нами, дбає про нас і ніколи не ховається від Своїх вірних дітей.

Моя трирічна онука показала, наскільки нам необхідно бути невинними і смиренними, щоб мати контакт з Богом. Разом зі своєю сім'єю вона була на дні відкритих дверей храму в Бригам-Сіті, шт. Юта. В одній з кімнат тієї прекрасної будівлі вона озирнулася навколо і запитала: "Матусю, а де ж Ісус?" Її мама пояснила, що дівчинка не побачить Ісуса у храмі, але вона може відчувати Його серцем. Елайза глибоко замислилася над маминою відповіддю, а потім, як здалося, задовольнилася нею і сказала в кінці: "Ісус пішов допомагати іншим".

Ніяке шатро не затьмарило розуміння Елайзи і не обмежило її бачення реальності. Бог поруч з нею, і вона відчуває себе поруч з Ним. Вона знала, що храм—це дім Господа, але також розуміла, що воскреслий і ушлюблений Ісус Христос має тіло і може в певну мить знаходитися лише в одному місці³. Вона зрозуміла, що якщо Він не був у Своему домі, то мав бути в іншому

місці. А отримане нею знання про Спасителя давало їй розуміння, що Він десь знаходиться й робить щось хороше для дітей Його Батька. Було зрозуміло, що вона сподівалася побачити Ісуса не заради підтвердження дива Його існування, а просто тому, що вона любить Його.

Дух міг донести до її дитячого розуму і серця втішення, якого всі ми потребуємо і хочемо. Ісус Христос живий, Він знає нас, пильнує за нами і дбає про нас. У миті болю, самотності чи збентеження нам не потрібно бачити Ісуса Христа, щоб знати, що Йому відомо про наші обставини і що Його місія—благословляти нас.

Я знаю з власного досвіду, що те, що відбулося з Елайзою, може відбуватися з нами навіть тоді, коли дитинство далеко позаду. На початку своєї професійної діяльності я докладав багато зусиль, щоб стати штатним викладачем Стенфордського університету. Я думав, що створив хороше життя для себе і для сім'ї. Ми жили неподалік від батьків моєї дружини у затишному місці. За мирськими нормами я досягнув великого успіху. Але завдяки Церкві я отримав шанс залишити Каліфорнію і поїхати до Рікс-коледжа у Рексбурзі, шт. Айдахо. Мої життєві цілі в професійному зростанні могли стати шатром, що могло відділити мене від люблячого Батька, Який знав моє майбутнє краще за мене. Та я мав благословення знати, що до тієї миті весь успіх у кар'єрі та сімейному житті був даром від Бога. Тож, як дитина, я став на коліна помолитися і запитати, що мені робити. Розумом я зміг почути спокійний голос, який казав: "Це мій вуз". Жодне шатро не закривало мене від Бога. У вірі й смиренні я підкорив свою волю Його волі та відчув Його турботу й близькість.

Роки, проведені в Рікс-коледжі, під час яких я намагався зрозуміти Божу волю і діяти відповідно, не давали шатру покривати мене або затьмарювати активну роль Бога в моєму житті. Коли я прагнув виконувати Його роботу, я відчував Його поруч і відчував запевнення, що Він

знає мої справи і глибоко переймається моїм щастям. Але, як це було у Стенфорді, почали з'являтися мирські мотивації. Серед них була цікава пропозиція щодо роботи, яку я отримав якраз в кінці п'ятого року президентства в Рікс-коледжі. Я розглядав цю пропозицію і молився про неї та навіть обговорював з Першим Президентством. Мені відповіли тепло, з легким гумором, але не даючи жодної вказівки. Президент Спенсер В. Кімбол вислухав мою розповідь про те, яку посаду мені пропонує одна велика корпорація, а потім сказав: "Ну, Геле, схоже, що це прекрасна пропозиція. Але якщо ти нам будеш потрібен, ми знаємо, де тебе знайти". Вони б знали, де мене знайти, але моє бажання досягнути професійного успіху могло створити шатро, яке утруднило б мої пошуки Бога і мені було б важче прислухатися до Його запрошень та виконувати їх.

Моя дружина, відчуваючи це, отримала сильне відчуття, що нам не

слід залишати Рікс-коледж. Я казав: "Мене це задовольняє". Але вона мудио наполягала на тому, що я маю отримати особисте одкровення. Тож я помолився знову. Цього разу я дійсно отримав настанову у вигляді голосу, який сказав у моєму розумі: "Я дозволю тобі залишатися в Рікс-коледжі ще трохи". Мої особисті амбіції могли затьмарити бачення реальності, й мені було б важко отримати одкровення.

Через тридцять днів після того як мене було благословлено натхненням рішенням відмовитися від пропозиції отримати нову роботу і залишатися в Рікс-коледжі, прорвало дамбу Титон, яка знаходилася неподалік. Бог знав, що дамбу прорве і сотням людей буде потрібна допомога. Він дав мені можливість шукати поради й дозволу, щоб залишитися в Рікс-коледжі. Він знав усі причини того, чому моє служіння все ще було необхідним у тому коледжі в Рекс-бурзі. Тож я був там, щоб часто запитувати Небесного Батька в молитвах,

аби, за Його волею, робити те, що допомагало людям, у яких було пошкоджено майно і підірвано здоров'я. Я годинами працював разом з іншими, розчищаючи домівки від багна й води. Моє бажання знати і виконувати Його волю допомагало досліджувати глибини моєї душі.

Той випадок ілюструє ще один спосіб, у який ми можемо створювати перепону, що заважатиме нам пізнавати волю Бога або відчувати Його любов до нас: ми не можемо наполягати на *нашому* розкладі, в той час як у Господа вже є Свій. Я думав, що провів достатньо часу, виконуючи своє служіння в Рекс-бурзі, тож поспішав рухатися далі. Іноді ми, наполягаючи на тому, щоб діяти за власним розкладом, перестаємо бачити Його волю для нас.

У в'язниці Ліберті пророк Джозеф просив Господа покарати тих, хто переслідував членів Церкви в Міссурі. В молитві він просив про невідворотне і невідкладне покарання. Але Господь відповів, що "не так багато років пройде"⁴, і Він матиме справу з тими ворогами Церкви. У 24-му і 25-му віршах 121-го розділу Учення і Завітів сказано:

"Ось, мої очі бачать і знають усі їхні діяння, і Я маю в запасі швидкий суд у належний час для їх усіх;

Бо є час, який призначено кожній людині за її вчинками"⁵.

Ми відсуваємо шатро, коли відчуваємо і молимося: "Нехай буде Твоя воля" і "у Тобою призначений час". Його часу невдовзі стане для нас достатньо, оскільки Він хоче для нас лише найкращого.

Одна з моїх невісток багато років думала, що Господь закрився від Неї шатром. Вона була молодою матір'ю трьох дітей і хотіла мати більше дітей. Після двох викиднів її молитви благання сповнилися болем. Минали роки, дітей все не було, і вона відчувала спокусу гніватися. Коли наймолодша дитина пішла до школи, порожнеча в домі ніби насміхалася над її бажанням присвятити себе материнству. Таку ж реакцію викликали незаплановані й навіть небажані вагітності її

знайомих. Вона мала таку ж відданість і бажання присвятити себе Господу, як і Марія, яка проголосила: “Я ж Господня раба”⁶. Але хоча вона промовляла ці слова у своєму серці, однак нічого не чула у відповідь.

Щоб підбадьорити, чоловік запросив її з собою у відрядження до Каліфорнії. Поки він був на зборах, вона прогулювалася прекрасним безлюдним пляжем. Її серце мало не вискакувало з грудей, коли вона вголос молилася. Вперше вона просила не про ще одну дитину, а про божественну роботу. “Небесний Батьку, благала вона,—я віддам Тобі увесь свій час. Будь ласка, покажи мені, як Його заповнити”. Вона виявила свою готовність перевезти сім’ю у будь-яке місце, куди потрібно буде поїхати. Та молитва несподівано сповнила її миром. Вона не задовольнилася її розум, який прагнув визначеності, але вперше за кілька років її серце сповнилося спокоєм.

Молитва усунула шатро і відкрила отвори небесні. Через два тижні вона дізналася, що чекає на дитину. Її наймолодшій дитині був лише рік, коли разом з своїм сином вона отримала покликання служити на місії. Оскільки вона пообіцяла їй робити все, що може і де завгодно, вона відкинула страх і полетіла з дітьми через океан. На місії у неї народилася ще одна дитина, якраз у день трансферу місіонерів.

Щоб відкинути духовне шатро, яке іноді ми опускаємо на наші голови, необхідно повністю підкоритися волі небес, як це зробила ця молода мати. Але це не гарантує отримання негайної відповіді на наші молитви.

Мабуть серце Авраама було налаштовано правильно задовго до того, як Сара зачала Ісака і вони отримали свою обіцяну землю. Однак у небес були інші цілі, яких необхідно було досягнути в першу чергу. Ті цілі включали не лише розбудову віри Авраама і Сарі, але також навчили їх духовних істин, якими вони ділилися з іншими під час свого довгого, кружного шляху до підготовленої для них землі.

Часто затримки Господа здаються довгими. Деякі з них тривають упродовж життя. Але вони завжди розраховані на те, щоб благословляти. Ці затримки ніколи не повинні перетворюватися на самотність, або смуток, або нетерпіння.

Хоча Його час не завжди наш час, ми можемо бути впевнені, що Господь дотримується Своїх обіцянь. Для будь-кого, хто зараз вважає, що до Нього далеко, я свідчу, що настане день, коли ми всі побачимо Його лицем до лиця. Так само як зараз не існує нічого такого, що заважало б Йому нас бачити, так само не буде нічого, що заважатиме нам бачити Його. Ми всі станемо перед Ним особисто. Як і моя онучка, ми хочемо бачити Ісуса Христа зараз, але зустріч з Ним перед місцем суду, якої нам не уникнути, буде приємнішою, якщо ми, в першу чергу, будемо виконувати те, що допомагає нам пізнати Його настільки, наскільки Він знає нас. Коли ми Йому служимо, то стаємо, як Він, і ми відчуваємо себе ближчими до Нього, наближаючи той день, коли ніщо не буде заважати нашому баченню.

Поступ до Бога може бути неперервним. “Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу”⁷—навчає Спаситель. А потім Він розповідає як:

“Бо Я голодував був—і ви нагодували мене, прагнув—і ви напоїли мене, мандрівником Я був—і Мене прийняли ви.

Був нагий—і Мене зодягли ви, слабував—і Мене ви відвідали, у в’язниці Я був—і прийшли ви до Мене.

Тоді відповідять Йому праведні й скажуть: “Господи, коли то Тебе ми голодного бачили—і нагодували, або спрагненого—і напоїли?

Коли то Тебе мандрівником ми бачили—і прийняли, чи нагим—і зодягли?

Коли то Тебе ми недужого бачили, чи у в’язниці—і до Тебе прийшли?”

Цар відповідь і промовить до них: “Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили”⁸.

Коли ми робимо для дітей Його Батька те, що Він очікує від нас, Господь вважає це добротою, виявленою до Нього, і ми будемо ближчими до Нього, відчуваючи Його любов і схвалення. З часом ми станемо, як Він, і будемо думати про День суду з радісним передчуттям.

Шатром, яке, як вам здається, закриває вас від Бога, може бути страх перед людьми, який витісняє це бажання служити іншим. Єдине, чим керувався Спаситель—надавати

допомогу людям. Багато з вас, як і я, відчували страх, підходячи до людини, яку ви образили або яка завдала болю вам. І все ж я бачив, як Господь поступово пом'якшував серця, у тому числі і моє. Тож я закликаю вас підійти заради Господа до людини, незважаючи на будь-який страх, який у вас може бути, і виявити їй любов і прощення. Я обіцяю вам, що зробивши так, ви відчуєте любов Спасителя до тієї людини, і також Його любов до вас. І вам не буде здаватися, що її джерело далеко від вас. Для вас таке випробування може знаходитися в сім'ї, громаді або в країні.

Але якщо ви будете робити Господню роботу, аби благословляти інших, Він побачить і нагородить за це. Якщо ви будете робити це достатньо часто і достатньо довго, то відчуєте, як змінюється саме ваше єство завдяки Спокуті Ісуса Христа. Ви не лише будете відчувати себе ближчими до Нього, ви все більше і більше відчуватимете, що стаєте такими, як Він. Тоді, коли ви дійсно побачите Його, як і всі ми, то відчуєте те ж саме, що й Мороній, коли сказав: "А тепер я кажу всім, прощайте. Я скоро піду спочивати в раю Бога, доки мій дух і тіло з'єднаються знову, і мене буде пронесено переможно крізь повітря, щоб зустрітися з вами перед приємним місцем суду великого Єгови, Вічного Судді і живих, і мертвих. Амінь"⁹.

Якщо ми служимо з вірою, смиренням і бажаємо виконувати Божу волю, я свідчу, що місце суду великого Єгови буде приємним. Ми побачимо Батька і Його Сина так, як Вони бачать нас зараз—з досконалою ясністю й досконалою любов'ю. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 121:1.
2. Див. Матвій 6:10; Лука 11:2; 3 Нефій 13:10; Етер 12:29; Учення і Завіти 109:44; Мойсей 4:2.
3. Див. Учення і Завіти 130:22.
4. Учення і Завіти 121:15.
5. Учення і Завіти 121:24–25.
6. Лука 1:38.
7. Матвій 25:34.
8. Матвій 25:35–40.
9. Мороній 10:34.

Президент Бойд К. Пекер

Президент Кворуму Дванадцятих Апостолів

Спокута

Куди б не пішли наші місіонери і члени Церкви, наше послання буде сповненим віри в Спасителя Ісуса Христа і надії на Нього.

Моє послання для тих з вас, хто страждає, кого обтяжує провина, слабкість і невдача, страждання та відчай.

У 1971 році мене призначили головувати на конференції колу у Західній Самоа, а також організувати новий кіл на острові Уполу. Після проведення співбесід ми полетіли на орендованому невеликому літаку до острова Саваїї, щоб провести там конференцію колу. Літак приземлився на трав'яному полі у Фаалі, а наступного дня він мав повернути нас до острова Уполу.

В той день, коли нам треба було повертатися з Саваїї, йшов дощ. Знаючи, що літак не зможе приземлитися на вологе поле, ми поїхали на західну частину острова, де було щось подібне до злітної смуги поверх коралового хвилеріза. Ми чекали, доки не стемніло, але літак не прибув. Зрештою, через радіозв'язок ми дізналися, що був шторм і літак не міг злетіти. Ми передали цим радіозв'язком, що попливемо на човні. Хтось мав зустріти нас у Муліфануа.

Коли ми відпливали від порту в Саваїї, капітан 12-метрового човна запитав президента місії, чи був у того ліхтарик. На щастя, він його

мав і подарував капітану. Ми подолали 21-кілометрову відстань до острова Уполу дуже неспокійним морем. Ніхто з нас не знав, що на острів насунувся страшенний тропічний шторм, а ми направлялися прямо до нього.

Ми прибули до гавані в Муліфануа. Там був один вузький прохід, який пролягав уздовж рифа. Світло на пагорбі над берегом і друге, нижче світло, позначали цей вузький прохід. Коли човен займав позицію, за якої обидва джерела світла були на одній вертикальній лінії, тоді човен був на правильному шляху просування між небезпечними скелями по обидва боки від цього проходу.

Але тієї ночі там світило лише одне світло. На наше прибуття чекали двоє старійшин, але шлях зайняв набагато більше часу, ніж очікувалося. Після того, як старійшини кілька годин намагалися угледіти ознаки нашого човна, вони, стомившись, поснули, не увімкнувши друге, нижче світло. В результаті неможливо було чітко побачити перехід крізь рифи.

Капітан управляв човном, як міг, орієнтуючись на вище світло на березі, у той час як член екіпажу тримав ліхтарика за межами човна,

у пошуках можливих скель, які могли виявитися на нашому шляху. Ми чули, як важкі хвилі розбивалися об рифи. Коли ми наближались настільки, що їх було видно за допомогою ліхтарика, капітан несамовито кричав: “Задній хід”, і ми відходили назад, знову намагаючись віднайти перехід.

Після багатьох спроб він усвідомив, що знайти перехід буде неможливо. Усе, що можна було зробити—це попливти до гавані в Апії, за 64 км звідти. Ми були безпомічні перед величезною силою стихії. Не пам’ятаю, щоб я ще колись був би там, де було б настільки темно.

Протягом першої години ми зовсім не просунулися на шляху, незважаючи на те, що мотор працював на повну силу. Човен з великими зусиллями забирався на вершину величезної хвилі, потім у виснаженні замирив на її верхівці, коли пропелери виходили з води. Віб्राція пропелерів трусила човен так, що він ледь не розпадався, перш ніж повільно сповзти з іншого боку.

Ми розпласталися поверх вантажного трюму, тримаючись обома руками з одного боку і зачепившись

великими пальцями ніг з іншого, щоб втриматися і не бути змитими хвилями за борт. Брат Марк Літлфорд не втримався і його кинуло об низько розташовану залізну рейку. На його голові був поріз, але ця рейка захистила його від падіння за борт.

Зрештою ми почали просуватися і на світанку прибули до порту в Апії. Човни в порту були прив’язані один до одного заради безпеки. Пірс був оточений в’язками таких човнів. Ми повзли по них, намагаючись не розбудити людей, які спали на палубах. Ми дісталися Песеги, просушили наш одяг і попрямували до Ваїлууті, щоб організувати новий кіл.

Я не знаю, хто чекав на нас на березі в Муліфануї. Я не дозволив їм мені про це сказати. Але дійсно, без того нижчого світла, ми всі могли загинути.

У наших збірниках гімнів є дуже старий гімн, який ми рідко співаємо, але він має для мене дуже особливе значення.

*Ласки Божої проміння
В світ цей лине з висоти;
Батько наш це дивне світло*

*Доручив нам берегти.
Хай вогонь завжди палає
В маяках по всій землі;
Тих, що в темряві блукають,
Може світло це спасти.*

*Темна ніч гріха настала,
Хвиля котиться страшна,
“Хоч би десь маленький вогник!”—
Плаче й молиться душа.*

*Тож підтримуй світло, брате,
Щоб знесилений моряк
Знову міг надію мати,
Твій побачивши маяк¹.*

Сьогодні я звертаюся до тих, хто можливо загубився і шукає того нижчого світла, яке би спрямувало їх на шляху повернення.

З самого початку було зрозуміло, що в смертному житті ми не досягнемо досконалості. Від нас не очікувалося, що ми проживемо, не переступивши того чи іншого закону.

“Бо тілесна людина є ворогом для Бога, і була від падіння Адама, і буде на віки вічні, доки вона не піддасться натхненню Духа Святого, і не скине з себе оболонку тілесної

людини, і не стане святою через спокуту Христа Господа”².

З Дорогоцінної Перлини ми знаємо, що “ніщо нечисте не може перебувати [у царстві Бога]”³, і тому було приготовано шлях усім, хто грішить, покається і знову стати гідними присутності нашого Небесного Батька.

Було обрано Посередника, Випкупителя, Того, хто проживе Своє життя досконало, не вчинить жодного гріха і віддасть “Себе в жертву за гріх, щоб задовольнити закон повною мірою для всіх тих, хто має скрушене серце і упокорений дух; і більше ні для кого не можна буде задовольнити закон повною мірою”⁴.

Стосовно важливості Спокути ми дізнаємося у Алми: “Бо необхідно, щоб спокутування було зроблено; ... бо інакше все людство повинно неминуче загинути”⁵.

Якщо ви не зробили жодної помилки, тоді Спокута вам не потрібна. Якщо ви робили помилки, і всі ми їх робили, хоч малі, хоч серйозні, тоді у вас є величезна потреба дізнатися, як їх можна стерти, щоб ви більше не перебували в темряві.

“[Ісус Христос] є світло і життя світу”⁶. Якщо ми будемо дивитися на Його вчення, нас буде спрямовано до гавані духовної безпеки.

У третьому Уложенні віри сказано: “Ми віримо, що завдяки спокуті Христа все людство може бути спасенним через послухність законам і обрядам євангелії”⁷.

Президент Джозеф Ф. Сміт навчав: “Люди не можуть самі відпустити собі гріхи; вони не можуть самі очиститися від наслідків своїх гріхів. Люди можуть облишити певну гріховну практику і надалі чинити праведно, і наскільки їхні діяння прийнятні перед Господом, вони стають гідними нагороди. Але хто виправить кривди, вчинені собі та іншим, самостійне виправлення яких здається неможливим? Спокутуванням Ісуса Христа гріхи тих, хто покався, буде змито; якщо будуть червоні, немов багрянниця,—то стануть мов вовна вони! [див. Ісаїя 1:18]. Це обіцяння дано усім”⁸.

Ми не знаємо, як саме Господь здійснив Спокуту. Але ми знаємо, що жорстокі тортури розп'яття були лише частиною жажливого болю, який почався у Гефсиманії—на тому священному місці страждань—і завершився на Голгофі.

У Луки записано:

“А Він Сам, відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився,

благаючи: “Отче, як волієш,—пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте—не Моя, а Твоя нехай стане воля!”

І Ангол із неба з'явився до Нього,—і додавав Йому сили.

А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю”⁹.

Наскільки я можу сказати, ми маємо лише одне одкровення, в якому Спаситель власними словами описав те, що Він пережив у Гефсиманському саду. У ньому сказано:

“Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються;

Але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я;

Таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою”¹⁰.

Протягом вашого життя можуть наставати моменти, коли ви підете до місць, куди ви ніколи не мали ходити, або зробите щось, що ніколи не повинні були робити. Якщо ви відвернетеся від гріха, ви зможете одного дня відчувати спокій, який приходить, коли ми йдемо шляхом повного покаяння.

Незалежно від того, якими були наші гріхи, незалежно від того, наскільки наші дії можливо нашкодили іншим, цю провину можна стерти. Для мене, мабуть, найкрасивіші слова у всіх Писаннях це ті, коли Господь сказав: “Ось, хто покався у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам'ятаю їх більше”¹¹.

Таким є обіцяння євангелії Ісуса Христа і Спокути: узяти будь-кого, хто прийде, будь-кого, хто приєднається, і дати йому такий досвід, що в кінці свого життя вони можуть пройти через завісу вже покаявшимися у своїх гріхах і омитими начисто через кров Христа”¹².

Ось що Святі Останніх Днів

роблять по всьому світу. Тим, хто в темряві і втратив свій шлях, ми пропонуємо Світло. Куди б не пішли наші місіонери і члени Церкви, наше послання буде сповненим віри в Спасителя Ісуса Христа і надії на Нього.

Президент Джозеф Філдінг Сміт написав слова для гімну “Довгим видався шлях?” Він був дуже дорогим для мене другом. У цьому гімні є заохочення і обіцяння тим, хто прагне виконувати вчення Спасителя:

*Довгим видався шлях,
І дорога важка?
І колючки й шипи заважають?
Ноги різьє каміння
А треба зійти
На вершину, хоч сонце палає?*

*Сум і слабкість у серці,
І втома в душі
Тяжка праця всі сили забрала?
Чи гірка ваша ноша
Яку треба нести?
Чи ніхто вам не допомагає?*

*Хай не слабшає серце
Розпочато вже шлях;
На повернення Він вас чекає.
Підведіть свої очі
Його руку візьміть;
До нових Він вершин піднімає—*

*В землю чисту й святу,
Де немає турбот,
І гріха там уже не буває,
Там не плаче ніхто,
Бо страждань більш нема.
Увійдіть, Він за руку тримає¹³.*

В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Ласки Божої проміння”, Гімни, № 200.
2. Мосія 3:19.
3. Мойсей 6:57.
4. 2 Нефій 2:7.
5. Алма 34:9.
6. Мосія 16:9.
7. Уложення віри 1:3.
8. Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт (1999), с. 99.
9. Лука 22:41–44.
10. Учення і Завіти 19:16–18.
11. Учення і Завіти 58:42.
12. Див. Об'явлення 1:5.
13. “Does the Journey Seem Long?” *Hymns*, № 127.

Лінда К. Бертон

Генеральний президент Товариства допомоги

Спочатку спостерігай, потім служи

Коли ми служимо дітям Бога, то з набуттям досвіду кожен з нас може стати більш схожим на Спасителя.

Одним з найвеличніших наявних доказів того, що наш любий пророк, Президент Томас С. Монсон, є обраним Господнім слутою, є те, що він навчився наслідувати приклад Спасителя—служити індивідуально, одній людині за одною. Ті з нас, хто увійшов у води хрищення, уклали завіт чинити так само. Ми уклали завіт “завжди пам'ятати [Спасителя], і дотримуватися Його заповідей”¹, і Він сказав: “Оце Моя заповідь,—щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив!”²

Зверніть увагу на те, що наступні слова Президента Монсона містять такий самий заклик: “Нас оточують ті, хто потребує нашої уваги, заохочення, підтримки, утішення чи доброти. ... Ми всі в руках Господа тут, на землі, і маємо доручення служити і надихати Його дітей. Він покладається на кожного з нас”³.

Чи ви почули його—заклик любити одне одного? Для декого служіння чи допомога одній людині за одною, наслідуючи приклад Спасителя, видається нелегкою справою. Але, коли ми служимо дітям Бога, то з набуттям досвіду кожен з нас може

стати більш схожим на Спасителя. Щоб допомогти нам краще любити одне одного, я б хотіла запропонувати запам'ятати чотири слова: “Спочатку спостерігай, потім служи”.

Майже 40 років тому ми з чоловіком вирушили до храму на наше п'ятничне вечірнє побачення. Ми одружилися незадовго до цього, і я нервувала, оскільки це було моє лише друге відвідування храму як жінки, яка щойно уклала шлюб. Одна з сестер, що сиділа поруч зі мною, мабуть це помітила. Вона нахилилась до мене і благоговійно прошепотіла: “Не хвилюйся. Я допоможу тобі”. Я заспокоїлася і змогла надалі з радістю поклонятися на храмовій сесії. Вона спочатку спостерігала, потім служила.

Усіх нас закликали дотримуватися вчень Ісуса і служити іншим. Цей заклик стосувався не лише наших чудових сестер. Коли я наводитиму кілька повсякденних прикладів того, як члени Церкви навчилися спочатку спостерігати, а потім служити, звертайте увагу на Ісусові вчення, які вони ілюструють.

Шестирічний хлопчик з Початкового товариства сказав: “Коли мене

вибрали помічником у класі, я міг вибрати собі когось за друга, щоб той допомагав разом зі мною. Я вибрав [хлопчика з мого класу, який задирався до мене], оскільки його ніколи не вибирав ніхто з інших. Я хотів, щоб він мав добрі почуття”⁴.

За чим спостерігав цей хлопчик? Він звернув увагу на те, що задираку в класі ніколи не вибирали. Що він зробив, щоб послужити? Він просто вибрав його бути своїм другом, щоб вони могли допомагати в класі. Ісус навчав: “Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас”⁵.

В одному з приходів носії Ааронового священства спочатку спостерігали, а зараз здійснюють важливе служіння. Щотижня молоді чоловіки приходять рано і стоять назовні перед домом зборів у дощ, снігопад або жакливу спеку, чекаючи на приїзд багатьох літніх членів їхнього приходу. Вони виймають інвалідні візки та ходунки з машин, підтримують міцними руками і терпеливо супроводжують сивочолих літніх людей у будівлю. Вони воістину виконують свій обов’язок перед Богом. Спостерігаючи, а потім служачи, вони уособлюють вчення Спасителя: “Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших

братів Моїх цих, те Мені ви вчинили”⁶. У міру впровадження нового навчального плану для молоді, очі цих молодих чоловіків безсумнівно відкриються, і вони побачать ще більше можливостей служити подібно до Христа.

Для того, щоб спостерігати і служити, іноді потрібно докладати значних зусиль. Одна натхненна молода жінка, на ім’я Александрія, помітила, що її двоюрідна сестра Медісон не в змозі виконати вимоги програми “Особистий розвиток”, оскільки хворіє на тяжку форму аутизму. Александрія організувала молодих жінок з її приходу, порадила з її провідниками і вони вирішили робити для Медді щось з того, чого та сама не могла робити для себе. Кожна з молодих жінок виконала за Медді частину завдань і проектів з програми “Особистий розвиток”, щоб допомогти їй отримати свій медальйон⁷.

Ці молоді жінки добре опанують ролі материнства і сестринства в Товаристві допомоги, оскільки вже зараз навчаються спочатку спостерігати, а потім здійснювати милосердне служіння.

Президент Монсон нагадував нам, що милосердя, “ця чиста любов Христа”⁸—або, іншими словами, спостереження і

служіння—“проявляється, коли про літню вдову пам’ятають і приводять у приход” та “коли сестру, що сидить самотньо на зборах Товариства допомоги, запрошують: “Ідіть сюди, сідайте з нами”⁹. Тут працює золоте правило: “Отже, все, що б ви хотіли, аби [чоловіки чи жінки] робили для вас, робіть таке для них”¹⁰.

Один спостережливий чоловік виконав два важливих служіння. Він розповідає:

“Якось у неділю я допомагав своїй дружині в класі Початкового товариства, в якому було багато не-посидючих семирічних дітей. Коли почався спільний захід Початкового товариства, я помітив, що одна дівчинка сидить, зщулившись, на своєму стільці, і, по всьому видно, не дуже добре себе почуває. Дух прошепотів, що її потрібно втішити, тож я сів біля неї і тихенько запитав, що її хвилює. Вона не відповіла ..., тож я тихенько почав їй наспівувати.

У Початковому товаристві вивчали нову пісню, і коли ми заспівали “Я серцем слухаю Його, Спасителя мого”, я почав відчувати надзвичайне світло і тепле відчуття в моїй душі. ... Я отримав особисте свідчення про любов нашого Спасителя до цієї дівчинки ... і до мене. ... Я зрозумів, що ми—руки [Спасителя], коли служимо конкретній людині”¹¹.

Цей брат, подібний до Христа, не лише помітив, що його дружина потребує допомоги в класі, в якому багато непосидючих семирічних дітей, він також послужив конкретній дитині, яка мала в цьому потребу. Він наслідував Спасителя, Який навчав: “Діяння, які ви бачили, коли Я робив, є тими, які ви теж будете робити”¹².

Нещодавно через повільно перед учнями Ісуса Христа відкрилось чимало можливостей, щоб спочатку спостерігати, а потім служити. Чоловіки, жінки, підлітки та діти бачили зруйновані підприємства та будинки і залишили всі свої справи, щоб допомогти розчистити і відремонтувати пошкоджені будівлі. Дехто побачив, що існує потреба допомогти випрати безліч речей. Інші старанно очищували від бруду фотографії, юридичні документи, листи та інші важливі папери і потім обережно підвішували їх, щоб ті висохли, аби зберегти усе, що тільки можна. Спостереження, а потім служіння не завжди є зручними справами і не завжди вписуються в наш особистий розклад.

Що може бути кращим місцем для спостереження, а потім служіння, ніж домівка? Це можна побачити на прикладі з життя старійшини Річарда Г. Скотта:

“Одного разу вночі наш маленький син, Річард, який був хворий на серце, прокинувшись, заплакав. ... Зазвичай моя дружина завжди вставала і заспокоювала малюка, що плакав, але цього разу я сказав: “Я заспокою його”.

Через хворобу, коли він починав плакати, його маленьке серце починало дуже швидко битися. Він зригував усю їжу, і постіль ставала брудною. Тієї ночі я, притиснувши його до себе і намагаючись заспокоїти його серцебиття та зупинити його плач, переодягнув його й поміняв простиратла. Я тримав його на руках, доки він не заснув. Тоді я ще не знав, що всього через кілька місяців він помре. Я завжди пам’ятатиму, як тримав його на руках тієї ночі”¹³.

Ісус сказав: “Хто великим із вас хоче бути,—хай буде слугою він вам”¹⁴.

Іноді перед нами постає спокуса служити так, як хочемо ми, і не обов’язково так, як того вимагає ситуація. Коли старійшина Роберт Д. Хейлз навчав принципу заощадливого життя, він навів приклад того, як купував подарунок для своєї дружини. Вона запитала: “Ти хочеш купити його для мене чи для себе?”¹⁵ Якщо під час служіння ми адаптуємо це запитання до себе і запитаємо: “Я роблю це для Спасителя чи для самого себе?”—тоді наше служіння вірогідніше нагадуватиме служіння Спасителя. Спаситель запитував і так само маємо запитувати й ми: “Що хочете, щоб Я вам зробив?”¹⁶

Кілька тижнів тому я поспішала і почувала себе виснаженою через надто багато запланованих справ, які було слід виконати. Я сподівалася піти до храму того дня, але відчула, що надто заклопотана. Як тільки ця думка про те, що я надто заклопотана, щоб відвідати храм, спалахнула у моєму розумі, я усвідомила, що найнеобхідніше мені слід зробити. Я вийшла зі свого кабінету і пішла до Солт-Лейкського храму, не знаючи, як надолужуватиму втрачений час. На щастя, Господь терпеливий і милостивий, і того дня Він дав мені чудовий урок.

Коли я сиділа в сесійній кімнаті, молода сестра нахилилась до мене і благоговійно прошепотіла: “Я дуже

нервую. Я лише вдруте у храмі. Чи не могли б ви, будь ласка, допомогти мені?” Як вона могла дізнатися, що ці слова були саме тими, які мені було так потрібно почути? Вона не знала, але знав Небесний Батько. Він спостерігав за моєю найбільшою потребою. Мені було потрібно служити. Він надихнув цю смиренну юну сестру послужити мені тим, що вона попросила мене послужити їй. Запевняю вас, що саме я отримала найбільші благословення.

Я висловлюю глибоку вдячність багатьом людям, подібним до Христа, які служили нашій сім’ї протягом багатьох років. Я висловлюю сердечну вдячність своємулюбому чоловікові та членам нашої сім’ї, які служать безкорисливо і з великою любов’ю.

Хай же всі ми будемо прагнути спочатку спостерігати, а потім служити. Роблячи так, ми дотримуємося завітів і наше служіння, подібно до служіння Президента Монсона, буде доказом нашого учнівства. Я знаю, що Спаситель живий і Його Спокута сповнює нас силою жити за Його вченнями. Я знаю, що Президент Монсон є нашим пророком сьогодні. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 20:77.
2. Іван 15:12.
3. Томас С. Монсон, “Що я сьогодні зробив для когось?” *Ліягона*, лист. 2009, сс. 85–86.
4. Canyon H., “A Good Choice,” *Friend*, Jan. 2012, 31.
5. Матвій 5:44.
6. Матвій 25:40.
7. Див. “For Madison,” lds.org/youth/video/for-madison.
8. Див. Мороній 7:47.
9. Томас С. Монсон, “Милосердя ніколи не минає”, *Ліягона*, лист. 2010, сс. 124–125; див. також *Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 104.
10. 3 Нефій 14:12.
11. Ел Вен-Айуен, “Послужити одній людині”, *Ліягона*, серп. 2012, с. 19; див. також Sally DeFord, “If I Listen with My Heart,” *2011 Outline for Sharing Time*, 28.
12. 3 Нефій 27:21.
13. Річард Г. Скотт, “Вічні благословення шлюбу”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 96.
14. Матвій 20:26.
15. Роберт Д. Хейлз, “Стати завбачливими в забезпеченні матеріальним і духовним”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 9.
16. Матвій 20:32.

Старійшина Уолтер Ф. Гонсалес

З президентства сімдесятиків

Пізнавати серцем

Один із способів приходу до Христа полягає у прагненні пізнавати важливі істини серцем.

“**П**рийдіть до Мене, щоб ви могли відчуті і побачити”¹. Це заповідь, з якою Спаситель звернувся до людей, які колись у давнину мешкали на Американському континенті. Вони відчули своїми руками і побачили на власні очі, що Ісус є Христос. Ця заповідь є такою ж важливою для нас сьогодні, як була для них у той час. Коли ми приходимо до Христа, то можемо відчуті і “дізнатися напевно”²—не своїми руками і очима—але всім нашим серцем і розумом, що Ісус є Христос.

Один із способів приходу до Христа полягає у прагненні пізнавати важливі істини серцем. Тоді враження, що прийдуть від Бога, дадуть нам знання, яке ми не зможемо отримати жодним іншим чином. Апостол Петро знав напевне, що Ісус є Христос, Син живого Бога. Спаситель пояснив, що джерелом цього знання для Петра були не “тіло і кров ... , але ... Небесний Отець”³.

Пророк Авінадій пояснив важливість цих почуттів, які йдуть від Бога до нашого серця. Він сказав, що ми не зможемо цілковито розуміти Писання, доки не спрямуємо свої серця на розуміння⁴.

Ця істина прекрасно викладена

у відомій дитячій книзі *Маленький принц* Антуана де Сент-Екзюпері. У цій історії Маленький принц подружився з лисом. На прощання лис поділився з Маленьким принцом секретом. Він сказав: “Ось мій секрет ... : лише серцем можна бачити по-справжньому; найважливішого очима не побачиш”⁵.

88-річний брат Томас Коело є гарним прикладом людини, яка найважливіше бачила серцем. Він був відданим членом вищої ради в Пейсанду, Уругвай. До того, як брат Коело приєднався до Церкви, він потрапив у аварію, коли їхав на мотоциклі. Коли він лежав на землі, не в змозі встати, двоє наших місіонерів допомогли йому підвестися і дістатися додому. Він казав, що відчув щось особливе, коли місіонери прийшли йому на допомогу. Згодом він знову був глибоко зворушений під час того, як місіонери його навчали. Сила тих почуттів була такою, що він прочитав Книгу Мормона від палітурки до палітурки лише за кілька днів. Брат Коело був охрищений і відтоді невтомно служив. Я пам’ятаю, як він їздив на мотоциклі вгору і вниз вулицями нашого міста, навіть у холодні і дощові зими, щоб привести інших до Церкви, щоб і вони могли відчуті,

побачити і пізнати напевне, як це сталося з ним.

Сьогодні, оточені такою кількістю інформації, ми можемо подумати: здійснення пошуку серед мільйонів сторінок у мережі Інтернет дасть нам усе потрібне знання. На веб-сайтах можна знайти добру і погану інформацію, але самої інформації замало. Бог дав нам інше джерело для отримання кращого знання⁶, а саме, знання, посланого з Небес. Наш Небесний Батько може дати нам таке знання, коли ми здійснюємо пошук у небесній мережі своїм серцем і розумом. Пророк Джозеф Сміт сказав, що він мав “у [своєму] серці найстарішу книгу—а саме, дар Святого Духа”⁷.

Ми отримуємо доступ до цього небесного джерела, коли, зокрема, вивчаємо Писання, дослухаємося до слів живих пророків і молимося. Також важливо виділяти час, аби бути спокійними⁸ і відчувати небесні спонукання. Тоді ми “відчуємо і побачимо” те, чого неможливо пізнати за допомогою сучасних технологій. Як тільки ми здобудемо певний досвід пошуку в цій небесній мережі, то навчимося розпізнавати істину, навіть читаючи книгу з історії або інші матеріали. Щирі шукачі істини пізнають правду про все силою Святого Духа⁹.

А тепер слова застереження: доступ до цієї небесної мережі погіршується через беззаконня і забуття Господа. Нефій сказав своїм братам, що вони не могли “сприйняти слова [Господа]”, тому що були “скорі не беззаконня і повільні у згадці Господа”¹⁰. Беззаконня заважає нашій здатності бачити, відчувати і любити інших. Якщо ж ми швидко згадувати Господа у молитві, роблячи це “з усією енергією нашого серця”¹¹, і пам’ятаємо свій духовний досвід, це збільшує нашу здатність бачити і відчувати те, що йде від Христа. А тепер я запитую вас:

- Чи пам’ятаєте ви той спокій, який відчули, коли після багатьох страждань волали до Бога в могутній молитві?

Барселона, Іспанія

- Чи пам'ятаєте ви, як змінювали перелік призначених справ, щоб діяти за спонуканням серця?

Визначні чоловіки з Книги Мормона заохочували набувати доступ до більшого знання, згадуючи про пережиті ними важливі духовні події. Алма зміцнював своїх дітей, нагадуючи їм історію свого навернення¹². Геламан навчав Нефія і Легія пам'ятати—пам'ятати, що на камені Христа вони повинні побудувати свій фундамент, щоб диявол не мав сили над ними¹³. Ми маємо робити те ж саме. Коли ми пам'ятаємо Бога, це допомагає нам відчувати і жити. Це дає нам відчуття глибше значення слів царя Веніямина, який сказав: “І ось, о людино, пам'ятай і не загинь”¹⁴.

Одним із найсвятіших для мене спогадів, який я плакаю, є те почуття, яке я відчув, коли дізнався про те, що Книга Мормона є словом Бога. Я пізнав, що ми можемо відчувати радість, яку неможливо описати словами. Того дня, стоячи на колінах, я відчув і дізнався напевно те, чого не міг пізнати жодним іншим чином. Цей спогад став для

мене джерелом вічної вдячності в моєму житті. І він зміцнює мене у важкі часи.

Ті, хто отримує знання не від тіла і крові, а від нашого Небесного Батька, знають напевно, що Ісус є Христос і це Його Церква. Саме це знання дає силу робити необхідні зміни, щоб прийти до Христа. Тому ми запрошуємо зараз кожну душу охреститися, покаятися і звернутися до Нього¹⁵.

Приходячи до Христа, кожна душа може побачити, відчути і пізнати напевно, що Христос страждав за наші гріхи і спокутав їх, щоб ми могли мати вічне життя. Якщо ми каємося, нам не треба буде зазнавати непотрібних страждань¹⁶. Завдяки Йому, поранені душі і розбиті серця можуть бути зцілені. Не існує такого тягаря, який Він не міг би полегшити або забрати. Він знає про наші слабкості і хвороби. Я обіцяю і свідчу вам, що коли всі двері здаються зачиненими, коли всюди, здається, спіткає невдача, Він не залишить вас. Христос допоможе і Він є рятівною дорогою для тих, хто бореться зі згубними звичками, депресією або чимсь

іншим. Він знає, “як допомогти Своему народові”¹⁷. Шлюби і сім'ї, які зазнають страждань з різних причин—економічних труднощів, поганого впливу ЗМІ або сімейних обставин—відчують заспокійливий вплив з небес. Як втішно “відчувати і бачити”, що Він встав з мертвих “із спасінням на Своїх крилах”¹⁸, що завдяки Йому ми знову зустрінемо і обіймемо тих дорогих нам людей, які пішли з життя! Справді, нагородою за наше навернення до Нього є наше зцілення¹⁹.

Я знаю напевно, що все це істинно. Тому я приєднуюся до голосів людей, які жили в давнину на Американському континенті, і вигукую: “Осанна! Благословенне ім'я Всевишнього Бога!”²⁰ Він дає нам спасіння. Я свідчу, що Ісус є Христос, Святий Месія. Він—Господь Саваот, наш Спаситель і Викупитель. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 3 Нефій 18:25.
2. 3 Нефій 11:15.
3. Див. Матвій 16:16–17.
4. Див. Мосія 12:27.
5. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, trans. Katherine Woods (1971), 87.
6. Див. Етер 4:13.
7. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 132.
8. Див. Учення і Завіти 101:16.
9. Див. Мороній 10:3–5.
10. 1 Нефій 17:45.
11. Мороній 7:48.
12. Див. Алма 36:5–24; 38:6–9.
13. Див. Геламан 5:12.
14. Мосія 4:30.
15. Див. 3 Нефій 9:13.
16. Див. Учення і Завіти 19:16.
17. Алма 7:12.
18. 2 Нефій 25:13; див. також 3 Нефій 25:2.
19. Див. 2 Нефій 16:10; 3 Нефій 9:13.
20. Див. 3 Нефій 11:15–17.

Старійшина Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Перша велика заповідь

Нам треба жити відданими учнями, аби продемонструвати свою любов до Господа.

Майже немає жодної групи людей в історії, до якої б у мене було більше співчуття, ніж я його відчую до одинадцяти апостолів, які залишилися після смерті Спасителя світу. Я думаю, ми іноді забуваємо, якими недосвідченими вони все ще були і як у всьому вони мали залежати від Ісуса. Часто Він казав: “Стільки часу Я з вами, а ти ж не знаєш ... Мене?”¹

Але, звичайно ж, вони не думали, що Він був з ними достатньо довго. Три роки—це короткий час, щоб покликати весь Кворум Дванадцятьох Апостолів зі жменьки новонавернених, звільнити їх від помилок старих шляхів, навчити їх дивам євангелії Ісуса Христа, а потім залишити виконувати далі роботу, поки вони теж не будуть вбиті. Яка приголомшлива перспектива для групи недавно висвячених старійшин!

Особливо важко для них було залишитися самим. Неодноразово Ісус намагався розказати їм, що Він не збирається фізично залишатися з ними, але вони чи то не могли, чи то не були здатні зрозуміти ту болючу думку. Марк пише:

“Бо Він Своїх учнів навчав і казав:

“Людський Син буде виданий людям до рук, і вони Його вб'ють, але вбитий,—воскресне Він третього дня!”

Вони ж не зрозуміли цього слова, та боялись Його запитати”².

Потім, після такого короткого часу, який у них був, щоб навчитися, і навіть меншого часу, щоб підготуватися, незбагненне—сталося, а неймовірне—стало явним. Їхній Господь і Вчитель, їхній Порадник і Цар був розіп'ятий. Його священнослужіння на землі завершилося, і малочисельна Церква, встановлена Ним, зазнавала утисків, зневажалась і, здавалось, була приречена на знищення. Його апостоли на власні очі бачили Ісуса в Його воскреслому стані, але це тільки збільшило їхнє збентеження. І вони напевно роздумували: “Що нам робити тепер?” і за відповіддю звернулися до Петра, старшого апостола.

Тут я, з вашої ласки, дозволю собі трохи свободи вийти поза написане у Писаннях, щоб передати їхню розмову. По суті, Петро так сказав своїм товаришам: “Брати, це були три дивовижні роки. Усього кілька коротких місяців тому ніхто з нас

і уявити собі не міг чудеса, які ми бачили, і божественний досвід, який ми мали. Ми розмовляли, молилися і працювали з Самим Сином Бога. Ми ходили з Ним і плакали з Ним, і в ту ніч, коли настав цей жахливий кінець, ніхто не плакав так гірко, як я. Але те скінчилось. Він завершив Свою роботу, і Він піднявся з гробу. Він здійснив спасіння—Своє і наше. І ось ви питаєте: “Що нам робити тепер?” У мене немає іншої відповіді вам, як ця: радіючи, повертайтеся до свого колишнього життя. Я збираюся ловити рибу”. І принаймні шестеро з решти десяти апостолів сказали, погоджуючись: “І ми підемо з тобою”. Іван, один з них, пише: “І пішли вони, і всіли до човна”³.

Та, на жаль, ловля риби не була вдалою. У ту першу ніч на озері вони знову зовсім нічого не впіймали, жодної рибини. З першими променями сонця вони розчаровано повернули до берега, де на відстані побачили когось, хто гукав до них: “Діти, ви впіймали хоч що-небудь?” Похмуро ці апостоли, які повернулися, щоб знову стати рибалками, сказали у відповідь слова, які не хочеться казати жодному рибалці: “Ми не впіймали нічого”. Вони пробурмотіли це, відчуючи ще більшу образу, почувши, що їх назвали “діти”⁴.

“Закиньте невода праворуч від човна, то й знайдете!”⁵—каже їм незнайомець, і з цими простими словами до них починає приходити усвідомлення—вони впізнають, Хто Він. Лише три роки тому ці самі чоловіки ловили рибу в цьому самому морі. Того разу також вони “цілу ніч... працювали, і не вловили нічого”⁶, як сказано в Писаннях. Але цей Галелеянин на березі покликав їх і сказав закинути їхні неводи, і вони “безліч риби набрали”⁷. Її було стільки, що неводи прорвалися, а коли нею наповнили два човни, то ті аж почали тонути.

І ось відбувається те саме. Ці “діти”, як їх було правильно названо, енергійно закинули свого невода і “вже не могли його витягнути із-за безлічі риби”⁸. Іван сказав, бо йому

стало ясно: “Це ж Господь!”⁹ А нестримний Петро з човна стрибнув у море.

Після радісної зустрічі з воскреслим Ісусом Петро мав бесіду зі Спасителем, яку я вважаю вирішальним, поворотним моментом в історії апостольського служіння взагалі і особисто для Петра зокрема, бо вона зрушила з місця цю грандіозну людину-скелю до величного життя, відданого служінню й провідництву. Дивлячись на їхні малі човни, що аж тріщали від риби, на їхні прорвані неводи і вражаючу купу з 153 рибин, Ісус сказав Своему старшому апостолу: “Симоне, сину Йонин, — чи ти любиш мене більше цих?” Той каже Йому: “Так, Господи, — відаєш Ти, що кохаю Тебе!”¹⁰.

Спаситель реагує на цю відповідь, проте й далі дивиться у вічі Свого учня і знову каже: “Симоне, сину Йонин, — чи ти любиш мене?” Той великий рибалка, безсумнівно, трохи знічений повторенням цього запитання, вдруге відповідає Йому: “Так, Господи, — відаєш Ти, що кохаю Тебе!”¹¹.

Спаситель знову швидко реагує, але, дивлячись на нього неослабно допитливим поглядом, питає втретє: “Симоне, сину Йонин, чи кохаєш ти Мене?” Цього разу Петро вже точно відчуває себе незручно. Можливо, в його серці ворухнулася згадка про те, як лише кілька днів тому, коли йому тричі ставили інше запитання і він так само категорично відповідав, але — протилежне. Або, може, він почав думати, що неправильно зрозумів запитання Вчителя. Або, може, він досліджував своє серце, шукаючи чесне підтвердження відповіді, яку давав з такою готовністю, майже автоматично. Якими б не були його почуття, але Петро втретє сказав: “Господи, ... відаєш Ти, що кохаю Тебе!”¹².

На що Ісус відповів (і тут я знову дозволю собі вийти поза написане в Писаннях), сказавши, наприклад, так: “Тоді, Петре, чому ж ти тут? Чому ти знову на цьому самому березі, з тими самими неводами і йде та сама розмова? Хіба ж не ясно

було тоді і хіба не ясно це зараз, що якби Я хотів риби, Я б її спіймав? А що потрібно, Петре, Мені — так це учні, і вони потрібні Мені завжди. Мені потрібен хтось, щоб пасти Мої вівці і спасати Моїх ягнят. Мені потрібен хтось, щоб проповідувати Мою євангелію і захищати Мою віру. Мені потрібен хтось, хто дійсно любить Мене, любить Мене по-справжньому, і любить те, що Небесний Батько доручив Мені робити. І робота ця не в тому, щоб передати незначне послання. Не в тому, щоб виконати скороминуще завдання. Вона не зазнає невдачі; вона не буде безнадійною і вона не призначена стати золою в історії. Вона є роботою Всемогутнього Бога і повинна змінити світ. Тож, Петре, удроте, й мабуть, востаннє, я прошу тебе залишити усе це, і йти віддано навчати і свідчити, працювати і служити аж до дня, коли вони зроблять з тобою те саме, що вони зробили зі Мною”.

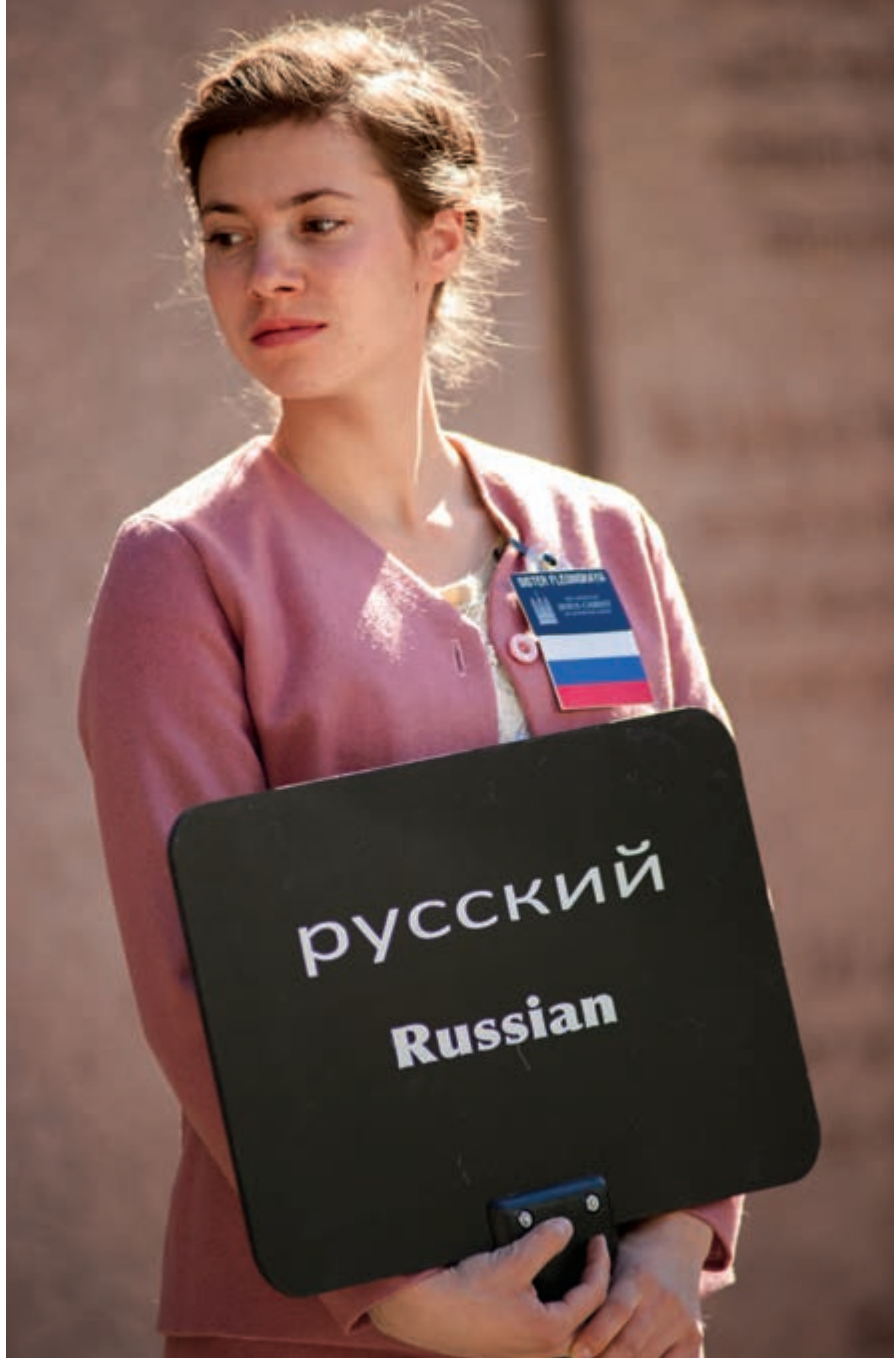
Потім, повернувшись до всіх апостолів, Він міг сказати їм, наприклад, так: “Чи й ви такі ж нерозсудливі, як були книжники та фарисеї? Як Ірод і Пілат? Чи й ви, як вони, подумали, що цю роботу можна знищити, просто вбивши Мене? Чи й ви, як вони, подумали, що хрест,

цвяхи й могила стали остаточним її кінцем і кожний може блаженно повернутися й бути тим, ким він був раніше? Діти, хіба не Моє життя і Моя любов зворушили ваше серце глибше за це?”

Мої любі брати і сестри, я точно не знаю, що буде з нами у Судний день, але я буду дуже здивований, якщо в певний момент тієї розмови Бог наспитає нас те саме, що Христос питав Петра: “Чи кохаєш ти Мене?” Я думаю, Він захоче знати, чи в нашому дуже приземленому, дуже недосконалому і часом дитячому усвідомленні речей ми принаймні розуміємо *одну* заповідь — “найбільшу і найпершу заповідь” з усіх — “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією силою своєю, і всією душею своєю, і всією своєю думкою”¹³. І якщо в цей момент ми зможемо, нехай і затаючись, сказати: “Так, Господи, — відаєш Ти, що кохаю Тебе!”, тоді Він, можливо, нагадає нам: вінцевою якістю любові є постійна вірність.

“Якщо ви Мене любите, — Мої заповіді зберігайте!”¹⁴ — сказав Ісус. Отже, у нас є ближні, щоб їх благословляти, діти, щоб їх захищати, нужденні, щоб їх піднімати, та істина, щоб її обороняти. У нас є помилки,

культурних закусок зі “шведського столу” Відновлення, залишивши без уваги все, що пропонується на цьому бенкеті, я кажу, що ви боїтеся безлічі довгих ночей і пустих неводів. Залишається в силі заклик повернутися, любити Бога і допомагати у будівництві Його царства. Цей заклик поширюється на кожного колишнього вірного місіонера, який будь-коли стояв у християнській купелі з піднятою під прямим кутом рукою і казав: “Уповноважений Ісусом Христом”¹⁶. Це повноваження було дано, щоб змінити вашого навіреного назавжди, але вважалося, що воно назавжди змінило й вас також. Молоді Церкви, що зростає для місій, храмів і шлюбів, ми кажемо: “Любіть Бога і залишайтеся чистими від крові і гріхів цього покоління. На вас чекає дивовижна робота, на якій у своєму дивовижному зверненні вчора вранці акцентував увагу Президент Томас С. Монсон. Ваш Батько на Небесах очікує від вас вірності й любові на всіх етапах вашого життя”.

Усім, хто чує мій голос, я кажу, що голос Христа лине через віки, питаючи кожного з нас: “Чи ти любиш Мене?” За кожного з нас я відповідаю з усією пошаною і від усієї душі: “Так, Господи, ми любимо Тебе”. І, поклавши свої руки “на плуг”¹⁷, ми ніколи не будемо озиратися назад, аж поки ця робота не буде завершена і любов до Бога та до ближнього не буде правити світом. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 14:9.
2. Марк 9:31–32.
3. Іван 21:3.
4. Див. Іван 21:5.
5. Іван 21:6.
6. Лука 5:5.
7. Лука 5:6.
8. Іван 21:6.
9. Іван 21:7.
10. Іван 21:15.
11. Іван 21:16.
12. Іван 21:17.
13. Лука 10:27; див. також Матвій 22:37–38.
14. Іван 14:15.
15. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (1994), 656; більше про новозасновану Церкву див. у розділі 62.
16. Учення і Завіти 20:73.
17. Лука 9:62.

щоб їх виправити, істини, щоб ними ділитися, і добро, щоб його чинити. Одним словом, нам треба жити відданими учнями, аби продемонструвати свою любов до Господа. Ми не можемо все кинути, і ми не можемо йти назад. Після зустрічі з живим Сином живого Бога ніщо не може знову бути таким, яким було до цього. Розп’яття, Спокута і Воскресіння Ісуса Христа позначають початок християнського життя, а не кінець його. Такою була ця істина, ця реальність, що дозволила жменьці галілейських рибалок, які знову стали апостолами, “не маючи

ні синагог, ні мечів”¹⁵, залишити ті неводи вдруге і йти змінювати історію світу, в якому ми тепер живемо.

Я свідчу із самої глибини свого серця, всією своєю душею усім, хто може чути мене, що ті апостольські ключі було відновлено на землі і вони знаходяться в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Тим, хто ще не приєднався до нас у цій великій завершальній справі Христа, ми кажемо: “Приєднуйтеся!” Тим, хто був колись з нами, але відійшов, вирішивши просто скуштувати й вибрати кілька

Президент Томас С. Монсон

Подумайте про свої благословення

Небесному Батьку відомі наші потреби, і Він допомагатиме нам, якщо ми звертаємось до Нього по допомогу.

Мої любі брати і сестри, ця конференція є знаковою для мене—пройшло 49 років, як мене було підтримано 4 жовтня 1963 року членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Сорок дев'ять років—це довгий час. Проте у багатьох відношеннях цей час здається дуже коротким з часу, коли я стояв за кафедрою у Скінні і вперше виступав на генеральній конференції.

Багато чого змінилося з 4 жовтня 1963 року. Ми живемо у неповторний час світової історії. Ми маємо так багато благословень. Але іноді важко дивитися на проблеми та вседозволеність, що вирують навколо нас,—і не опустити руки. Я дійшов такої думки: замість того, щоб зосереджуватися на негативі, нам треба відступити на крок назад і подумати про всі благословення, які маємо у житті, у тому числі й про, здавалось би, незначні, іноді непомітні благословення, і тоді ми можемо знайти більше щастя.

Згадуючи минулі 49 років, я зробив кілька відкриттів. Ось одне з них: безліч подій у моєму житті не обов'язково були такими, що

вважаються чимось надзвичайним. Дійсно, тоді, коли ставалися, вони часто здавались незначними, а то й просто звичайними. І все ж, згадуючи про них, можна бачити, як вони збагачили й благословили життя,—і не тільки моє. Я б рекомендував і вам зробити те саме, тобто проаналізувати своє життя і з особливою увагою подивитися на благословення, великі й малі, які ви отримали.

Мій власний аналіз прожитих років постійно зміцнював моє знання про те, що наші молитви завжди почуті і на них приходить відповідь. Нам відома ця істина, що міститься у книзі 2 Нефій з Книги Мормона: “Люди є, щоб мати радість”¹. Я свідчу, що багато радості приходить, коли ми усвідомлюємо, що можемо спілкуватися з Небесним Батьком через молитву і що ті молитви будуть почуті і на них прийде відповідь—можливо, не така й не тоді, як би нам того хотілося—але на них *буде* дано відповідь, і її дасть Небесний Батько, Який досконало знає й любить нас і Який бажає нам щастя. Хіба Він

не пообіцяв нам: “Будь смиренным; і Господь Бог твій вестиме тебе за руку і дасть тобі відповідь на твої молитви”².

У наступні кілька хвилин, виділені мені, я хотів би навести вам лише кілька прикладів з мого досвіду про те, як мої молитви були почуті і на них прийшла відповідь, і як це принесло благословення в моє життя та життя інших. Мій щоденник, який я веду усі ці роки, допоміг знайти деякі подробиці, які б я, вірогідніше за все, не згадав би.

На початку 1965 року я мав доручення відвідати конференцію колу і провести кілька зборів по всій Тихоокеанській території. Це був мій перший візит в ту частину світу, і мені ніколи не забути того часу. Під час виконання цього доручення, коли я зустрічався з провідниками, членами Церкви і місіонерами, відбулося багато духовних подій.

У суботу й неділю, 20 і 21 лютого, ми були у Бризбені, Австралія, щоб провести сесії регулярної конференції Брисбенського колу. На зборах в суботу мене познайомили з президентом округу з прилеглої місцевості. Тиснувши йому руку, я сильно відчув натхнення: мені потрібно поговорити з ним і дати пораду. Тому, щоб зробити це, я спитав його, чи не зможе він супроводжувати мене на недільну ранкову сесію наступного дня.

Після недільної сесії ми мали нагоду поспілкуватися. Ми говорили про його численні обов'язки президента округу. Під час нашого спілкування я відчув, що маю дати йому конкретні настанови стосовно місіонерської роботи й того, як він сам та члени його округу можуть допомагати місіонерам повного дня в його місцевості. Пізніше я дізнався, що цей чоловік молився про провід в цьому питанні. Для нього наша розмова була конкретним свідченням про те, що його молитва почута і на неї прийшла відповідь. Це були, здавалось би, нічим не визначні збори, але вони, я переконаний, були скеровані Духом і змінили життя того президента

округу та його служіння, життя членів цього округу і позитивно позначилися на успіху місіонерів, які служили там.

Мої брати і сестри, Господні цілі часто досягаються, коли ми прислухаємося до проводу Духа. Я вважаю, що чим більше ми діємо відповідно до натхнення і вражень, що приходять до нас, тим більше Господь буде довіряти нам Своїх завдань.

Я дізнався, як уже згадував у попередніх посланнях, що ніколи не потрібно відкладати те, що підказується нам робити. Одного разу, багато років тому, я плавав у басейні в старому залі Deseret Gym, що в Солт-Лейк-Сіті, коли відчув натхнення поїхати в університетський госпіталь, щоб провідати свого хорошого друга, який не міг ходити через недоброякісне утворення та операцію з його видалення. Не

гаючись, я вийшов з басейну, одягся і вже невдовзі їхав, щоб побачитися з цим добрим чоловіком.

Зайшовши в його палату, я побачив, що вона була пуста. Я спитав, де він, і мені відповіли, що, можливо, він біля басейну, де проводять фізіотерапію. Там він і був. Він дістався туди на своєму інвалідному візку, крім нього там нікого не було. Він знаходився у дальньому кінці басейну, де було глибоко. Я покликав його, і він руками направив свій візок до мене, щоб привітатися. У нас була радісна зустріч, я повернувся з ним в його палату, де дав йому благословення.

З часом я дізнався від свого друга, що того дня він відчував себе дуже пригніченим і мав намір покінчити з собою. Він молився про допомогу, але почав уже відчувати, що його молитви залишаються без відповіді. Він вирушив до басейну з думкою покласти там край своєму нещастю, направивши свій візок у басейн з того боку, де було глибоко. Я приїхав у критичний момент, діючи за натхненням, яке, я знаю, прийшло до мене згори.

Мій друг прожив ще багато років—років, сповнених щастям і вдячністю. Який я радий, що був знаряддям в Господніх руках у той критичний день біля басейну.

В іншому випадку, коли ми з сестрою Монсон поверталися додому після відвідування друзів, я відчув, що повинен заїхати в містечко—за багато кілометрів,—щоб провідати одну літню вдову, яка колись жила в межах нашого приходу. Її звали Зелла Томас. Вона знаходилася тоді у будинку для людей похилого віку. У ту післяобідню пору ми знайшли її надзвичайно слабкою, вона спокійно лежала на своєму ліжку.

Зелла вже довгий час була сліпою, проте відразу ж упізнала наші голоси. Вона спитала, чи можу я дати їй благословення, і додала, що готова померти, якщо Господь хоче, щоб вона вже повернулася додому. У кімнаті відчувалась приємна, спокійна атмосфера, і всі ми знали, що їй залишилося не довго

бути на землі. Зелла взяла мене за руку і сказала, що палко молилася, аби я приїхав побачитися з нею і дати їй благословення. Я сказав їй, що ми приїхали, бо відчули ясне натхнення від Небесного Батька зробити це. Я поцілував її в лоб, знаючи, що навряд чи знову побачу її живою. Воно так і сталося, наступного дня вона померла. Те, що я зміг дати відчутти спокій і мир нашій любій Зеллі, було благословенням для неї і для мене.

Нагода бути благословенням в житті іншої людини часто приходить несподівано. Якось одного надзвичайно морозного суботнього вечора взимку 1983–1984 року ми з сестрою Монсон поїхали до гірської долини Мідуей, Юта, де в нас є дім; туди кілька кілометрів. Температура того вечора була мінус 24 градуси за Фарингейтом (–31°C), і ми хотіли перевірити, чи все гаразд в нашому домі. Ми перевірили—усе виявилось добре, і ми поїхали назад у Солт-Лейк-Сіті. Не пройшли ми по шосе й пару кілометрів, як наша машина зупинилася. Ми опинились у важкій ситуації. Я рідко коли мерзну, якщо взагалі мерзну, а того вечора я просто задуб від холоду.

Неохоче ми поплентались до найближчого містечка, машини мчали повз нас не зупиняючись. Нарешті одне авто зупинилось, і молодий чоловік запропонував свою допомогу. У кінці кінців нам вдалося з'ясувати, що дизельне пальне у нашому баку загусло при такому холоді і тому машина заглухла. Цей добрий молодий чоловік відвіз нас назад в наш дім у Мідуей. Я спробував було розрахуватися з ним за його допомогу, але він люб'язно відмовився. Він сказав, що він бойскаут і хоче чинити добрі справи. Я назвав себе, і він висловив вдячність за привілеї нам допомогти. Припускаючи, що він був місіонерського віку, я спитав, чи збирається він служити на місії. Він відповів, що ще точно не знає, що хоче робити.

Наступного понеділка вранці я написав листа цьому молодому

чоловіку і подякував за його доброту. У листі я закликав його служити на місії повного дня. До листа додав примірник однієї з моїх книг і підкреслив у ній розділи, що стосувалися місіонерського служіння.

Десь через тиждень мама цього молодого чоловіка зателефонувала й сказала, що її син був надзвичайно хорошим молодим чоловіком, але відчував у своєму житті певний вплив, тому його довготривале бажання служити на місії згасло. І зазначила, що вона та його батько постилися й молилися, щоб його серце змінилось. Вони писали його ім'я для молитви у храмі в Прово, Юта. Вони сподівалися, що якимось чином, у якийсь спосіб його серце відчужує, що треба стати кращим, і до нього повернеться бажання відслужити на місії і вірно служити Господу. Ця мати хотіла, аби я знав, що вона розглядала події того холодного вечора як відповідь на їхні молитви за нього. Я сказав: “Я погоджуюсь з вами”.

Через кілька місяців і більш тісного спілкування з цим молодим чоловіком ми з сестрою Монсон з великою радістю відвідали прощальний вечір цього юнака перед його від'їздом на місію у Ванкувер, Канада.

Чи випадково перетнулися наші шляхи у той холодний грудневий вечір? Ні на мить не сумніваюся, що не випадково. Скоріше, я вважаю, що наша зустріч була відповіддю на сердечні молитви матері й батька за сина, якого вони так ніжно любили.

Знову ж таки скажу, мої брати і сестри, Небесному Батьку відомі наші потреби і Він допомагатиме нам, якщо ми звертаємось до Нього по допомогу. Я думаю, що жодна наша потреба не є надто незначною або неважливою. Господь обізнаний у подробицях нашого життя.

Я хотів би завершити розповідь про один з нещодавніх випадків, який вплинув на сотні людей. Він стався під час культурної програми, присвяченої освяченню храму в Канзас-Сіті, лише п'ять місяців тому.

Як і дуже багато з того, що стається в нашому житті, іноді здається, що це ще один випадок, коли все влаштувалося само по собі. Однак, коли я дізнався про обставини, що склалися під час проведення культурної програми увечері напередодні освячення храму, я усвідомив, що програма, представлена того вечора, не була звичайною. Скоріше, вона була просто дивовижною.

Як і при всіх культурних програмах, які проводяться у зв'язку з освяченням храму, молодь храмового округу храму в Канзас-Сіті, Міссурі, проводила свої репетиції в окремих групах у своїх місцевостях. За планом, вони мали зустрітися всі разом у великому орендованому муніципальному центрі в суботу вранці для генеральної репетиції, аби дізнатися, коли й де виходити на сцену, де їм слід стояти, на якій відстані стояти одне від одного, як виходити на перший поверх і т.д.—багато деталей, які їм слід було зрозуміти упродовж дня, коли відповідальні за програму звели разом різні сценки, щоб вся вистава пройшла бездоганно і професійно.

Того дня виникла лише одна велика проблема. Уся програма була зав'язана на заздалегідь записаних частинах, які мали показуватися на великому екрані, відомому як Jumbotron. Ці заздалегідь записані частини були вкрай необхідні для всієї вистави. Крім того, що вони об'єднували все разом, кожна з цих телечастин мала бути вступом до наступного номера. Ці відеочастини були свого роду каркасом, на якому трималася вся вистава. А Jumbotron не працював.

Техніки робили все можливе, аби усунути проблему, а молодь, сотні з них, чекаючи, втрачала безцінний час для репетиції. Ситуація почала здаватися безвихідною.

Автор і керівник святкової програми, Сьюзен Купер, пізніше пояснила: “Коли ми переходили від плану А до плану Б—і так до плану Я, ми знали, що та система не працює. ... Дивлячись на розклад, ми знали, що не вкладаємося, але й

знали, що мали одну з найбільших сил на нижньому поверсі—3000 молоді. Нам потрібно було спуститися до них і сказати, що трапилося, і звернутися до їхньої віри”³.

Усього за годину до того, як глядачі почали б приходити в центр, усі ці 3000 молодих людей стали на коліна і разом молилися.

Вони молилися про те, щоб ті, хто працює з Jumbotron, були натхненні і дізналися, що зробити, аби налагодити його; вони просили Небесного Батька допомогти їм надолужити те, що вони самі не змогли зробити через нестачу часу.

Людина, яка написала про це, потім сказала: “Це була молитва

молоді, яку ніколи не забути, і не тому, що вони стояли на твердій підлозі, а тому, що дуже сильно відчувався Дух”⁴.

Невдовзі один з техніків прийшов і сказав їм, що проблему знайдено й усунено. Він назвав це “везінням”, але що це насправді було, уся та молодь знала краще.

Коли ми зайшли того вечора у муніципальний центр, у нас і гадки не було про труднощі, що виникли того дня. Про них ми дізналися вже пізніше. Але те, що ми бачили, було прекрасною, бездоганною виставою—однією з найкращих, які я бачив. Молодь передавала чудовий, сильний дух, який відчували всі присутні. Як здавалося, вони знали, куди зайти, де стати і як взаємодіяти з іншими виконавцями навколо. Коли я дізнався, що їхня репетиція була короткою і що для багатьох номерів не було загальної репетиції, я був вражений. Про це ніхто й не здогадувався. Господь справді зробив неможливе.

Я ніколи не перестану дивуватися тому, як Господь може спонукати до Своєї роботи і направляти її по всій довжині й широчині Свого царства, і в той же час давати натхнення стосовно окремої людини—або якоїсь культурної програми чи Jumbotron. У мене є свідчення, що Він може і робить це.

Мої брати і сестри, Господь—в житті кожного з нас. Він любить нас. Він хоче благословляти нас. Він хоче, щоб ми прагнули Його допомоги. А оскільки Він веде й направляє нас та оскільки Він чує наші молитви й відповідає на них, то ми будемо знаходити щастя тут і тепер, чого Він і хоче для нас. Давайте ж пам’ятати про Його благословення у своєму житті, я молюся про це в ім’я Ісуса Христа, нашого Спасителя, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 2 Нефій 2:25.
2. Учення і Завіти 112:10.
3. Susan Cooper, в Maurine Proctor, “Nothing’s Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration,” *Meridian Magazine*, May 9, 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, May 9, 2012.

Старійшина Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Ставати християнином, більше схожим на Христа

*Це заклик Христа до кожного християнина сьогодні:
“Паси ягнята Мої! ... Паси вівці Мої!”*

Що означає бути християнином?

Християнин має віру в Господа Ісуса Христа, що Він буквально є Сином Бога, Якого Батько послав постраждати за наші гріхи у найвищому прояві любові, відомому нам як Спокута.

Християнин вірить, що через милість Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа, ми можемо покаятися, пробачити інших, дотримуватися заповідей і унаслідувати вічне життя.

Слово *християнин* означає, що ми беремо на себе ім'я Христа. Ми робимо це, коли приймаємо хрещення і отримуємо дар Святого Духа через рукопокладання тих, хто має владу Його священства.

Християнин знає, що історично пророки Бога завжди свідчили про Ісуса Христа. Той самий Ісус разом з Небесним Батьком явився Пророку Джозефу Сміту у 1820 році і

відновив євангелію й організацію Його первісної Церкви.

Через Писання і свідчення Джозефа Сміта, ми знаємо, що Бог, наш Небесний Батько, має прославлене і досконале тіло з плоті і кісток. Ісус Христос—Його Єдинонароджений Син у плоті. Святий Дух—це духовна особа, Чия робота полягає в тому, щоб свідчити про Батька і Сина. Божество—це три окремі та різні істоти, об'єднані у Своїй меті.

З цими вченнями в основі нашої віри, чи можуть існувати якісь сумніви або полеміка щодо того, що ми, як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, є християнами? Однак важливим для кожного християнина залишається просте запитання: Які ми християни? Іншими словами, як у нас виходить наслідувати Христа?

Давайте разом розглянемо досвід двох учнів Христа:

“Як проходив же [Ісус] поблизу Галілейського моря, то побачив двох

братів: Симона, що зветься Петром, та Андрія, його брата, що невода в море закидали,—бо рибалки були.

І Він каже до них: “Ідіть за Мною,—і я зроблю вас ловцями людей!”

І вони зараз покинули сіті, та й пішли вслід за Ним”¹.

Як християни сучасності, ми маємо можливість діяти негайно, невідкладно і рішучо, так само, як це зробили Петро й Андрій, коли “вони свого невода кинули,—та й пішли вслід за Ним”². Нас також покликано кинути наші сіті, відмовитися від мирських звичок, звичаїв і традицій. Нас також покликано відкинути наші гріхи. “Як [Ісус] покликав народ із Своїми учнями, та й промовив до них: “Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!”³ Зречтись нашої безбожної поведінки—це початок покаяння, яке приносить могутню зміну серця, доки ми не досягнемо стану, коли “не ма[тимемо] бажання чинити зло”⁴.

Ця зміна, яка називається навернення, можлива лише через Спасителя. Ісус пообіцяв: “Якщо люди прийдуть до Мене, Я покажу їм їхню слабкість. ... і достатньо Моєї благодаті для всіх людей, які упокорюються переді Мною; бо якщо вони упокорюються переді Мною і мають віру в Мене, то *Я вчиню так, щоб слабке стало сильним для них*”⁵. Коли нас оновлено у Христі, змінюється сама наша природа, і ми більше не хочемо повертатися на свої старі шляхи.

Незважаючи на це, вірні Святі завжди будуть благословенні нагодою мати труднощі і розчарування. Коли приходять ці очищаючі виклики, ми, можливо, відчуваємо спокусу повернутися до наших старих шляхів. Після того, як Спасителя було розп'ято, Він явився жінкам і сказав їм, що брати знайдуть Його в Галілеї. Коли Петро, старший Апостол, повернувся до Галілеї, він також повернувся до звичного—до того, чим займався раніше. “Піду риби вловити”⁶,—сказав він і забрав з собою кількох учнів.

Справді, Петро та інші рибалили усю ніч і не спіймали жодної рибини. Наступного ранку Ісус явився на березі і гукнув їм, у той час як вони були в морі: “Закиньте невода праворуч від човна”. Учні, які залишалися в човні, виконали Його пораду і невдовзі побачили свої сіті дивовижним чином переповненими. Іван впізнав голос Спасителя, і Петро негайно кинувся в море і поплив до берега⁷.

Християни, які повернулися до своїх старих, менш праведних шляхів, замисліться над сповненим віри прикладом Петра. Не баріться. Підійдіть, почуйте і впізнайте голос Вчителя, Який кличе вас. Потім негайно поверніться до Нього і знову отримайте Його щедрі благословення.

Коли брати повернулися до берега, вони побачили приготовані рибу і хліб. “Ідіть, снідайте!”⁸—запросив їх Спаситель. Коли Він годував їх, Він тричі запитав Петра: “Симоне, сину Йонин,—чи ти любиш мене?” Коли Петро висловлював свою любов, Спаситель просив його: “Паси ягнята Мої! ... Паси вівці Мої!”⁹.

Це заклик Христа до кожного християнина сьогодні: “Паси ягнята Мої! ... Паси вівці Мої!”—діліться

Моєю євангелією з молодими і старими, піднімайте, благословляйте, утішайте, заохочуйте і зміцнюйте їх, особливо тих, хто думає і вірить не так, як ми. Ми пасемо Його ягнят в наших домівках, коли живемо за євангелією: дотримуємося заповідей, молимося, вивчаємо Писання і любимо так, як Він. Ми пасемо Його овець у Церкві, коли служимо у кворумах священства і допоміжних організаціях. І ми пасемо Його овець по всьому світу, будучи хорошими сусідами-християнами, практикуючи чисту релігію, коли відвідуємо вдів, сиріт, бідних і всіх нужденних та служимо їм.

Для багатьох заклик бути християнами може здаватися заважким, навіть приголомшувати. Але нам не треба боятися чи відчувати свою невідповідність. Спаситель пообіцяв, що Він зробить нас відповідними Його роботі. “Ідіть за Мною,—сказав Він,—Я зроблю вас ловцями людей”¹⁰. Коли ми йдемо за Ним, Він благословляє нас дарами, талантами та силою виконувати Його волю, дозволяючи нам виходити із зони нашого комфорту і робити те, чого ми ніколи раніше не уявляли можливим. Це може означати: ділитися євангелією із сусідами,

рятувати когось, хто духовно заблукав, служити на місії повного дня, працювати в храмі, ростити дитину з особливими потребами, любити блудного сина, служити хворому подружжю, витримати непорозуміння або постраждати від лиха. Це означає підготуватися, щоб відгукнутися на Його заклик словами: “Мій Боже, зроблю все, що Ти сказав, Подолаю шляхи земні, Казатиму все, що в уста мої вклав; ... Я буду, ким Ти поведиш”¹¹.

Щоб стати тим, ким нас хоче бачити Небесний Батько, ми йдемо за Ісусом Христом. Я свідчу, що Він постійно кличе нас іти за Ним. Якщо ви поки лише пізнаєте, що святі останніх днів є відданими християнами, або ви не брали активної участі в житті Церкви і бажаєте знову піти за Ним—не бійтеся! Перші учні Господа усі були новими членами Церкви, новонаверненими до Його євангелії. Ісус терпляче навчав кожного. Він допомагав їм виконувати їхні обов’язки. Він називав їх Своїми друзями і поклав за них Своє життя. І Він уже зробив те саме для вас і для мене.

Я свідчу, що через Його безкінечну любов і милість ми можемо стати християнами, більше схожими

Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Радість від викуплення померлих

“Він посадить у серця дітей обіцяння, дані батькам, і серця дітей повернуться до їхніх батьків”.

Господь відкрив пророку Джозефу Сміту величну доктрину про святий обряд хрищення. Це світло пролилось тоді, коли інші християнські церкви навчали, що смерть безповоротно і навечно визначає долю душі. Вони навчали того, що охрищені були нагороджені нескінченною радістю, тоді як усі інші зазнавали вічного страждання, без надії на викуплення.

Господне одкровення про те, що належною владою священства хрищення може бути виконано за померлу людину, не суперечить Його твердженню: “Коли хто не родиться з води й Духа, той не може увійти в Царство Боже”¹. Хрищення, які виконуються за померлих, можуть стати виявом милосердя, пропонуючи цей необхідний обряд для всіх гідних померлих людей, які не пройшли його в земному житті.

Ця славетна доктрина є ще одним свідченням всеохоплюючої природи Спокути Ісуса Христа. Він зробив спасіння доступним для кожної душі, яка кається. Його Спокута перемогла смерть, і Він дозволяє гідним померлим отримати всі обряди

спасіння. Ці обряди будуть зроблені для них іншими людьми.

У посланні, написаному більше 150 років тому, Джозеф Сміт сказав: “Святі мають привілей бути охрищеними за ... своїх померлих родичів ..., які отримали євангелію, перебуваючи в душі, ... завдяки ... тим, кого було призначено їм проповідувати”². Пізніше він додав: “Ті святі, які нехтують цим [привілеєм], даним на користь їхніх померлих родичів, ставлять під загрозу власне спасіння”³.

У Кертлендському храмі⁴ пророк Ілля передав Джозефу Сміту ключі роботи за померлих, щоб виконати Господне обіцяння, що “він посадить у серця дітей обіцяння, дані батькам, і серця дітей повернуться до їхніх батьків”⁵.

Завдяки подальшим одкровенням, даним Джозефу Сміту і наступним пророкам, прийшло розуміння храмової роботи і порядку її виконання, а також ведення сімейної історії, яка її супроводжує. Кожен пророк, починаючи від Джозефа Сміта, наголошував на крайній потребі виконати всі обряди для себе, а також за наших померлих предків.

Храмова і сімейно-історична робота—це єдина робота, яка поділяється на дві частини. Вони пов’язані між собою, як обряди хрищення і дару Святого Духа. Можливо, деякі члени Церкви не в змозі виконувати обидві роботи через проблеми зі здоров’ям або віддаленість храмів.

Президент Говард В. Хантер навчав:

“Ми повинні виконати храмову роботу, пов’язану з обрядами священства, задля власного піднесення; потім ми повинні виконати необхідну роботу за тих, у кого не було можливості прийняти євангелію за життя. Робота за померлих проводиться у два кроки: перший—шляхом дослідження сімейної історії для віднайдення наших прабабків; і другий—шляхом виконання храмових обрядів, аби дати їм такі ж можливості, які надані живим.

Однак є багато членів Церкви, які мають дуже обмежений доступ до храмів. Вони роблять все, що в їхній силі. Вони досліджують сімейну історію і просять інших про виконання храмової обрядової роботи. І навпаки, є члени Церкви, які залучені до храмової роботи, але не досліджують сімейну історію власних родинних гілок. Незважаючи на те, що вони виконують божественне служіння, спрямоване на допомогу іншим, вони втрачають благословення, бо не шукають власних померлих родичів, згідно з божественними настановами пророків останніх днів. ...

Я дізнався, що ті, хто досліджує сімейну історію, а потім виконує храмові обряди за тих людей, чий імена вони знайшли, пізнають додаткову радість від отримання обох складових цього благословення”⁶.

Небесний Батько хоче, аби кожен із нас отримав обидві складові благословення за цю важливу роботу для померлих. Він скерував інших людей, щоб показати нам, як підготуватися до цього. І тільки від вас і від мене залежить, чи можемо ми претендувати на ті благословення.

Будь-яка робота, яку ви виконуєте в храмі, піде вам на користь,

але отримання обрядів за когось із ваших померлих предків зробить час, проведений у храмі, більш священним, і ви отримаєте навіть більші благословення. Перше Президентство зробило таку заяву: “Наш головний обов’язок полягає в тому, щоб знаходити і визначати наших *власних* предків”⁷.

Чи хочете ви, молоді люди, дізнатися, як найкраще уникнути впливу супротивника у вашому житті? Зануртесь у дослідження своїх предків, підготуйте їхні імена для священних обрядів за померлих, які доступні в храмі, а потім ідіть до храму і будьте повірниками для них, щоб отримати обряди хрищення і дарування Святого Духа. З віком ви зможете також брати участь в отриманні інших обрядів. Я не знаю кращого захисту від впливу супротивника у вашому житті.

У Російській Ростовській-на-Дону місії молоді було запропоновано, щоб кожен проіндексував 2000 імен і підготував принаймні одне ім’я власного предка для виконання храмових обрядів. Ті, хто виконав це завдання, були запрошені в далеку подорож до нового Українського Київського храму. Один юнак розповів про це так: “Я проводив багато часу за комп’ютерними іграми. Коли я почав індексувати, в мене не було часу на ігри. Спочатку я думав: “О, ні! Це неможливо!” Коли цей проект завершився, я навіть втратив цікавість до ігор ... Генеалогічна робота—це те, що ми можемо робити на землі, і воно залишиться на небесах”.

Багато відданих святих провели роботу з дослідження власних родинних гілок і зарезервували свої родинні імена в системі FamilySearch, щоб самим бути повірниками для цих людей. Мета резервування імен—надання людям можливості протягом прийнятного відрізка часу особисто виконати обряди за своїх предків по прямій і бічних лініях. На даний момент є 12 мільйонів імен і мільйони відповідних обрядів, які зарезервовані для виконання. Багато імен роками

залишаються в статусі зарезервованих. Предки, які були знайдені, безсумнівно радіють, коли для їхніх імен отримується дозвіл на виконання обрядів, і дуже бажають цього. Однак їхня радість може бути затьмарена, коли вони повинні надто довго чекати виконання своїх обрядів.

Ми закликаємо тих із вас, хто має велику кількість зарезервованих імен, поділитися ними з іншими родичами або приходом і колом, аби вони допомогли вам виконати цю роботу. Це можна зробити, якщо ви роздасте храмові картки членам приходу і колу, які мають бажання допомогти, або ви можете відправити імена прямо до храму за допомогою комп’ютерної системи FamilySearch. Цією другою можливістю вже роками користується Сінді Блевінс з Касперу, штат Вайомінг.

Сестра Блевінс була охрищена в підлітковому віці і стала єдиним членом своєї сім’ї, який приєднався до Церкви. Вона здійснила великий обсяг генеалогічної роботи. Але вона і її найближчі родичі були не в змозі виконати обряди за таку

величезну кількість імен. Тому сестра Блевінс відправляє ці імена до храму, де, як вона зазначає, робота за них виконується протягом кількох тижнів. Як правило, це відбувається в одному з двох найближчих до неї храмів. Вона говорить, що їй приємно думати про те, що друзі і сусіди з її приходу і колу можуть бути долучені до виконання роботи за її предків. Вона вдячна їм за це.

Моя люба дружина Дженін любила досліджувати сімейну історію. Коли наші діти були малими, вона, кілька разів на місяць, доглядала, крім наших дітей, ще й дітей наших друзів, щоб ті потім попідкувалися про наших малюків і в неї було кілька годин для дослідження родинних гілок. Після того як наша найменша дитина поїхала з дому, вона записала в особистому щоденнику: “Я щойно прийняла рішення, і мені хочеться всім про це оголосити. Стара спальня Майка стала для мене кабінетом з генеалогії. Вона добре пристосована для того, щоб впорядкувати записи і працювати. Тепер моє життя буде зосереджене на важливій роботі з дослідження

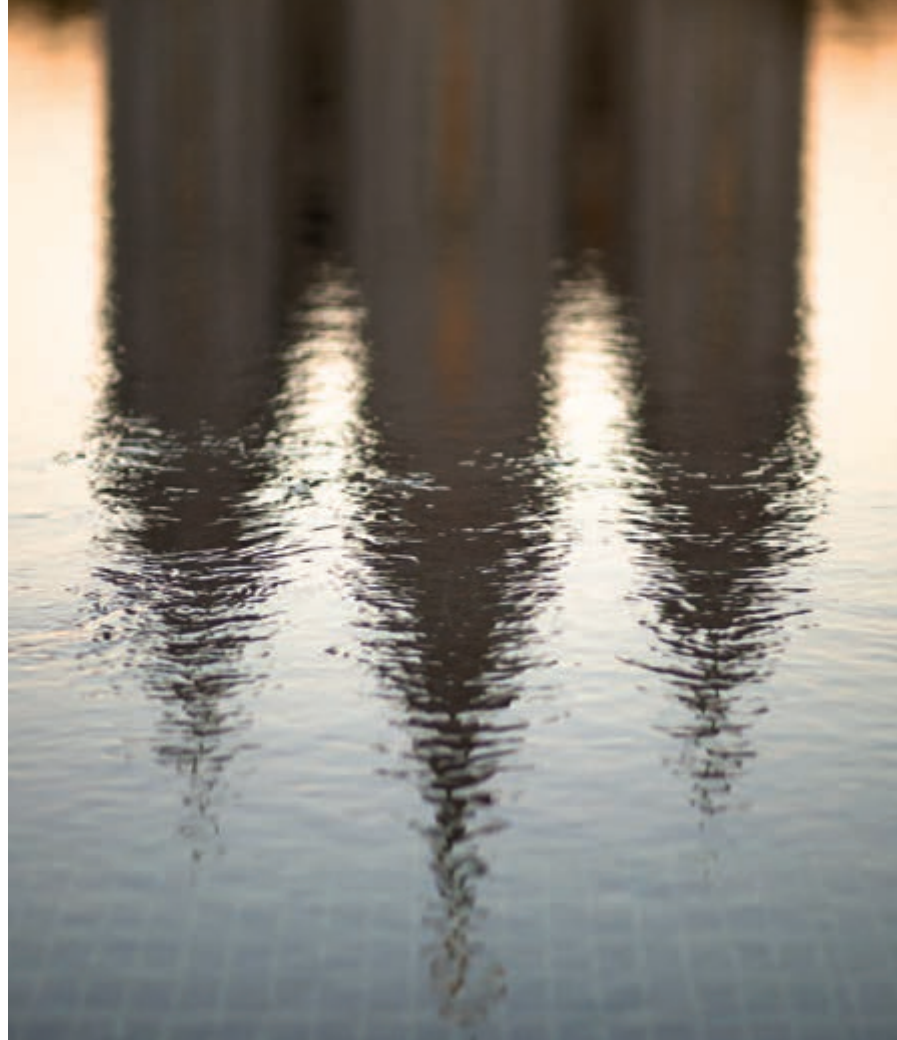

родоводу і відправки храмових імен. Мене переповнює радість, і я не можу дочекатися, щоб розпочати”⁸.

Ось ще один запис у щоденнику: “... я стала свідком дива в офісі з сімейної історії Мела Олсена, який подарував мені роздруковку карт родоводу всіх відомих мені родичів, які були взяті з оновлених комп’ютеризованих записів в Ancestral File [Файл родоводу], відправлених до генеалогічного товариства. В більшості вони були взяті зі старої церковної програми, яка призначалася для внесення даних про чотири покоління предків. Я постійно переймалася думкою про те неймовірне завдання, яке стояло переді мною, аби зібрати всі записи про моїх предків від різних членів сім’ї і ввести всі ці дані в комп’ютер до першої версії комп’ютеризованої програми Ancestral File, яка починала розповсюджуватися. І ось усі ці записи вже були в неї введені, вони були прекрасно впорядковані, надруковані на лазерному принтері і лежали на столі переді мною. Я була настільки вражена і приголомшена, що не могла поворухнутися, а тоді почала плакати від щастя... Для того, хто протягом тридцяти років наполегливо і старанно займався пошуком предків, комп’ютеризація всіх цих записів є справді хвилюючою подією. І коли я думаю про сотні тисяч людей, які вже зараз вводять чи невдовзі почнуть вводити в комп’ютер величезні зібрання переписів і приватні дослідження з дисків ..., то відчуваю справжнє щастя! Це дійсно Господня робота, і Він її скеровує”⁹.

Мені добре відомі плоди цієї величезної роботи, щоб знати: ключі, які Ілля відновив Джозефу Сміту, дозволяють нашим серцям поєднатися і кожному з нас пов’язатися з предками, які чекають нашої допомоги. Завдяки зусиллям нашого служіння у святих храмах тут, на землі, і за допомогою влади, переданої Спасителем, наші предки отримують спасительні обряди, які дозволяють їм насолоджуватися вічним щастям.

Раніше, маючи глибоке переконання святості цієї роботи, люди

доблесно працювали, хоч це і було схоже на те, ніби жати одним серпом весь урожай зерна на гектарах полів. Тепер до роботи стали багато потужних комбайнів. Разом ми можемо виконати потрібну роботу і ми це зробимо!

Я свідчу, що дух Іллі торкається сердець багатьох дітей Батька в усьому світі і змушує цю роботу за померлих пришвидшуватися безпрецедентними темпами.

А як ви? Чи молилися ви про власну роботу з пошуку предків? Відкиньте те, що не є важливим у вашому житті. Прийміть рішення займатися тим, що матиме вічні наслідки. Можливо, у вас було спонукання до пошуку предків, але ви не відчуваєте себе спеціалістом з генеалогії. Чи знаєте ви, що вам і не потрібно ним бути? Ця робота починається з любові і щирого бажання допомогти тим, хто за завісою і хто не може собі допомогти. Озирніться навколо. Неподалік завжди буде

хтось, хто зможе допомогти вам досягти успіху.

Це духовна робота. Це дивовижна сила співпраці обох сторін завіси, де допомога надається в обох напрямках. В якому б куточку світу ви не жили, завдяки молитві, вірі, наполегливості, старанню і деяким жертвам ви зможете виконати свою важливу частину роботи. Почніть зараз. Я обіцяю, що Господь допоможе вам бачити шлях. І тоді ви відчуєте щось прекрасне. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 3:5.
2. *History of the Church*, 4:231.
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), сс. 471–472.
4. Див. *Учення і Завіти* 110:13–16.
5. *Учення і Завіти* 2:2; курсив додано.
6. Howard W. Hunter, “A Temple-Motivated People,” *Liahona*, May 1995, 5–6.
7. Лист Першого Президентства від 29 лют. 2012 р.; курсив додано.
8. Особистий щоденник Дженін Скотт, квіт. 1988 р.
9. Особистий щоденник Дженін Скотт, 23 вер. 1989 р.

Рассел Т. Осгюторп

Генеральний президент Недільної школи

На один крок ближче до Спасителя

Навернення—це мета навчання і вивчення євангелії. Навернення—це не разова подія. Це прагнення стати більше схожими на Спасителя, яке триває все життя.

Минулого літа в журналах *Ліягона* та *Ensign* з'явилася моя невелика стаття. Мій син надіслав такого листа електронною поштою: “Тату, може ти скажеш, коли виходить твоя стаття”. Я відповів: “Я просто хотів перевірити, чи ви читаете церковні журнали”. Він відписав, пояснивши, що його 10-річна дочка пройшла цей тест. Вона взяла *Ensign* з поштової скриньки, зайшла в дім і прочитала його. Потім вона зайшла в нашу кімнату й показала твою статтю”.

Моя онучка читала *Ensign*, тому що хотіла навчатися. Вона сама діяла за власною волею. Перше Президентство ухвалило нові навчальні матеріали для молоді, які розвиватимуть внутрішнє бажання молодих людей навчатися євангелії, жити за нею і ділитися нею. Ці нові матеріали вже можна переглянути он-лайн. У січні ми почнемо їх використовувати у класах.

Коли Спаситель навчав, для Нього важливою була свобода волі того, хто навчався. Він показав нам не лише, чого навчати, але і як навчати. Він зосереджувався на

потребах тих, кого навчав. Він допомагав людям самостійно відкривати для себе істину¹. Він завжди слухав їхні запитання².

Ці нові навчальні матеріали допоможуть нам навчатися і навчати у спосіб Спасителя як вдома, так і в класі³. Таким чином ми відгукнемося на Його запрошення: “За Мною йдіть”⁴ саме так, як про це чудово навчав старійшина Роберт Д. Хейлз. Під час роботи над цими новими матеріалами я бачив, як провідники і вчителі допоміжних організацій та семінарії радилися з батьками, щоб як найкраще задовольнити потреби учнів. Я бачив, як молоді жінки на своїх уроках, молоді чоловіки у кворумах Ааронового священства і молодь у Недільній школі навчаються виявляти свободу волі й діяти самостійно.

Одна вчителька недільної школи для молоді міркувала над тим, як допомогти двом молодим чоловікам, хворим на аутизм, виявляти свою свободу волі й діяти самостійно. Коли вона запропонувала членам класу розповісти про те, що вони дізналися під час уроку,

то хвилювалася, що ці два юнаки відхилять її запрошення. Однак вони цього не зробили. Один з них підвівся, щоб навчати про те, що він засвоїв, а потім запросив свого однокласника, теж з аутизмом, допомогти йому. Коли першому було вже важко розповідати, його однокласник стояв поруч і шепотів на вухо, щоб товариш відчував, що справився з завданням. Вони обоє навчали того дня. Вони навчали того, чого навчав Спаситель, але вони також навчали, як Спаситель. Коли Спаситель навчав, Він керувався любов'ю до того, кого навчав, так само, як і цей однокласник керувався любов'ю до свого друга⁵.

Коли ми навчаємося і навчаємо Його словам у Його спосіб, ми приймаємо Його запрошення: “За Мною йдіть”. Ми йдемо за Ним крок за кроком. З кожним кроком ми наближаємося до Спасителя. Ми змінюємося. Господь знав, що духовне зростання не відбувається відразу. Воно відбувається поступово. Кожного разу, коли ми приймаємо Його запрошення і приймаємо рішення йти за Ним, ми просуваємося шляхом до повного навернення.

Навернення—це мета навчання і вивчення євангелії. Навернення—це не разова подія. Це прагнення стати більше схожими на Спасителя, яке триває все життя. Старійшина Даллін Х. Оукс нагадав нам, що “знати”—цього ще недостатньо. “Бути “наверненими”, ... вимагає від нас діяти і перемінитися”⁶. Тож навчання заради навернення—це неперервний процес із таких складових: знати, діяти і перемінитися. Подібним же чином викладання з метою навернення вимагає ключового вчення, запрошення до дії та обіцяних благословень⁷. Коли ми навчаємо істинному вченню, то допомагаємо учню дізнатися. Коли запрошуємо інших до дії, то допомагаємо їм діяти за вченням або жити за ним. І коли приходять обіцяні Господом благословення, ми змінюємося. Як і Алма, ми можемо стати новими творіннями⁸.

Нові навчальні матеріали для молоді мають одну головну мету:

допомогти молоді стати наверненими до євангелії Ісуса Христа. Нещодавно я побачив, як один юнак на уроці Недільної школи для молоді осягнув для себе істину. Коли я помітив, що йому було важко співвіднести Спокуту зі своїм життям, я запитав, чи відчував він коли-небудь прощення. Юнак відповів: “Так, наприклад, коли я розбив ніс одному хлопцю під час гри у футбол. Мені було дуже неприємно. Я думав, що ж зробити, аби почуватися краще. Я пішов до нього додому і попросив пробачити мене, але я знав, що мені потрібно зробити ще щось. Тож я помолився, а потім відчув, що Небесний Батько також пробачив мене. Саме це означає для мене Спокута”.

Коли того дня він розповів цю історію під час уроку, то зачитав Євангелію від Івана 3:16: “Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого”—а потім свідчив про силу Спокути. Це вчення більше не було абстрактним поняттям для цього юнака. Воно стало частиною його життя, тому що він самостійно ставив запитання, а потім виявляв волю, щоб діяти⁹.

Цей юнак став більш наверненим, а також і його однокласники. Вони зосередилися на ключовому вченні, вивчаючи Писання. Вони співвіднесли ті священні слова з власним життям, а потім свідчили про благословення, які вони отримали, втілюючи це вчення у життя. Коли ми навчаємо євангелії Ісуса Христа, то зосереджуємося на Писаннях і на словах сучасних пророків. Ми покладаємося на священні тексти, щоб зміцнювати віру, розбудовувати свідчення і допомагати кожному стати повністю наверненими. Нові навчальні матеріали для молоді допоможуть всім, хто використовує їх, зрозуміти слово Боже і жити за ним.

Коли я навчав святих у Коста-Ріці, то, тримаючи у руках книгу *Навчати—немає покликання величнішого*, запитав: “Хто з вас має цей посібник?” Майже всі підняли руки. Я усміхнувся і сказав: “Впевнений, що ви читаете його щодня”. На

мій подив одна сестра, яка сиділа в першому ряду, підняла руку, що вказувало на те, що вона читає книгу щодня. Я попросив її вийти до кафедри й пояснити. Вона відповіла: “Я читаю Книгу Мормона кожен ранок. Потім я читаю щось у посібнику *Навчати—немає покликання величнішого*, аби найкращим чином навчати дітей тому, про що я щойно дізналася”.

Вона хотіла навчатися і навчати Його слову в Його спосіб, тому вивчала Його слово в Писаннях, а потім навчалася, як викладати Його слово, аби її діти були повною мірою навернені. Думаю, що її модель вивчення і навчання євангелії не виникла відразу. Вона прийняла рішення щось робити. І чим більше вона робила те, що, як знала, їй слід було робити, тим більше Господь зміцнював її на шляху.

Іноді шлях до навернення може

бути довгим і важким. Чоловік моєї сестри 50 років був менш активним у Церкві. Лише після 60 він почав приймати запрошення Спасителя повернутися. Багато людей допомагали йому в цьому. Один домашній учитель упродовж 22 років надсилав йому поштові листівки. Однак йому потрібно було прийняти рішення, що він хоче повернутися. Йому потрібно було виявити власну свободу волі. Йому потрібно було зробити той перший крок, а потім ще і ще один. Зараз він запечатаний зі своєю дружиною і служить у єпископаті.

Нещодавно ми показали йому відео, створені для того, щоб допомагати провідникам і вчителям застосовувати нові навчальні матеріали. Переглянувши відео, брат моєї сестри відкинувся на спинку стільця і сказав трохи схвилювано: “Можливо, якби у мене було це в юності, я б не відійшов”.

Афіни, Греція

Кілька тижнів тому я познайомився з юнаком, у якого був важкий період. Я запитав, чи він член Церкви. Юнак відповів, що він агностик, але раніше у своєму житті познайомився з Церквою. Коли я розповів йому про своє покликання в Недільній школі та що буду виступати на генеральній конференції, він сказав: “Ну, якщо ви будете виступати, я подивлюся ту сесію”. Сподіваюся, що він дивиться її сьогодні. Я знаю, що якщо це так, то він щось засвоїв. Цей Конференц-центр є унікальним місцем навчання і викладання заради навернення.

Коли ми живемо за принципами, яких навчають ті, кого ми підтримуємо як пророків, провидців та одкровителів, то навчаємося, як

учив Спаситель¹⁰. Ми наближаємося до Нього на один крок. Оскільки ця конференція завершується, я запрошую кожного, хто чує мій голос, зробити цей крок. Як і нефійці в давнину, ми можемо повернутися “до своїх домів, і подума[ти] над тим, що [було] сказа[но], і прос[ити] у Батька в [Христові] ім’я, щоб [ми] могли зрозуміти”¹¹.

Ми хочемо, щоб усі молоді люди зрозуміли. Ми хочемо, щоб вони навчалися, навчали і жили за євангелією Ісуса Христа кожен день. Це те, що Господь хоче для всіх Своїх дітей. Незалежно від того, чи ви в дитячому віці, молодому або дорослому, я запрошую вас прийти і йти за Ним. Приходьте і йдіть Його слідами. Я свідчу, що в кожному

кроці Господь нас зміцнюватиме. Він допомагатиме нам пройти решту шляху. Тоді, коли виникнуть перепони, ми будемо йти далі. Коли придуть сумніви, ми будемо йти далі. Ми ніколи не повернемо назад. Ми ніколи не відійдемо.

Я свідчу, що Бог Батько і Його Син Ісус Христос живуть. Я свідчу, що Спаситель продовжує кликати нас, як і в давні часи: “За Мною йдіть”. Ми можемо прийняти Його запрошення. Ми всі можемо навчатися, навчати і жити за Його словом, як учив Спаситель, наближаючись до Нього крок за кроком. Завдяки цьому ми станемо по-справжньому наверненими. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Іван 3:1–7. У цьому уривку Спаситель відповідає на запитання, які ставить Никодим. Він навчав відповідно до потреб Никодима. Він дозволив Никодиму виявити бажання дізнатися. Він допоміг Никодиму самостійно знайти відповідь.
2. Див. Іван 3:4; Джозеф Сміт—Історія 1:18.
3. Див. “Навчати євангелії, як навчав Спаситель,” lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Див. Лука 18:18–22.
5. Див. 1 Івана 4:19.
6. Даллін Х. Оукс, “Заклик перемінитися”, *Ліягона*, січ. 2001, с. 41: “Свідчити—означає знати й проголошувати. Євангелія закликає нас бути “наверненими”, що вимагає від нас діяти та перемінитися. Якщо хто-небудь з нас покладається лише на своє знання та свідчення про євангелію, ми знаходимося в тому ж становищі, що й блаженні, але ще не досконалі апостоли, яких Ісус закликав “навертатися”. Кожен з нас знає когось, в кого сильне свідчення, але хто не діє згідно з ним, щоб стати наверненим”.
7. Див. Авраам 2:11.
8. Див. Мосія 27:24–26; 2 Коринтянам 5:17.
9. Див. Девід А. Беднар, “Пильнувати з повною витривалістю”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 43: “Чи допомагаємо ви і я нашим дітям стати людьми, які діють і прагнуть знання через навчання і через віру, або ж ми вчимо наших дітей чекати, щоб їх навчили і вони були під впливом? Чи ми як батьки, головним чином, даємо нашим дітям їжу, так би мовити, духовну рибу, чи ми постійно допомагаємо їм діяти, навчатися самим і залишатися стійкими і непохитними? Чи допомагаємо ми дітям завзято просити, шукати і стукати?”
10. Див. Денніс Б. Ноєншвандер, “Живі пророки, провидці та одкровителі”, *Ліягона*, січ. 2001, сс. 49–51.
11. 3 Нефій 17:3.

Старійшина Маркус Б. Неш
Сімдесятник

Вірою все здійснюється

Віра допоможе нам безпечно піднятися євангельською стежкою, здолати всі випробування смертного життя і повернутися в дивовижної краси присутність нашого Небесного Батька.

Не так давно кілька членів нашої сім'ї Неш піднялися на верхівку гори Уайна-Пікчу—високий пік, який прилягає до стародавніх руїн міста інків Мачу-Пікчу в горах Перу. Це був дуже крутий підйом; ми бачили такий вид, від якого перехоплювало подих; а ще—раптові обриви. На жаль, деякі мандрівники втратили життя, коли падали з тієї вузької крутої стежки. Відтоді, щоб уникнути цих трагедій, до суцільної скелі вздовж схилу гори Уайна-Пікчу були прикріплені міцні троси. Ми трималися за ці троси під час підйому і завдяки їм змогли безпечно дістатися верхівки, звідки відкривався неймовірний краєвид!

Як і дорога на Уайна-Пікчу, наша земна подорож є крутим і важким підйомом, для успішного сходження яким потрібна допомога нашого Небесного Батька. З цієї причини Він встановив принципи і обряди євангелії, щоб привести нас до Спасителя і Його рятівної сили¹. Перший з цих принципів—віра в

Господа Ісуса Христа². Вона схожа на троси на Уайна-Пікчу: якщо віра міцно і надійно прикріплена до “камня нашого Викупителя”³, вона допоможе нам безпечно піднятися євангельською стежкою, здолати всі випробування смертного життя⁴ і повернутися в дивовижної краси присутність нашого Небесного Батька. Все здійснюється вірою⁵.

Віра є принципом як дії, так і сили⁶. Вона “не означає мати досконалі знання про щось; тому, якщо [ми маємо] віру, [ми] сподіваємося на те, чого не видно, але що є істинним”⁷. Вона є впевненістю⁸ від Духа і з'являється через пізнання, яке в свою чергу спонукає нас до дії⁹: до наслідування прикладу Спасителя, до молитви і дотримання Його заповідей, навіть у часи жертвування і випробувань¹⁰. Віра приносить нам силу Господню, яка—серед іншого—проявляється надією на все добре¹¹; чудесами, які підтверджують нашу віру¹² та божественним захистом у духовних і мирських справах¹³.

Життя Енн Роулі, жінки-піонерки з ранньої доби Церкви, демонструє те, яке добро несе в наше життя вияв віри. Вдова з Англії, сестра Роулі виявила свою віру тим, що відгукнулася на заклик пророка збиратися в Сіоні. Вона була членом групи з ручними візками на чолі з Уіллі, яка в дорозі потрапила в глибокі снігові замети восени 1856 року. Дійшло до того, що семеро її дітей в буквальному розумінні були виснажені від голоду. Вона писала: “Мені було боляче дивитися на своїх дітей, які голодували. ... Ставало темно, а на вечерю нічого не було. Я попросила про Божу допомогу, як я завжди робила. Я стала навколішки і згадала про два черстві сухаря, які ... залишилися з подорожі морем. Вони були невеличкими і такими твердими, що їх не можна було розламати. Звичайно, цього було недостатньо, щоб нагодувати 8 людей, але ж і 5 буханок та 2 риб було недостатньо, щоб нагодувати 5000 людей. Та завдяки диву Ісус це зробив. Значить, з Божою допомогою немає нічого неможливого. Я знайшла сухарі і поклала їх у чавунну каструлю, залила водою і попросила про Боже благословення. Тоді я накрила каструлю кришкою і поставила на вогонь. Коли трохи згодом я підняла кришку, то побачила, що в каструлі було повно їжі. Ми сім'єю стали на коліна і подякували Богу за Його благодать. Того вечора моя сім'я мала достатньо їжі”¹⁴.

Енн Роулі жила за євангелією, приносячи велику особисту жертву. Вона потребувала допомоги і попросила її в молитві. Завдяки своїй вірі вона була сповнена надії і дивовижним чином одержала їжу для своєї сім'ї. Господь також благословив її силою терпіння “у вірі до кінця”¹⁵, яка має вічне значення. Незважаючи на непевне майбутнє, вона не запитувала, як вона буде годувати своїх дітей наступного дня; натомість вона терпляче покладалася на Господа¹⁶ і просувалася вперед з надією—саме так, як співається у прекрасному гімні:

*О Ясне Світло, променем Своїм
Веди мене!
Чорніє ніч, далеко рідний дім; Веди
мене!
Я не прошу видінь небесних слав,
Світи, щоб я ішов і не упав¹⁷.*

Ми також можемо виявляти таку віру в Господа, вірити і довіряти, що наш дорогий і незмінний Бог¹⁸ благословить нас Своєю дивовижною силою, яка відповідатиме нашим обставинам і Його розкладу. Тоді ми також побачимо прояв руки Бога в нашому житті.

Господь заповідає нам: візьміть “щит віри, яким ви зможете погасити *всі* вогненні стріли злочестивих”¹⁹. Сатана буде використовувати такі знаряддя, як сумніви, страх або гріх, щоб спокусити нас облишити віру і втратити захист, який вона пропонує. Розглянемо ж окремо кожен із цих викликів, спрямованих проти віри, щоб ми могли розпізнати спокуси ворога і не зважати на них²⁰.

По-перше, зневіра в Господа чи Його євангелію спричинить наш опір Духові Бога²¹. Господня протитрута для сумнівів є простою. Як проголосив цар Веніамин: “Віруйте в Бога; віруйте, що Він є, і що Він створив усе, і на небесах, і на землі; віруйте, що Він має всю мудрість, і всю силу, і на небесах, і на землі; віруйте, що людина не розуміє всього того, що Господь може розуміти”²².

Якщо через зневіру або сумніви ваша віра починає хитатися, пам’ятайте, що навіть давні апостоли благали Господа: “Додай Ти нам віри”²³. Тримавши в голові те, що віра і обмірковування є необхідними напарниками, подумайте над такою аналогією: віра і обмірковування—як два крила літака. Обидва важливі для підтримки польоту. Якщо, на ваш погляд, здається, що обмірковування суперечить вірі, зупиніться на мить і згадайте, що наше бачення є надто обмеженим у порівнянні з баченням Господа²⁴. Не відкидайте віру, як ви б не від’єднували крило

від літака в польоті. Натомість зрощуйте насіння віри і дозволяйте надії, яка є її похідною, стати якорем вашої душі—і вашого обмірковування²⁵. Саме тому нам заповідано “шукати старанно ... через навчання *і також* через віру”²⁶. Пам’ятайте: віра передре чудасам і спричиняє чуда, щодо яких у нас немає прямого пояснення на основі власного досвіду, як, зокрема, появи повної каструлі їжі з двох маленьких сухариків або простому терпінню у вірі всупереч усім негараздам²⁷.

По-друге, страх відволікає нас від віри в Спасителя і підриває її. Якось уночі під час шторму апостол Петро дивився на Господа і йшов по воді—доки не відвернув свій погляд і, “бачачи велику бурю, злякався”, а тоді почав потопати в штормовому морі²⁸. Він міг би продовжувати йти, якби не злякався! Замість того, щоб перейматися в нашому житті шаленим вітром і хвилями та боятися їх, Господь запрошує нас: “Звертайтеся до Мене в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся”²⁹.

По-третє, гріх послаблює присутність Духа в нашому житті, а без Святого Духа нам бракуватиме духовної витримки, на яку б ми спиралися і виявляли віру. Найкраще виявляти нашу віру в тому, щоб “не торкатися злого дару, ані чогось нечистого”³⁰ та бути “старанними у дотриманні всіх ... заповідей, щоб ... ваша віра не підвела вас, і щоб ваші вороги не перемогли вас”³¹. Якщо гріх заплямував ваше життя, я запрошую вас виявити “віру в покаяння”³², і Спаситель, завдяки Спокуті, очистить і зцілить ваше життя.

Брати і сестри, Господь, згідно з нашою вірою, виконає Свої обіцяння і допомагатиме нам долати всі щоденні труднощі³³. Він робив це для Енн Роуді і зробив це для Свого народу в усіх країнах, в усі часи і в усіх поколіннях. Завдяки тому, що Він—“Бог чудес” і “не змінюється”, Він благословить кожного з нас надією, захистом і силою згідно з нашою вірою в Нього³⁴. Непохитна віра в Ісуса Христа—як троси на стежці гори Уайна-Пікчу—закріпить

нас і дорогих нам людей до “каменя нашого Викупителя” і Його незрівнянної сили спасати³⁵.

Президент Томас С. Монсон сказав: “Майбутнє таке ж яскраве, як і ваша віра”³⁶. Я свідчу про цю величну обнадійливу істину і запрошую кожного з нас непохитно просуватися вперед з вірою в Господа, “без жодного сумніву”³⁷. Я знаю, що Спаситель живий, Він є “творцем і виконавцем [нашої] віри”³⁸ та “тим, хто шукає Його, Він дає нагороду”³⁹. Про це я свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Учення і Завіти 84:19–21.
2. Див. Уложення віри 1:4.
3. Геламаман 5:12.
4. Див. Учення і Завіти 76:53.
5. Див. Етер 12:3.
6. Див. *Lectures on Faith* (1985), 3; див. також Кн. Якова 4:6; Етер 12:7–22; Євреям 11:4–40.
7. Алма 32:21.
8. Див. Joseph Smith Translation, Hebrews 11:1 (in Hebrews 11:1, footnote b).
9. Див. 2 Нефій 25:23; Алма 34:15–17; Етер 12:6; Якова 2:17–26.
10. Див. Етер 12:4–6; *Lectures on Faith*, 69.
11. Див. Мороній 7:40–42.
12. Див. Путівник по Писаннях, “Віра”; див. також Мормон 9:8–21; Мороній 7:33–37.
13. Див. Учення і Завіти 27:17; Алма 57:19–27; 58:10–13.
14. Ann Rowley, in Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 113.
15. Учення і Завіти 20:25.
16. Ісаїя 40:31.
17. “О ясне Світло!”, *Гімни*, №44.
18. Див. Кн. Якова 4:10; Мормон 9:9.
19. Учення і Завіти 27:17; курсив додано.
20. Див. 1 Нефій 8:33–34; Алма 37:33; Учення і Завіти 20:22.
21. Див. Алма 32:28.
22. Мосія 4:9.
23. Лука 17:5.
24. Див. Мосія 4:9–10; Приповіді 3:5–7; Ісаїя 55:8–9.
25. Див. Етер 12:4.
26. Учення і Завіти 88:118; курсив додано.
27. Див. Мороній 7:33–38; Етер 12:19.
28. Див. Матвій 14:25–31.
29. Учення і Завіти 6:36.
30. Мороній 10:30.
31. Учення і Завіти 136:42.
32. Див. Алма 34:15–17; див. також Етер 12:3.
33. Див. Етер 12:29; Алма 7:27.
34. Див. Мормон 9:18–21; див. також Мороній 7:33–38; Алма 37:16–17.
35. Геламаман 5:12.
36. Томас С. Монсон, “Будьте в доброму гуморі”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 92.
37. Див. Якова 1:6–8.
38. Мороній 6:4; див. також Євреям 12:2.
39. Євреям 11:6; див. також Етер 12:41.

Старійшина Деніел Л. Джонсон
Сімдесятник

Стати істинним учнем

Коли ми дотримуємося заповідей і служимо нашим ближнім, то стаємо кращими учнями Ісуса Христа.

Ті з нас, хто увійшов у води хрищення і отримав дар Святого Духа, склали завіт, що ми бажаємо взяти на себе ім’я Ісуса Христа, або, іншими словами, ми проголошуємо себе учнями Господа. Ми щотижня поновлюємо цей завіт, коли приймаємо причастя і демонструємо своє учнівство способом свого життя. Таке учнівство було чудово продемонстроване у нещодавніх подіях у Мексиці.

Для громад північної Мексики, які вирощують фрукти, та весна була прекрасною. Плодові дерева були рясно вкриті цвітом і всі очікували багатого врожаю. Люди вже планували, що виплатять кредити, замінять потрібне обладнання, омолодять фруктові сади та виконають особисті зобов’язання, наприклад, оплату за навчання членів сім’ї. Склалися плани навіть стосовно сімейного відпочинку. Скрізь відчувався дух оптимізму. Однак наприкінці березня, післяобідньої пори у понеділок, розігралась зимова хуртовина і почав іти сніг. Сніжило аж до третьої години ранку. Коли хмари відступили, температура різко впала. Протягом

усієї ночі й ранку люди щосили намагалися врятувати принаймні частину майбутнього врожаю фруктів. Але все було даремно. Стало просто надто холодно і весь цвіт замерз. Врожаю, який можна було зібрати й продати цього року, не залишилося. Вівторок почався з болісного й приголомшливого відчуття, що всі чудові плани, очікування і мрії ще лише вчорашнього дня—зруйновані.

Я отримав листа електронною поштою стосовно подій того жакливого ранку вівторка від Сандри Хетч, дружини Джона Хетча, в той час першого радника в президентстві храму Колонія Хуарес Чихуахуа. Я процитую уривки з того листа: “Джон прокинувся рано—близько 6:30 ранку,—щоб піти до храму і подивитися, чи не потрібно буде відмінити ранкові сесії. Він повернувся і сказав, що місця для паркування й дорога були чистими, тож ми вирішили не відмінити ранкові сесії. Ми розраховували, що, можливо, прийдуть храмові працівники, у яких немає фруктових садів, і ми запросимо всіх їх на сесію. ... Ми з великим натхненням

спостерігали, як один за одним люди приходили. Ось заходять ті, хто не спав усю ніч, розуміючи, що їхній врожай пропав. ... Я дивилася на них під час наших підготовчих зборів і вони ледь не засинали. Але замість того, щоб скористатися гарним виправданням не прийти, вони були тут. І на сесії було 38 людей (повна кімната)! То був натхненний ранок для нас і ми дякували Небесному Батькові за хороших людей, які виконують свій обов'язок попри будь-які негаразди. Того ранку я особливим чином відчувала Святого Духа. Я впевнена, що Господу було приємно знати, що ми любимо Його дім і відчуваємо, що це добре місце, аби бути тут в такий нелегкий ранок”.

Але на цьому історія не завершується, а все ще триває.

У більшості тих людей, чий врожай пропав, було трохи землі, щоб вирощувати інші культури в цей сезон, такі як: чилійський перець або боби. Завдяки цим культурам вони могли заробити принаймні деякі гроші, яких було б достатньо, щоб вижити до врожаю фруктів наступного року. Однак серед них був один хороший брат, який недавно створив сім'ю і не мав вільної землі, та рік для якого обіцяв бути геть не прибутковим. Інші люди в громаді,

бачачи жакливу ситуацію цього брата і діючи за власною ініціативою й за власні кошти, знайшли невелику ділянку і за допомогою власного обладнання підготували для нього землю й дали розсаду чилі, яку він міг вирощувати.

Я знаю людей, про яких я щойно говорила. Знаючи їх, я не здивувалася їхньому вчинку. Однак ті, хто не знає їх, можливо поставили б два запитання, обидва з яких починалися б зі слова *чому*. Чому вони прийшли в храм виконувати свої обов'язки і служити, не зімкнувши очей всю ніч лише для того, щоб побачити, що вони втратили більшість свого прибутку на цілий рік? Чому вони поділилися на той момент мізерними й дуже дорогими цінними ресурсами, щоб допомогти іншій людині, яка відчайдушно потребувала допомоги, коли вони й самі зараз переживали жакливі матеріальні труднощі?

Якщо ви розумієте, що означає бути учнем Ісуса Христа, тоді ви зможете відповісти на ці два запитання.

Укладання завіту бути учнем Христа—це початок процесу, який триває все життя, і цей шлях не завжди легкий. Коли ми каємося у своїх гріхах і намагаємося робити те, що Він хотів би, аби ми робили,

та служимо нашим ближнім, як служив би їм Він, ми обов'язково станемо більш схожими на Нього. Стати такими, як Він, і бути єдиними з Ним—це кінцева ціль і мета, та, по суті, це і є справжнє визначення істинного учнівства.

Спаситель спитав Своїх учнів, коли відвідав Американський континент: “Отже, якими людьми повинні ви бути?” І потім, відповівши на Своє власне запитання, сказав: “Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є” (3 Нефій 27:27).

Стати такими, як Спаситель—завдання не з легких, особливо у світі, в якому ми живемо. Ми стикаємося з перешкодами й напастями чи не щодня в нашому житті. На це є причина і вона є одною з головних цілей смертного життя. Як ми читаємо в книзі Авраама 3:25: “І в цьому ми випробуємо їх, щоб подивитися, чи робитимуть вони все, що Господь Бог їхній накаже їм”.

Ці тести або випробування різняться за характером і силою. Але жодна людина не піде з цього смертного існування, не пройшовши через них. У більшості випадків ми уявляємо собі випробування, як втрату врожаю або роботи, смерть близької людини, хворобу, фізичні, розумові або емоційні проблеми, бідність або втрату друзів. Однак, навіть досягнення, здавалося б, вартіх того цілей, може принести свою небезпеку і марну гординю, коли ми більше прагнемо почестей людських, ніж схвалення небес. Серед іншого це може бути мирська популярність, суспільне визнання, хороші фізичні дані, артистичні або атлетичні таланти, заможність та багатства. Стосовно цих останніх випробувань дехто з нас може мати почуття, схожі на висловлені Тев'є у мюзиклу *Скрипаль на даху*: “Якщо багатства—це прокляття, нехай [Бог] уразить мене ним. І нехай я ніколи не одужаю!”¹

Втім, ці останні форми випробувань, можуть бути навіть більш страшаючими й більш важчими у подоланні, ніж інші. Розвиток і

перевірка нашого учнівства залежатиме не від форми випробувань, з якими ми стикаємося, а від того, як ми через них проходимо. Як навчав нас президент Генрі Б. Айрінг: “Отже, велике випробування життя полягає в тому, щоб подивитися, чи ми будемо слухатися Божих заповідей серед життєвих бур. Справа не в тому, щоб пережити бурю, але в тому, щоб вибирати істину в той час, як буря вирує. А трагедія життя—це не пройти випробування і не бути гідним повернутися у славі в наш небесний дім” (“Духовна готовність: почніть заздалегідь і будьте твердими”, *Ліягона*, лист. 2005, с. 38).

Я гордий тим, що маю 23 внуки. Вони ніколи не припиняють дивувати мене своїм розумінням вічних істин, навіть в їхні ранні, дитячі роки. Готуючись до цього виступу, я попросив їх надіслати мені дуже стисле визначення того, що для них означає бути учнем або послідовником Ісуса Христа. Я отримав чудові відповіді від кожного з них. Але хочу поділитися з вами відповіддю, яку я отримав від восьмирічного Веніямина: “Бути учнем Ісуса Христа означає бути прикладом. Це означає бути місіонером і готуватися до того, щоб бути місіонером. Це означає служити іншим. Це означає читати Писання і молитися. Це означає, що ти зберігаєш Суботній день у святості. Це означає, що ти слухаєшся спонукань Святого Духа. Це означає ходити до Церкви і в храм”.

Я згоден з Веніямином. Учнівство—це те, що ти робиш, і ким стаєш. Коли ми дотримуємося заповідей і служимо нашим ближнім, то стаємо кращими учнями Ісуса Христа. Послух і покірність Його волі допомагають нам відчувати Святого Духа і приносять благословення миру, радості й безпеки, які завжди супроводжують Цього, третього, члена Божества. І вони не можуть прийти у жоден інший спосіб. Зрештою, саме абсолютна покірність Його волі допомагає нам стати такими, як наш Спаситель. Я повторю: стати такими, як Він, і бути єдиними з Ним—це

кінцева ціль і мета, та, по суті, це і є справжнє визначення істинного учнівства.

Учнівство—це те, що відбувалося у храмі Колонія Хуарес та на полях поблизу нього, коли брати і сестри у вірі підтвердили своє зобов'язання перед Богом та одне перед одним попри важкі напасті.

Я свідчу, що коли ми виконуватимемо Його заповіді, служитимемо іншим і підкорятимемо свою волю Його волі, ми справді станемо Його істинними учнями. Я свідчу про це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

NOTE

1. Див. Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), 61.

Старійшина Дон Р. Кларк
Сімдесятник

Благословення причастя

Ми будемо благословенні, якщо будемо мати вдячність за Спокуту Ісуса Христа, поновлювати наші завіти хрищення, відчувати прощення і отримувати натхнення від Святого Духа.

Я виріс у Рексбурзі, штат Айдахо, де на мене впливали і навчали чудова сім'я, друзі, вчителі та провідники. В житті кожного з нас є особливі випадки, які торкаються наших душ і змінюють щось назавжди. Один такий стався в моїй юності. Він змінив усе моє життя.

Я завжди був активний у Церкві і розвивався в Аароновому священстві. Коли я був підлітком, брат Джейкоб, мій вчитель, попросив мене записати на аркуші те, про що я думав під час причастя. Я взяв свій аркуш і почав писати. Першим у списку була гра в баскетбол, яку ми виграли попереднього вечора. А після гри було побачення, і список продовжувався в такому ж дусі. Наприкінці і далеко не жирним шрифтом було вказане ім'я Ісуса Христа.

Кожної неділі я заповнював такий аркуш. Для молодого носія Ааронового священства причастя і причасні збори набули нового, ширшого і духовного значення. Я з нетерпінням чекав неділі і можливості

прийняти причастя, бо розуміння Спокути Спасителя змінювало мене. Кожної неділі і до цього дня, коли я приймаю причастя, в уяві я бачу свій аркуш і переглядаю свій список. І завжди тепер у моєму списку на першому місці стоїть Спаситель людства.

У Новому Завіті ми читаємо про час, коли Спаситель і Його Апостоли зустрілися у верхній кімнаті для святкування Пасхи.

“Узявши ж хліб і вчинивши подяку, поламав і дав їм, проказуючи: “Це тіло Мое, що за вас віддається: *Це чиніть на спомин про Мене!*”

По вечері так само ж і чашу, говорячи: “Оця чаша—Новий Заповіт у Моїй крові, *що за вас проливається*”¹.

Ісус також ввів обряд причастя під час Свого відвідування нефійців². З часом я почав розуміти важливість цих двох подій.

Президент Девід О. Мак-Кей сказав: “Я маю відчуття, що повинен наголосити на тому, які збори Господь призначив найголовнішими в

Церкві, і це збори причастя”³. Якщо ми правильно готуємося до причастя, ми можемо змінити наші життя. Я б хотів запропонувати п'ять принципів, які можуть благословити наші життя, за умови гідного прийняття причастя.

І. Мати відчуття вдячності за Спокуту Ісуса Христа

Перший принцип—це мати під час причастя відчуття вдячності Небесному Батькові за Спокуту Його Сина. В наступній історії розповідається про рознесення причастя:

“Причастя ніколи не мало для мене великого значення до тієї неділі, коли мене було висвячено в диякони. Того дня я вперше розносив причастя. Перед зборами один з дияконів попередив мене: “Будь насторожі з братом Шмідтом. Можливо тобі прийдеться його розбудити!” Зрештою прийшов час мені взяти участь у рознесенні причастя. Я досить добре впорався з шістьма першими рядами. Діти й дорослі прийняли хліб без якихось помітних думок чи проблем. Потім я дійшов до сьомого ряду, того, де зазвичай сидів брат Шмідт. Але я здивувався. Замість того, щоб спати, він був досить бадьорий. На противагу іншим, кому я прислужував, він узяв хліб з поміркованістю і благоговінням.

Через кілька хвилин я знову підходив до сьомого ряду, вже з водою. Цього разу мій друг був правий. Брат Шмідт сидів з похиленою головою, заплющивши свої великі німецькі очі. За всіма ознаками він міцно спав. Що мені зробити чи сказати? Якусь хвилину я дивився на його чоло, зморшкувате, зоране роками праці і випробувань. Він приєднався до Церкви у підлітковому віці і був у своєму невеликому німецькому містечку жертвою багатьох переслідувань. Я багато разів чув цю історію на зборах свідчень. Зрештою я вирішив ніжно поторсати його плече, сподіваючись розбудити його. І щойно я нахилився для цього, як його голова повільно підвелася.

По його щоках текли сльози, і коли я подивився йому в очі, то побачив там любов і радість. Він тихо простягнув руку і взяв воду. І хоча тоді мені було лише дванадцять, я досі чітко пам'ятаю відчуття, яке мав, коли дивився, як цей зморшкуватий старий чоловік приймав причастя. Без сумнівів я знав, що він відчував щодо причастя щось таке, чого я ніколи не відчував. І тоді я вирішив, що хочу мати ті самі почуття”⁴.

Брат Шмідт говорив з небесами, а небеса йому відповідали.

II. Пам'ятайте, що ми поновлюємо завіт хрищення

Другий принцип—це пам'ятати, що, приймаючи причастя, ми поновлюємо наш християнський завіт. Серед зобов'язань, які ми беремо на себе, і які записані в Писаннях, є наступні:

“Прийти до кошари Бога і називатися Його народом, ... нести тягарі один одного, ... сумувати з тими, хто сумує, ... і бути свідками Бога”⁵.

“Приход[ити] зі скрушеним серцем і впокореним духом, ... бажа[ти] взяти на себе ім'я Ісуса Христа, маючи рішучість служити Йому до кінця”⁶, і дотримуватися Його заповідей і завжди пам'ятати Його”⁷.

Причасна молитва служить нагадуванням про ці завіти. Коли

ми приймаємо причастя, ми поновлюємо наше зобов'язання жити за цими завітами. Я вірю, що було б доречно вивчити причасні молитви напам'ять у нашому розумі і в нашому серці. Це допоможе нам зосередитися на поновленні нашого завіту хрищення. Скільки б років нам не було на момент хрищення, 8 чи 80, сподіваюся, що ми ніколи не забудемо той день і укладені нами завіти.

III. Приймаючи причастя, ми можемо відчувати прощення наших гріхів

По-третє, під час причастя ми можемо відчувати прощення наших гріхів. Якщо перед причасними зборами ми витратимо час на покаяння в наших гріхах, ми можемо піти з причасних зборів з відчуттям чистоти і незаплямованості. Президент Бойд К. Пекер сказав: “Причастя поновлює процес прощення. Кожної неділі, коли розноситься причастя, ця церемонія служить тому, щоб відновити процес прощення. Кожну неділю ви очищаєте себе, щоб з часом, коли ви помрете, ваш дух був чистим”⁸. Гідне прийняття причастя може допомогти нам відчувати, як це було з людьми народу царя Веніямина, які “сповнилися радості, одержавши прощення своїх гріхів і маючи спокій у свідомості”⁹.

IV. Ми можемо отримувати натхнення для вирішення наших проблем

Четвертий принцип полягає в тому, що протягом причасних зборів ми можемо отримувати натхнення для вирішення наших проблем. Коли я був президентом місії в Болівії, моя дружина, Мері Енн, і я мали благословення відвідати семінар для президентів місій з президентом Генрі Б. Айрінгом. На тих зборах він навчав, що є три важливі способи підготуватися отримати користь від зборів. Ми маємо приходити з нашими проблемами смиренними, як готові до навчання діти, і з бажанням допомогти дітям Бога.

Коли ми приходимо на причасні збори із смиренням, ми можемо мати благословення відчувати натхнення для вирішення наших щоденних проблем. Ми маємо приходити підготовленими, бути готовими слухати і не відволікатися. В Писаннях ми читаємо: “Але, ось, Я кажу тобі, що ти повинен з'ясувати це повністю своїм розумом; потім ти повинен *спитати Мене, чи це правильно*, і якщо це правильно, Я зроблю так, щоб твої *груді запалали* зсередини; отже, *ти відчуєш, що це правильно*”¹⁰. Ми можемо дізнатися, що нам слід робити для вирішення наших проблем.

V. Гідне прийняття причастя допоможе нам сповнитися Святого Духа

П'ятий принцип—гідне прийняття причастя допоможе нам сповнитися Святого Духа. Встановивши під час візиту до нефійців обряд причастя, Ісус сказав: “Той, хто їсть цей хліб, їсть від Мого тіла для своєї душі; а той, хто п'є це вино, п'є від Моєї крові для своєї душі; і його душа ніколи не буде ні голодувати, ані відчувати спрагу, але буде наповнена”¹¹. Їм було обіцяно, що якщо вони будуть голодувати і спрагнути за праведністю, вони будуть сповнені Святого Духа. Причасна молитва також містить обіцяння, що якщо ми будемо виконувати наші завіти, з нами завжди буде Святий Дух¹².

Старійшина Мелвін Дж. Баллард сказав: “Я є свідком того, що обряд причастя благословляється присутністю Духа, Який зігріває душу з голови до п'ят; ви відчуваєте, як духовні рани зцілюються, і туги полегшуються. Втіха і щастя приходять до душі, яка є гідною і щиро бажає скуштувати цю духовну їжу”¹³.

Ми будемо благословенні, якщо будемо мати вдячність за Спокуту Ісуса Христа, поновлювати наші завіти хрищення, відчувати прощення і отримувати натхнення від Святого Духа під час щотижневого прийняття причастя. Причасні збори завжди будуть чудовими, якщо ми зробимо причастя центром нашого поклоніння. Я висловлюю свою вдячність за Спокуту Ісуса Христа. Я знаю, що Він живе. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Лука 22:19–20; курсив додано.
2. Див. 3 Нефій 18.
3. Девід О. Мак-Кей, з виступу на конференції, жовт. 1929, с. 11.
4. *Book of Mormon Student Manual* (Church Educational System manual), с. 417.
5. Мосія 18:8–9.
6. Учення і Завіти 20:37.
7. Див. Учення і Завіти 20:77.
8. Бойд К. Пекар, *Mine Errand from the Lord* (2008), с. 196.
9. Мосія 4:3; курсив додано.
10. Учення і Завіти 9:8; курсив додано.
11. 3 Нефій 20:8.
12. Див. Учення і Завіти 20:77.
13. Мелвін Дж. Баллард, у Брайяна С. Хінклі, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), с. 149.

Старійшина Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

Навернені до Господа

*Знання про істинність євангелії є суттю свідчення.
Постійна вірність євангелії є суттю навернення.*

М оє послання зосереджене на зв'язку між отриманням свідчення про те, що Ісус є Христос, і наверненням до Нього і Його євангелії. Зазвичай, ми розглядаємо теми свідчення і навернення окремо і незалежно одна від одної. Однак ми здобудемо безцінне розуміння і глибше духовне переконання, якщо розглядатимемо ці дві важливі теми разом.

Я молюся, щоб Святий Дух навчав і напучував кожного з нас.

А ви за кого Мене маєте?

Ми можемо багато чого навчитися про свідчення і навернення зі служіння апостола Петра.

Коли Ісус прийшов на узбережжя Кесарії Пилипової, то поставив це проникливе запитання Своїм учням: “А ви за кого Мене маєте?”

Петро відповів прямо:

“Ти—Христос, Син Бога Живого!”

А Ісус відповів і до нього промовив: “Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець” (Матвій 16:15–17).

З Петрової відповіді і повчань Спасителя ми бачимо, що свідчення—це особисте знання про духовну істину, отримане через одкровення. Свідчення—це дар від

Бога, який доступний всім Його дітям. Будь-який щирий шукач істини може отримати свідчення, застосовуючи необхідну “частинк[у] віри” в Ісуса Христа, щоб “зробити дослід” (Алма 32:27) і “випробува[т]и силу слова Бога” (Алма 31:5), піддатися “натхненню Духа Святого” (Мосія 3:19), і пробудитися до Бога (див. Алма 5:7). Свідчення сприяє зростанню особистої відповідальності і є джерелом мети, впевненості й радості.

Прагнення і здобуття свідчення про духовну істину вимагає того, щоб людина питала, шукала і ступала (див. Матвій 7:7; 3 Нефій 14:7) зі щирим серцем, справжнім наміром і вірою в Спасителя (див. Мороній 10:4). Фундаментальними компонентами свідчення є знання про те, що Небесний Батько живий і любить нас, що Ісус Христос є нашим Спасителем, і що повноту євангелії було відновлено на землі у ці останні дні.

Ти ж колись, як навернешся

Коли Спаситель навчав Своїх учнів під час Останньої вечері, то сказав Петру:

“Симоне, Симоне,—ось сатана жадав..., щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю.

Я ж молився за тебе, щоб не

зменшилась віра твоя; ти ж колись, як навернешся, зміцни браттю свою!” (Лука 22:31–32).

Цікаво, що цей могутній апостол говорив з Господарем і ходив із Ним, був свідком багатьох чудес і мав міцне свідчення про божественність Спасителя. Але навіть Петро потребував додаткового наставлення від Ісуса стосовно сили Святого Духа, яка навертає й освячує, і його обов’язку служити вірно.

Природа евангелії Ісуса Христа передбачає докорінну й довічну зміну самого нашого характеру, уможливлену завдяки Спокуті Спасителя. Істинне навернення приводить до зміни в переконаннях, в серці та в житті людини, яка приймає волю Бога і підкоряється їй (див. Дії 3:19; 3 Нефій 9:20), та свідомо зобов’язується стати учнем Христа.

Навернення—це збільшення, поглиблення і розширення фундаментальної основи свідчення. Воно є результатом одкровення від Бога і супроводжується індивідуальним покаанням, послухом та старанністю. Будь-який щирий шукач істини може стати наверненим, відчувши могутню зміну в серці і духовно

народившись від Бога (див. Алма 5:12–14). Коли ми шануємо обряди і завіти спасіння й піднесення (див. УЗ 20:25), “просува[ємо]ся вперед з непохитною вірою в Христа” (2 Нефій 31:20), і терпимо у вірі до кінця (див. УЗ 14:7), то стаємо новими створіннями у Христі (див. 2 Коринтянам 5:17). Навернення—це приношення в жертву Богу самих себе, виявлення Йому любові та вірності, як вдячність за дар свідчення.

Приклади навернення у Книзі Мормона

Книга Мормона рясніє надихаючими розповідями про навернення. Амалекій, нащадок Якова, проголосив: “Я б хотів, щоб ви прийшли до Христа, Який є Святий Ізраїля, і скуштували від Його спасіння і сили Його викуплення. Так, прийдіть до Нього, і віддайте всю вашу душу як жертвоприношення Йому” (Омній 1:26).

Знати силою Святого Духа, що Ісус є Христос,—важливо й необхідно. Але, щоб щиро прийти до Нього і віддати всю нашу душу як жертвоприношення, потрібно набагато більше, ніж просто знання.

Навернення вимагає всього нашого серця, всієї нашої могутності та всього нашого розуму й сили (див. УЗ 4:2).

Народ царя Веніямина відповів на його повчання вигуком: “Так, ми віримо всім словам, які ти сказав нам; і ми знаємо також про їхню надійність і істинність, через Духа Господа Вседержителя, Який звершив сильну зміну в нас, або в наших серцях, що ми вже не маємо бажання чинити зло, але постійно чинити добро” (Мосія 5:2). Коли вони прийняли промовлені слова, здобули свідчення про їхню істинність і виявили віру в Христа, це привело до могутньої зміни в серці і сповнило їх твердою рішучістю удосконалюватися і ставати кращими.

Навернених ламанійців у книзі Геламана описано, як людей, які перебувають “на шляху свого обов’язку, і вони йдуть обачно перед Богом, і вони стежать за тим, щоб дотримуватися Його заповідей, і Його уставів, і Його присудів. ...

... І вони намагаються з невтомною старанністю привести решту братів своїх до пізнання істини” (Геламан 15:5–6).

Як показано в цих прикладах, ключовими характеристиками, пов'язаними з наверненням, є відчуття сильної зміни в наших серцях, бажання постійно чинити добро, просування шляхом обов'язку, обачна хода перед Богом, дотримання заповідей і служіння з невтомною старанністю. Очевидно, що ці вірні душі глибоко присвятили себе Господу і Його вченням.

Стати наверненими

Для більшості з нас навернення є тривалим процесом, і воно не відбувається внаслідок одної значної або драматичної події. Рядок за рядком і приписання за приписанням, поступово й майже непомітно, наші мотиви, наші думки, наші слова і наші вчинки починають узгоджуватися з волею Бога. Навернення до Господа вимагає наполегливості й терпіння.

Самуїл Ламанієць визначив п'ять основних складових навернення до Господа: (1) віра в учення і пророцтва святих пророків, як вони записані в Писаннях, (2) виявлення віри в Господа Ісуса Христа, (3) покаяння, (4) відчуття могутньої зміни серця і (5) набуття стійкості та непохитності у вірі (див. Геламан 15:7–8). Таким є шлях, що веде до навернення.

Свідчення і навернення

Навернення починається зі свідчення, яке є передумовою для нього. Свідчення—це відправна точка, а не кінцевий пункт призначення. Міцне свідчення є фундаментом, на якому будується навернення.

Одного лише свідчення не буде достатньо для того, щоб захистити нас від бурі темряви останніх днів і зла, серед якого ми живемо. Свідчення є важливим і необхідним,

але його недостатньо, щоб надати потрібні нам духовну силу й захист. Деякі члени Церкви, які мають свідчення, похитнулися й відпали. У них не вистачило духовного знання й відданості, щоб вистояти перед випробуваннями.

Важливий урок про зв'язок між свідченням і наверненням добре простежується на прикладі місіонерських трудів синів Мосії.

“Всі, кого було приведено до пізнання істини через проповідання Аммона і його братів, згідно з духом одкровення і пророцтва, і силою Бога, яка творить чудеса в них—так, ... як Господь живий, так усі з Ламанійців, які повірили в їхнє проповідання, і були навернені до Господа, ніколи не відпали.

Бо вони стали праведним народом; вони відклали зброю своїх бунтів, щоб не боротися більше проти Бога. ...

Ось ті, хто був навернений до Господа” (Алма 23:6–8).

У цих віршах описано дві основні складові: (1) *пізнання істини*, яке можна назвати свідченням, і (2) *навернення до Господа*, яке я розумію, як навернення до Спасителя і Його євангелії. Таким чином, ця могутня комбінація свідчення й навернення до Господа стала джерелом стійкості й непохитності та забезпечила духовний захист.

Вони ніколи не відпали і відклали зброю своїх бунтів—тобто не боролися більше проти Бога. Щоб відкласти улюблену “зброю бунтів”, таку як егоїзм, гордовитість та непослух, потрібно більше, ніж просто вірити й знати. Переконавання, смирення, покаяння і покора передують полишенню нашої зброї бунтів. Чи залишилася у вас і у мене зброя бунтів, яка не дозволяє нам навернутися до Господа? Якщо так, тоді нам потрібно покаятися вже зараз.

Зверніть увагу на те, що ламаційці були навернені не до місіонерів, які їх навчали, і не до чудових програм Церкви. Вони були навернені не до особливостей характеру їхніх провідників або збереження культурного спадку чи традицій їхніх батьків. Вони були навернені до Господа—до Нього, як до Спасителя, і до Його божественності і вчення—і вони ніколи не відпали.

Свідчення—це духовне знання істини, отриманої силою Святого Духа. Невпинне навернення

залежить від постійної відданості явленій через одкровення істині, яку ми отримали,—з охочим серцем і заради праведної мети. Знання про істинність євангелії є суттю свідчення. Постійна вірність євангелії є суттю навернення. Ми повинні знати, що євангелія істинна, і зберігати вірність євангелії.

Свідчення, навернення і притча про десятих дів

Зараз я хочу використати одну з багатьох можливих інтерпретацій притчі про десятих дів, щоб показати зв'язок між свідченням і наверненням. Десять дів, п'ять з яких були мудрими, а інші п'ять—нерозумними, взяли свої каганці і пішли зустрічати молодого. Будь ласка, уявіть, що каганці дів були каганцями свідчення. Нерозумні діви взяли свої каганці свідчення, але не взяли з собою оливи. Уявіть, що олива—це олива навернення.

“А мудрі набрали оливи [навернення] в посудинки разом із своїми каганцями [свідчення].

А коли забаривсь молодий, то всі задрімали й послули.

А опівночі крик залунав: “Ось молодий,—виходьте назустріч!”

Схопились тоді всі ті діви, і каганці [свідчення] свої наготували.

Нерозумні ж сказали до мудрих: “Дайте нам із своєї оливи [саме оливи навернення], бо наші каганці [свідчення слабкі і] ось гаснуть”.

Мудрі ж відповіли та сказали:

“Щоб, бува, нам і вам не забракло,—краще вдайтеся до продавців, і купіть собі” (Матвій 25:4–9).

Чи були мудрі діви егоїстичними і не бажали ділитися, або ж вони говорили вірно, що оливу навернення не можна позичити? Чи можна передати іншій особі духовну силу, яка з'являється в наслідок постійного послуху заповідям? Чи можна передати знання, отримане завдяки старанному вивченню Писань і міркуванню над ними, людині, яка їх потребує? Чи можна передати мир, який приносить євангелія вірному святому останніх днів, людині, яка переживає лихо або велике випробування? Очевидна відповідь на кожне з цих запитань—ні.

Як правильно сказали мудрі діви, кожен з нас має купувати сам. Ці нахненні жінки говорили не про комерційну операцію; натомість вони наголошували на нашій індивідуальній відповідальності підтримувати вогонь в наших каганцях свідчення і запасатися достатньою кількістю оливи навернення. Ця дороговізна олива здобувається по краплині—“рядок за рядком [і] приписання за приписанням” (2 Нефій 28:30), з терпінням і наполегливістю. Коротких шляхів не існує, а підготовка на швидку руку в останню хвилину неможлива.

“Отже, будьте вірними, молячись завжди, маючи світильники ваші наготовленими й палаючими, і олію з собою, щоб були ви готові під час пришествя Нареченого” (УЗ 33:17).

Свідчення

Я обіцяю, що, здобуваючи знання про істину і навертаючись до Господа, ми залишатимемося міцними й стійкими і ніколи не відступимо. Ми охоче відкладемо свою зброю бунтів. Нас буде благословенно яскравим світлом наших каганців свідчення і щедрим запасом оливи навернення. І по мірі поглиблення нашого навернення, ми зміцнюватимемо наші сім'ї, наших друзів і наших товаришів. Про ці істини я свідчу у священне ім'я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Томас С. Монсон

У розлуці хай веде Господь

Якщо ми візьмемо до серця і застосуємо у житті послання, почуті протягом минулих двох днів, то отримаємо благословення.

Мої дорогі брати та сестри, ми підійшли до завершення ще однієї надихаючої генеральної конференції. Особисто мене вона духовно наситила й надихнула, і я знаю, що ви також відчували особливий дух цієї конференції.

Ми щиро дякуємо всім, хто будь-яким чином брав у ній участь. Нас прекрасно навчали істинам євангелії і наголошували на них. Якщо ми візьмемо до серця і застосуємо у житті послання, почуті протягом минулих двох днів, то отримаємо благословення.

Як завжди, виступи з цієї конференції стануть доступними в майбутніх випусках журналів *Ensign* і *Ліягона*. Я заохочую вас прочитати ці виступи і поміркувати над посланнями, які містяться в них. За життя я зрозумів, що маю навіть більшу користь від цих натхнених проповідей, коли вивчаю їх більш глибоко.

Ця конференція охопила безпрецедентну кількість країн, простягаючись крізь континенти й океани до людей повсюди. І хоча ми знаходимося на великій відстані

від багатьох з вас, ми відчуваємо ваш дух і шлемо вам нашу любов і вдячність.

Від усіх нас я висловляю щиру вдячність братам, яких було звільнено під час цієї конференції, за ваше багаторічне, віддане служіння. Неможливо перелічити всіх тих людей, які були благословенні завдяки вашому внеску у роботу Господа.

Брати і сестри, нещодавно я відсвяткував своє 85-річчя і вдячний за кожен рік, дарований мені Господом. Коли я думаю про свій життєвий досвід, то дякую Йому за свої численні благословення, отримані від Нього. Як я вже згадував цього ранку у своєму виступі, я відчував, як Його рука скеровувала мене в моїх зусиллях, коли я щиро намагався служити Йому і всім вам.

Чин Президента Церкви є дуже відповідальним. Як же я вдячний за своїх двох вірних радників, які служать поруч зі мною і завжди готові з надзвичайною здібністю допомагати в роботі, яку має виконувати Перше Президентство. Я висловляю свою вдячність також і благородним чоловікам з Кворуму

Дванадцятьох Апостолів. Вони невтомно працюють у справі Господаря разом із членами кворумів сімдесятників, надаючи їм натхненну допомогу.

Я також хочу похвалити вас, мої брати і сестри, де б ви не були у світі, за все, що ви робите у ваших приходах і філіях, ваших колах і округах. Коли на прохання ви з готовністю виконуєте покликання, ви допомагаєте будувати царство Бога на землі.

Давайте завжди дбати одне про одного, допомагаючи в часи нужди. Давайте не будемо

критикувати й засуджувати, а будемо толерантними, завжди наслідуючи приклад ніжної доброти Спасителя. Давайте з готовністю служити одне одному у тому ж дусі. Давайте молитися про натхнення, щоб знати про потреби оточуючих нас людей, а потім давайте їти і допомагати.

Прямуючи життям, давайте будемо у доброму гуморі. Хоча ми живемо у дедалі небезпечніший час, Господь любить нас і пам'ятає про нас. Він завжди поруч, якщо ми робимо те, що правильно. Він допомагатиме нам в часи нужди. У нашому житті з'являються труднощі, проблеми, яких ми не очікували і ніколи не хотіли. Жоден з нас не має імунітету проти них. За метою смертного життя, ми маємо навчатися й розвиватися, щоб бути більш схожими на нашого Батька. І часто найбільшою мірою ми навчаємося у важкі часи, хоча уроки можуть бути й дуже болісними. Але наше життя також може сповнюватися радістю, коли ми дотримуємося вчень євангелії Ісуса Христа.

Господь навчав: "Будьте відважні; Я світ переміг"¹. Яке велике щастя має приносити нам це знання! Він жив для нас і помер за нас. Він заплатив за наші гріхи. Давайте наслідувати Його приклад. Давайте виявляти Йому нашу велику вдячність, приймаючи Його жертву і живучи так, щоб стати гідними повернутися і одного дня жити з Ним.

Як і під час попередніх конференцій, я дякую вам за ваші молитви за мене. Вони потрібні мені; я відчуваю їх. Ми, генеральні авторитети, також пам'ятаємо всіх вас і молимося, щоб наш Небесний Батько дарував вам Свої найкращі благословення.

Зараз, мої улюблені брати і сестри, ми зробимо шестимісячну перерву. Нехай у розлуці вас веде Господь. В ім'я нашого Спасителя і Викупителя, Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 16:33.

критикувати й засуджувати, а будемо толерантними, завжди наслідуючи приклад ніжної доброти Спасителя. Давайте з готовністю служити одне одному у тому ж дусі. Давайте молитися про натхнення, щоб знати про потреби оточуючих нас людей, а потім давайте йти і допомагати.

Прямуючи життям, давайте будемо у доброму гуморі. Хоча ми живемо у дедалі небезпечніший час, Господь любить нас і пам'ятає про нас. Він завжди поруч, якщо ми робимо те, що правильно. Він допомагатиме нам в часи нужди. У нашому житті з'являються труднощі, проблеми, яких ми не очікували і ніколи не хотіли. Жоден з нас не має імунітету проти них. За метою смертного життя, ми маємо навчатися й розвиватися, щоб бути більш схожими на нашого Батька. І часто найбільшою мірою ми навчаємося у важкі часи, хоча уроки можуть бути й дуже болісними. Але наше життя також може сповнюватися радістю, коли ми дотримуємося вчень євангелії Ісуса Христа.

Господь навчав: "Будьте важливі; Я світ переміг"¹. Яке велике щастя має приносити нам це знання! Він жив для нас і помер за нас. Він заплатив за наші гріхи. Давайте наслідувати Його приклад. Давайте виявляти Йому нашу велику вдячність, приймаючи Його жертву і живучи так, щоб стати гідними повернутися і одного дня жити з Ним.

Як і під час попередніх конференцій, я дякую вам за ваші молитви за мене. Вони потрібні мені; я відчуваю їх. Ми, генеральні авторитети, також пам'ятаємо всіх вас і молимося, щоб наш Небесний Батько дарував вам Свої найкращі благословення.

Зараз, мої улюблені брати і сестри, ми зробимо шестимісячну перерву. Нехай у розлуці вас веде Господь. В ім'я нашого Спасителя і Викупителя, Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 16:33.

Лінда К. Бертон

Генеральний президент Товариства допомоги

Чи закарбована у наших серцях віра в Спокуту Ісуса Христа?

Коли ми укладаємо завіти, дотримуємося їх і маємо від цього радість, це і буде виявом того, що Спокута Ісуса Христа дійсно закарбована в наших серцях.

Мої любі сестри! Ви були в моїх думках і в моєму серці впродовж усіх тих місяців, поки я розмірковувала про це нелегке покликання. Хоча я не відчуваю, що відповідаю вимогам покладених на мене обов'язків, я знаю, що це покликання прийшло від Господа через Його обраного пророка, і на даний час цього достатньо. Писання навчають нас, що "чи [Господнім] власним голосом, чи голосом [Його] слуг, все одно"¹.

Один з найдорогоцінніших дарів, пов'язаних з цим покликанням,—це запевнення, що Небесний Батько любить усіх Своїх дочок. Я відчувала Його любов до кожної з нас!

Як і ви, я люблю Писання! У книзі Єремії ми знаходимо вірш, який дуже близький моєму серцю.

Єремія жив у важкий час і в несприятливому місці, але Господь дав йому можливість передбачити "час надії під час збирання Ізраїлю в останні дні"²—наші дні. Єремія пророкував:

"По цих днях...—каже Господь: Дам Закона Свого в середину їхню і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом. ...

Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього,—каже Господь,—бо їхню провину прощу, і не буду вже згадувати їм гріха"³.

Ми—той народ, який бачив Єремія. Чи запросили ми Господа закарбувати закон або вчення у наших серцях? Чи віримо ми, що доступне через Спокуту прощення, про яке

згадає Єремія, поширюється на нас особисто?

Кілька років тому старійшина Джеффрі Р. Холланд ділився своїми думками про глибоку віру піонерів, які рухалися до Долини Солоного озера навіть після смерті своїх дітей. Він казав: "Вони не робили це заради програми або соціальних заходів. Вони робили це, бо віра в євангелію Ісуса Христа була в їхніх душах; вона була в їхніх жилах".

Він з великою ніжністю каже: "Тільки тому ті матері могли ховати своїх [немовлят] у коробці для зберігання хліба і казати: "Обіцяна земля он там. Ми дійдемо до долини".

Вони могли це говорити завдяки завітам, і ученню, і вірі, і одкровенням, і Духу".

На завершення він сказав ці слова, які змушують нас замислитися: "Якщо ми збережемо це в наших сім'ях і в Церкві, багато іншого почне ставати на свої місця. А багато іншого втратить для нас важливість. Ті ручні візки могли вмістити небагато. Піонерам доводилося вибирати, що взяти. Можливо, 21 століття змусить нас вирішувати: "Що ми можемо покласти до візка?" І це суть нашої душі; це те, що в наших жилах"⁴. Або, якщо сказати іншими словами, це те, що *записано в наших серцях!*

Ми, нове президентство Товариства допомоги, щиро зверталися до Господа, щоб знати, які важливі речі

ми, за Його бажанням, маємо покласти в наш ручний візок Товариства допомоги, аби продовжувати просування Його роботи вперед. Ми відчули, що Небесний Батько хоче, аби, в першу чергу, ми допомогли Його улюбленим дочкам зрозуміти учення про Спокуту Ісуса Христа. Ми знаємо, що в процесі цього зросте як наша віра, так і наше бажання жити праведно. По-друге, оскільки ми вже обговорили, наскільки великою є необхідність зміцнювати сім'ї й домівки, ми відчули, що Господь очікує, що ми будемо заохочувати Його улюблених дочок з радістю припадати до Його завітів. Коли завітів дотримуються, сім'ї зміцнюються. Зрештою ми відчуваємо, що Він хоче, аби ми згуртовано співпрацювали з іншими допоміжними організаціями та провідниками священства, прагнучи розшукати нужденних і допомогти їм просуватися по шляху віри. Ми гаряче молимося про те, щоб кожна з нас відкрила своє серце і дозволила Господу закарбувати в ньому вчення про Спокуту, завіти і єдність.

Як ми зможемо зміцнювати сім'ї або допомагати іншим, якщо в першу чергу в нашому серці не буде закарбована глибока і незмінна віра в Ісуса Христа і Його нескінченну Спокуту? Сьогодні я хотіла б поділитися трьома принципами Спокути, які, якщо ми закарбуємо їх у наших серцях, збільшать віру в Ісуса Христа. Я сподіваюся, що

розуміння цих принципів благословить кожну з нас, незалежно від того, чи ми нові члени Церкви, чи перебуваємо в ній усе своє життя.

Принцип 1: "Завдяки Спокуті Ісуса Христа все несправедливе в житті може бути виправлено"⁵.

Ми разом з вами свідчимо про Спокуту нашого Спасителя Ісуса Христа. Наші свідчення, як і ваші, записувалися в наших серцях, коли ми поставали перед різноманітними випробуваннями і негараздами, що збільшували нашу душу. Якщо немає розуміння досконалого плану щастя Небесного Батька і центральної ролі Спасителевої Спокути в цьому плані, ці випробування можуть здаватися несправедливими. Усі ми маємо свою частку життєвих труднощів. Але у вірних серцях закарбовані слова: "Завдяки Спокуті Ісуса Христа все несправедливе в житті може бути виправлено".

Чому Господь дозволяє, щоб у нашому житті були страждання і лихо? Просто тому, що це є частиною плану для нашого зростання і розвитку! Ми "радісний окрик здіймали"⁶, коли дізналися, що у нас буде можливість прийти на землю і отримати досвід земного життя. Старійшина Даллін Х. Оукс навчав: "Часто необхідне нам навернення легше за все досягається через страждання і лихо, ніж через затишок і спокій"⁷.

Приклад однієї вірної сестри-піонерки є ілюстрацією цього принципу. Мері Луїс Уолкер вийшла заміж у 17 років за Джона Морріса в Сент-Луїсі, шт. Міссурі. Разом зі святыми вони у 1853 році перетнули рівнини і дісталися Долини Солоного озера невдовзі після першої річниці їхнього подружнього життя. На своєму шляху вони долали ті труднощі, які випадали всім святим. Але їхні страждання і лиха не закінчилися, коли вони дісталися Долини Солоного озера. Наступного року Мері, якій на той час було 19, писала: "У нас народився син. ... Одного вечора, коли йому було два чи три місяці ... щось прошепотіло

мені: “Ти втратиш цю дитину”.

Взимку здоров'я дитини погіршилося. “Ми робили все можливе, ... але дитині ставало все гірше і гірше. ... Другого лютого вона померла. ... Так я випила гірку чашу розставання з тим, хто був моєю плоттю і кров'ю”. Але і на цьому випробування не закінчилися. Чоловік Мері також захворів, і через три тижні після втрати дитини помер.

Мері писала: “Таким було моє становище: не досягнувши й 20 років у короткий 20-денний період я втратила чоловіка і єдину дитину у чужій землі за сотні миль від своїх родичів, маючи перед собою гору труднощів. ... Я також хотіла померти і об'єднатися з тими, кого любила”.

Мері продовжує: “Якось у неділю ввечері я прогулювалася з подругою. ... Я згадала, що в мене немає більше [чоловіка] і так гостро відчувала самотність, що гірко заплакала, і побачила, ніби у видінні, що промайнуло у розумі, життєву дорогу, яка стрімко піднімалася вгору і якою я мала зійти. Дуже сильно я відчувала реальність того видіння. Мене охопив глибокий відчай, бо ворог знає, коли атакувати нас, *проте наш [Спаситель Ісус Христос] має силу, щоб спасти*. Завдяки ... допомозі, отриманій від Батька, я змогла протистояти силі, яка діяла проти мене в той час”⁸.

У юному 19-річному віці Мері дізналася, що Спокута дає нам таке заповнення: усе, що є несправедливим у житті, може бути і буде виправлено—навіть найглибший смуток.

Принцип 2: Спокута має силу, яка дає нам змогу подолати тілесного чоловіка або жінку і стати істинними послідовниками Ісуса Христа⁹.

Існує спосіб дізнатися, чи ми засвоїли учення або принцип євангелії. Це тоді, коли ми здатні навчати доктрині або принципу в такий спосіб, що і дитина зрозуміє. Важливим джерелом того, як навчати дітей розумінню Спокути, є аналогія, що міститься в одному з уроків

Початкового товариства. Можливо, це допоможе нам, коли ми навчати- мемо дітей, онуків або друзів іншої віри, які бажають зрозуміти це важливе вчення.

“Одна жінка, ідучи дорогою, впа[ла] у яму, яка була така глибока, що [вона] не [могла] вилізти. Що [вона] тільки не роби[ла], але вилізти сам[а] не [могла]. [Жінка] поклика[ла] на допомогу і зраді[ла], коли добрий перехожий почув [їй] та опустил у яму драбину. Це дозволило [їй] вилізти з ями й знову стати вільн[ою].

Ми схожі на [жінку] в ямі. Скоєння гріха—наче падіння в яму, і ми не

можемо вилізти самі. Так само, як добрий перехожий почув крики [жінки] про допомогу, Небесний Батько послав свого Єдинонародженого Сина надати засіб для спасіння. Спокуту Ісуса Христа можна порівняти з опусканням у яму драбини; вона є нашим знаряддям для того, щоб вилізти”¹⁰. Та Спаситель робить більше, ніж просто спускає драбину—Він “спускається у яму і допомагає нам використати драбину для порятунку”¹¹. “Так само, як [жінка] у ямі повин[на] бу[ла] лізти по драбині, ми повинні покаятися в наших гріхах і дотримуватися євангельських

принципів та обрядів, щоб вилізти з особистої ями й щоб Спокута справцювала в нашому власному житті. Таким чином, після всього, що ми можемо зробити, завдяки Спокуті ми стаємо гідними повернутися до присутності Небесного Батька”¹².

Нещодавно я мала привілей познайомитися з піонеркою сучасності, улюбленою дочкою Бога і новонаверненою до Церкви у Чилі. Вона є матір’ю-одиначкою з двома малими синами. Завдяки силі Спокути вона змогла обличити своє минуле і зараз щиро намагається стати істинною послідовницею Ісуса Христа. Коли я про неї думаю, на думку спадає принцип, викладений старійшиною Девідом А. Беднаром: “Одна справа знати, що Ісус Христос прийшов на землю, щоб *померти* за нас. Це є основоположним і головним ученням Христа. Але нам також потрібно цінувати те, що Господь бажає—завдяки Його Спокуті й силою Святого Духа—*жити* в нас; не лише направляти нас, але й сповнювати силою”¹³.

Коли разом з цією чилійською сестрою ми обговорювали, як залишатися на шляху, що веде до вічного життя, вона з ентузіазмом запевнила мене, що сповнена рішучості

й надалі прямувати цим шляхом. Більшу частину свого життя вона не йшла цією дорогою і сказала, що “там”, поза шляхом, не було нічого, що вона хотіла б знову повернути у своє життя. Сила Спокути, яка збільшує її здібності, зараз живе у ній. Вона закарбована в її серці.

Та сила не лише дає нам здатність вибратися з ями, але і сповнює силою далі йти прямою і вузькою дорогою, що веде назад у присутність Небесного Батька.

Принцип 3: Спокута—це найбільший доказ того, що ми відчуваємо любов, яку Батько має до Своїх дітей.

Нам дуже допоможе розмірковування над цією хвилюючою думкою старійшини Оукса: “Подумайте, який смуток відчував наш Небесний Батько, посылаючи Свого Сина перетерпіти неймовірні страждання за наші гріхи. Це—найбільший доказ Його любові до кожного з нас!”¹⁴

Найвищий вияв любові має змусити кожного з нас стати на коліна в смиренні й молитві, “щоб подякувати Небесному Батькові за те, що Він любить нас настільки, що послав Свого Єдинородженого і досконалого Сина страждати за наші гріхи, наші болі і за все, що

здається несправедливим у нашому особистому житті.

Пам’ятаєте жінку, про яку нещодавно розповідав президент Дітер Ф. Ухтдорф? Він сказав: “Одна жінка, на долю якої випали роки випробувань і смутку, розповідала крізь сльози: “Я зрозуміла, що схожа на 20-доларову банкноту—зім’яту, надірвану, брудну, зі слідами недбалого поводження і подряпин. Але як і раніше, я залишаюся 20-доларовою банкнотою. Я варта чогось. Навіть якщо я не виглядаю так, як раніше, незважаючи на те, що я пошкоджена й не нова, моя вартість не змінилася. Як і раніше, я варта всі 20 доларів”¹⁵.

Ця жінка знає, що вона є улюбленою дочкою Небесного Батька і що вона є для Нього достатньо цінною, аби Він послав Свого Сина викупити її, саме її. Кожна сестра у Церкві має знати те, що знає ця жінка—що вона є улюбленою дочкою Бога. Як знання про те, що ми цінні для Нього, впливає на дотримання наших завітів? Як знання про те, що ми цінні для Нього, впливає на наше бажання служити іншим? Як знання про те, що ми цінні для Нього, збільшує наше бажання допомагати тим, хто потребує глибшого розуміння Спокути, так само, як і ми? Якщо учення про Спокуту закарбовано глибоко в нашому серці, тоді ми почнемо ставати таким народом, яким нас хоче бачити Господь, коли знову прийде на землю. Він впізнає в нас Його справжніх послідовників.

Нехай Спокута Ісуса Христа спричинить “могутню зміну” в наших серцях¹⁶. Коли ми зрозуміємо це вчення, яке ангел назвав “приємн[о]у” новиною великої радості”¹⁷, я обіцяю, що ми відчуємо те, що відчув народ царя Веніямина. Після того як вони молилися надзвичайно сильно, щоб Спокута увійшла в їхнє життя, “вони сповнилися радості”¹⁸ і “бажа[ли] увійти в завіт з ... Богом, щоб виконувати Його волю, і бути послухними Його заповідям у всьому”¹⁹. Коли ми укладаємо завіти, дотримуємося їх і маємо від цього радість, це і буде виявом того, що

Спокута Ісуса Христа дійсно закарбована в наших серцях. Будь ласка, сестри, пам'ятайте ці три принципи:

1. “Завдяки Спокуті Ісуса Христа все несправедливе в житті може бути виправлено”²⁰.
2. Спокута має силу, яка дає нам змогу подолати тілесного чоловіка або жінку і стати істинними послідовниками Ісуса Христа²¹.
3. Спокута—це найбільший доказ того, що ми відчуваємо любов, яку Батько має до Своїх дітей²².

“По цих днях...—каже Господь: Дам Закона Свого в середину їхню і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом”²³. Я закликаю вас просити Господа закарбувати ці принципи Спокути в наших серцях. Я свідчу, що вони істинні. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 1:38.
2. *Old Testament: Gospel Doctrine Teacher's Manual* (2001), 198.
3. Єремія 31:33–34; курсив додано.
4. Джеффри Р. Холланд, “Обговорення за круглим столом”, *Всесвітні збори навчання провідників*, 9 лютого 2008, с. 28.
5. *Проповідуйте Мою євангелію: путівник місіонерського служіння*, (2004), с. 52.
6. Йов 38:7.
7. Даллін Х. Оукс, “Заклик перемінитися”, *Ліягона*, січ. 2001, с. 42.
8. Автобіографія Мері Луїс Уолкер Морріс (примірник, який належить Лінді К'яр Бертон).
9. Див. Девід А. Беднар, “Спокута й подорож земним життям”, *Ліягона*, квіт. 2012, сс.12–19.
10. *Початкове товариство 7: Новий Завіт* (1997), с. 104.
11. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:123.
12. *Початкове товариство 7*, с. 104.
13. Девід А. Беднар, *Ліягона*, квіт. 2012, с. 14.
14. Даллін Х. Оукс, “Любов і закон”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 26.
15. Дігер Ф. Ухтдорф, “Ви—Мої руки”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 69.
16. Див. Алма 5:12–14.
17. Мосія 3:3.
18. Див. Мосія 4:1–3.
19. Див. Мосія 5:2–5.
20. *Проповідуйте мою євангелію*, с. 52.
21. Див. Девід А. Беднар, *Ліягона*, квіт. 2012, сс. 12–19.
22. Див. Даллін Х. Оукс, *Ліягона*, лист. 2009, с. 26.
23. Єремія 31:33; курсив додано.

Керол М. Стівенс

Перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Пробудитися до виконання наших обов'язків

Нам слід пробудитися до виконання наших обов'язків і продовжувати йти з вірою, покладаючись на силу Спокути, яка утішає, зміцнює, дає здібності та зцілення.

Після того як я отримала покликання служити в генеральному президентстві Товариства допомоги, я відчула бажання дізнатися більше про жінок, які служили до мене. Мене вразили вчення сестри Зіни Д. Янг, першого радника у другому генеральному президентстві Товариства допомоги. Вона сказала: “Сестри, нам слід повною мірою пробудитися до виконання наших обов'язків”¹. Я обдумувала слова *пробудитися* та *обов'язок* і додатково досліджувала Писання.

У Новому Завіті Павло навчав святих його днів:

“Пора нам уже пробудитись від сну. Бо тепер спасіння ближче до нас, ...

Ніч минула, а день наблизився, ... зодягніться Господом Ісусом Христом”².

У Книзі Мормона Алма навчав свій народ священним обов'язкам тих, хто увійшов у завіт з Богом:

“І ось, оскільки ви жадаєте прийти до кошари Бога і називатися Його народом, і бажаєте нести тягарі один одного, так, щоб вони були легшими;

Так, і бажаєте сумувати з тими, хто сумує; так, і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях. ...

Тож я кажу вам, якщо це є бажанням ваших сердець, то що ви маєте проти того, щоб бути хрищеними в ім'я Господа, як свідчення того перед Ним, що ви увійшли в завіт з Ним, що ви будете служити Йому і виконувати Його заповіді, щоб Він міг пролити Свій Дух більш рясно на вас?

І ось, коли люди почули ці слова, вони заплескали в долоні свої від радості і вигукнули: Це є бажання наших сердець”³.

Слова сестри Янг і ці уривки з Писань змусили мене замислитися

над “обов’язками”, до яких ми маємо пробудитися у наші дні.

Коли ми христимося, ми вступаємо в завіт. Старійшина Роберт Д. Хейлз навчав: “Коли ми укладаємо завіти і дотримуємося їх, то залишаємо світ і входимо в царство Боже”⁴.

Ми змінюємося. Ми по-іншому виглядаємо і по-іншому чинимо. Ми слухаємо і читаємо інші речі, говоримо по-іншому і наш одяг змінюється, оскільки ми стаємо дочками Бога, поєднаними з Ним через завіт.

Коли нас конфірмають, ми отримуємо дар Святого Духа, право мати постійний вплив від члена Божества, який направляє нас, утішає і захищає. Він застерігає нас, коли у нас з’являється спокуса відійти від наших завітів і повернутися у світ. Президент Бойд К. Пекер навчає, що жоден з нас “ніколи не припуститься серйозної помилки, не будучи спершу застереженим через спонування Святого Духа”⁵.

Для того, щоб отримати цей дар і завжди мати з нами Духа, нам слід бути гідними і пильнувати стан наших сердець. Чи пом’якшене у нас серце? Чи наше серце смиренне, чи готове сприймати навчання, чи воно лагідне? Чи наші серця поступово черствіють, бо ми дозволили галасу світу відволікти нас від тихих підказок, які певно прийшли від Духа?

Коли ми охристилися, наші серця змінилися і пробудилися до Бога. Під час нашої подорожі нашим смертним життям, нам слід час від часу запитувати себе: “чи пережи[ла я] перемену в серці, ... чи мож[у я] відчувати це тепер”⁶. І якщо ні, то чому?

Багато ранніх святих “відчули могутню зміну у [їхніх] серцях”⁷. Це пробудило їх до отримання храмових благословень, які зміцнили їх у виконанні їхніх обов’язків. Перші святі в Наву приходили “в храм протягом всього дня і до пізньої ночі”⁸, щоб отримати обряди й укласти завіти до того, як почати свою подорож на захід.

Сара Річ, сестра з Товариства допомоги в Наву, сказала: “Ми отримали в домі Господа багато благословень, які приносили нам радість і заспокоєння у всіх наших скорботах; вони допомагали нам мати віру в Бога і ми знали, що Він буде направляти й підтримувати нас у невідомій подорожі, яка чекала на нас”⁹.

Із серцями, зміненими через віру в Спасителя, вони покладалися на силу Його Спокути. Вони пробудилися до дій. Глибоко в своїх серцях вони знали, що був Хтось—Спаситель—Хто розумів їхні особисті випробування, оскільки Він Сам

відстраждав це за них у Гефсиманському саду і на хресті. Він відчував їхній страх, їхні сумніви, їхній біль та їхню самотність. Він страждав їхніми стражданнями, їхнім переслідуванням, їхнім голодом, їхнім виснаженням та їхніми втратами. І оскільки Він перестраждав усе це, Він міг їм сказати: “Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені,—і Я вас заспокою”¹⁰.

І вони прийшли. Вони довіряли пророку і слідували за ним. Вони знали, що подорож буде довгою, а їхній обов’язок важким. Вони знали, що буде вимагатися жертва, але підкріплені своєю вірою і тримаючись своїх завітів, вони були духовно підготовленими.

До того, як піти з Наву, група святих написала у залі асамблей храму, який вони були вимушені полишити, послання. Там було сказано: “Господь побачив наші жертвування: йдіть за нами”¹¹.

Недавно я з молодими чоловіками і жінками нашого приходу брала участь у відтворенні подорожі піонерів. Кожного ранку я запитувала себе: “У чому полягає моя жертва? Як мені йти за ними?”

На другий день походу, ми протягли наші ручні візки 13 км, коли підійшли до місця, яке називалося “тягнуть жінки”. Чоловіки і жінки розділилися і чоловіків послали вперед на пагорб. Коли ми почали тягти наші візки, я підвела очі і побачила, що наші брати у священстві, і молодого і старшого віку, стояли по обидва боки шляху, знявши капелюхи для засвідчення поваги до жінок.

Спочатку шлях був легким, але невдовзі ми вже загрузали у глибокому піску і підйом на пагорб ставав усе крутішим. Я схилила голову і штовхала з усіх сил, коли відчула, як хтось потягнув мого візка. Підвівши очі, я побачила Лексі, одну з наших молодих жінок і мою сусідку. Вона витягла свого візка нагору і, виявивши, що нам потрібна допомога, повернулася і підбігла до нас. Коли ми дійшли до верху, я так хотіла побігти і допомогти іншим, хто йшов

за мною, але моє дихання збилося і моє серце калатало так сильно, що слово *інфаркт* спало мені на думку не один раз! Я з вдячністю спостерігала, як інші молоді жінки залишали свої ручні візки і бігли на допомогу.

Після того, як кожен дістався вершини, ми певний час записували наші почуття в щоденники. Я написала: “Я не дуже добре підготувалася фізично, тому мені не вистачило сил допомагати тим, хто йшов за мною. Можливо мені більше ніколи не доведеться тягти ручний візок, але я ніколи не хочу підвести моїх сестер духовно, ніколи!”

Це був священний досвід, який пробудив мене духовно до моїх обов’язків щодо своєї сім’ї та щодо інших. Протягом тієї подорожі я обдумувала засвоєне.

Спершу я згадала своїх сестер, тих, які *раніше* тягли, і тих, які *сьогодні продовжують* самотужки тягти свої ручні візки. Майже 23 відсотки жінок у тих ранніх групах з ручними візками були самотніми, принаймні певний час. То були незаміжні жінки, розлучені або вдови. Було багато самотніх матерів¹².

Вони тягли усі разом—дочки завіту, молоді і старші, у різних життєвих обставинах, на спільному шляху, маючи єдину мету.

Ті, хто біг до сестер, які потребували підтримки, нагадали мені ангелів, видимих і невидимих, швидких до спостереження, виявлення потреб і надання допомоги.

Мені згадалися слова Господа: “Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас”¹³.

По обидва боки шляху вишикувались вірні, слухняні чоловіки, які дотримувались завітів. Їхня сила священства—сила, яку Бог використовує для благословення усіх Своїх дітей—піднімала, зміцнювала і підтримувала нас. Вони були нагадуванням про те, що ми ніколи не самотні. Ця сила завжди може бути з нами, якщо ми дотримуємося своїх завітів.

Я подумала про чоловіків, які були відділені під час подорожі від своїх сімей, залишивши їх тягти свої візки самотужки. Багато чоловіків померли на шляху. Деякі сини

залишилися позаду, щоб служити на місіях у своїх рідних землях. Інші емігрували раніше, щоб підготуватися до прибуття сімей у Долину Солоного озера. Деякі чоловіки були відсутніми за власним вибором, оскільки вирішили не дотримуватися своїх завітів.

Як і ті, хто жив до нас, багато хто сьогодні живе в не ідеальних обставинах. Ми продовжуємо навчати і прагнути ідеалу, оскільки знаємо, що тривалі зусилля допоможуть нам просуватися по шляху і підготують нас до можливостей отримати усі обіцяні благословення, у той час як ми “надію складає[мо] на Господа”¹⁴.

Кожен з нас мав і буде мати в своєму житті труднощі. Смертне життя—це час іспиту, і у нас завжди будуть можливості застосувати нашу свободу вибору, щоб вибрати, чого навчитися з тих труднощів, які обов’язково прийдуть.

Як дочки Бога, ми продовжуємо йти шляхом віри, оскільки бачимо, як навчав Президент Томас С. Монсон, що “спасительні обряди, які отримують у храмі і які дають нам можливість одного дня повернутися

до Небесного Батька, маючи вічні сімейні стосунки, й бути обдарованими благословеннями і силою згори, варті будь-яких жертв і будь-яких зусиль”¹⁵.

Недостатньо лише бути на цьому шляху; нам слід пробудитися до виконання наших обов'язків і продовжувати йти з вірою, покладаючись на силу Спокути, яка утішає, зміцнює, дає здібності та зцілення.

Сестри, я люблю вас. Я не знаю багатьох з вас особисто, але я дійсно знаю, *хто* ви є! Ми дочки в Його царстві, які дотримуються завітів, і обдаровані завдяки нашим завітам силою, ми готові виконувати наш обов'язок.

Товариство допомоги готує жінок отримувати благословення вічного життя, пробуджуючи нас духовно до зміцнення віри й особистої праведності. Давайте починати з себе. Давайте починати там, де ми зараз є. Давайте почнемо сьогодні. Коли ми духовно пробуджені, ми краще зможемо зміцнювати сім'ї і домівки та допомагати іншим.

Це робота спасіння, а сила Спокути, яка зміцнює і дає здібності, робить це можливим. Пробудіться до того, хто ви є. Пробудіться до нашого обов'язку. Ми дочки нашого Небесного Батька, Який любить нас. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Зіна Д. Янг, у *Woman's Exponent*, 15 жовт. 1877, с. 74.
2. Римлянам 13:11–12.
3. Мосія 18:8–11.
4. Роберт Д. Хейлз, “Скромність: благоговіння перед Господом”, *Ліягона*, серп. 2008, с. 21.
5. Бойд К. Пекер, “Як вижити на території ворога”, *Ліягона*, жовт. 2012, с. 35.
6. Алма 5:26.
7. Алма 5:14.
8. *Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 31.
9. Сара Річ у *Дочки в Моєму Царстві*, (2011), с. 32.
10. Матвій 11:28.
11. *Дочки в Моєму Царстві*, с. 31.
12. Дослідження, проведене Джолін С. Олфін, з історій та списків компаній; див. *Tell My Story, Too*, 8-ме видання (2012).
13. Учення і Завіти 84:88.
14. Ісаї 40:31.
15. Томас С. Монсон, “Святий храм—маяк світові”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 92.

Лінда Ш. Рівз

Другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Господь вас не забув

Наш Небесний Батько і наш Спаситель, Ісус Христос, знають і люблять нас. ... Ми можемо відчувати Їхню любов і співчуття у наших стражданнях.

Зустрічаючись із сестрами по всьому світу, ми вражені силою ваших свідчень. Багато хто з вас належить до першого чи другого покоління членів Церкви. Ми бачимо багато сестер, які служать у багатьох покликаннях, подорожують на великі відстані, щоб відвідати церкву, і жертвують, щоб укласти священні храмові завіти і дотримуватися їх. Ми шануємо вас. Ви піонери Господа у наші дні!

Недавно ми з моїм чоловіком Мелом познайомилися з гідом-волонтером по імені Моллі Лентал, коли відвідували музей в Австралії. Ми дізналися, що у Моллі, чудової жінки віком за 70, немає дітей і вона ніколи не виходила заміж. Вона була єдиною дитиною своїх батьків, які вже багато років як померли. Її найближчими родичами були два кузени, що жили на іншому континенті. Раптом мене охопив Дух, Який засвідчив мені майже так, наче до мене промовляв Небесний Батько: “Моллі не самотня! Моллі—Моя дочка! Я її Батько! Вона дуже важлива дочка в *Мій* сім'ї і вона *ніколи не сама!*”

Одна з моїх улюблених історій із життя Спасителя—це історія про Лазаря. В Писаннях сказано, що “Ісус

любив Марту, і сестру її [Марію], і [їхнього брата] Лазаря”¹. Ісусу передали, що Лазар дуже захворів, але Ісус не прийшов негайно; Він затримався ще на два дні, кажучи, що “ця недуга ... на Божу славу,—щоб Син Божий прославився нею”².

Почувши, що Ісус мав прийти, Марфа “побігла зустріти Його”³, і розповіла Йому про те, що сталося. Лазар “чотири вже дні ... у гробі”⁴. Горюючи, Марфа побігла додому, щоб сказати Марії про прихід Господа⁵. Пригнічена горем Марія підбігла до Ісуса, впала біля Його ніг і заплакала⁶.

Нам сказано, що “Ісус, як побачив, що плаче [Марія], ... то в душі розжалобився та й зворушився Сам”, і запитав, де його поклали.

“Говорять Йому: Іди Господи, та подивися!”⁷

Потім ми читаємо слова, які в Писаннях є одними з найбільш жалісливих і сповнених любові: “І закапали сльози Ісусові”⁸.

Апостол Джеймс Е. Талмейдж написав: “Вигляд двох жінок, яких так сильно охопило горе ... змусив Ісуса страждати [разом з ними], і тому він у душі розжалобився і був глибоко схвилюваний”⁹. Цей випадок свідчить про жалість, співчуття

і любов, які наш Спаситель, і наш Небесний Батько відчують до кожного з нас кожного разу, коли нас обтяжують страждання, гріх, лихо та болі життя.

Дорогі сестри, наш Небесний Батько і наш Спаситель, Ісус Христос, знають і люблять нас. Вони знають, коли ми відчуваємо біль чи страждання будь-якого роду. Вони не кажуть: “Нічого страшного, що ти зараз відчуваєш цей біль, бо дуже скоро усе поверне на краще. Ти будеш зцілена чи твій чоловік знайде роботу, чи твоя заблудала дитина повернеться”. Вони відчувають глибину нашого страждання, і ми можемо відчути Їхню любов і співчуття у наших стражданнях.

Алма свідчив:

“І Він піде, зносячи муки, і страждання, і спокуси всякого роду; і це для того, щоб слово могло виповнитися, яке каже, що Він візьме на Себе муки і хвороби Свого народу.

І Він візьме на себе їхні недуги, щоб Його нутро сповнилося милості, ... щоб Він міг знати, ... як

допомогти Своему народові в його недугах”¹⁰.

Коли ми цікавимося, *чи* знає нас Спаситель і наш Небесний Батько, або *наскільки добре* Вони знають нас особисто, ми можемо згадати слова Спасителя, сказані Оліверу Каудері:

“Якщо ти бажаєш додаткового свідчення, розкинь розумом про ту ніч, коли ти волав до Мене у своєму серці, щоб ти міг знати про істинність цього”¹¹.

Раніше Спаситель казав йому, що “нема нікого, крім Бога, хто б знав твої думки й наміри твого серця”¹².

Спаситель нагадав Оліверу, що Він знав кожну подробицю тієї молитви благання—і пам’ятав—і той момент, і ту ніч.

Багато років тому мій чоловік сильно захворів на рідкісне захворювання. Проходили тижні, і по мірі того, як його хвороба загострювалась, зростало й моє переконання, що він помирав. Я ні з ким не ділилася своїми страхами. У нас була велика молода сім’я і вічний

шлюб, в якому була любов, і думка про втрату мого чоловіка і необхідність самій ростити своїх дітей наповнювала мене самотністю, відчаєм і навіть гнівом. Мені соромно визнати, що я відійшла від мого Небесного Батька. Я не молилася днями; я припинила планувати; я плакала. Зрештою я усвідомила, що не зможу витримати це сама.

Вперше за багато днів я стала на коліна і вилила своє серце моему Небесному Батькові, молячи про прощення за відхід від Нього, розповідаючи Йому про найглибші почуття свого серця, і зрештою волаючи, що якщо Він хотів від мене саме цього, я це зроблю. Я знала, що у Нього має бути план для нашого життя.

І у той час, як я продовжувала на колінах виливати своє серце, мене охопило найприємніше і найспокійніше почуття любові. Відчуття було таке, наче мене вкрили ковдрою любові. Я наче відчувала слова Небесного Батька, як Він промовляє: “Це все, що Мені треба було знати”.

Я вирішила, що ніколи більше не відвернуся від Нього. Поступово і чудесним способом стан здоров'я мого чоловіка став покращуватися, доки він не одужав зовсім.

Багато років потому ми з чоловіком стояли на колінах біля нашої 17-річної доньки і благали в молитві, щоб вона жила. На цей раз відповідь була—ні, але те саме відчуття любові і спокою, який наш Спаситель пообіцяв нам, було таким же сильним, і ми знали, що навіть хоча Небесний Батько і кликав її додому, усе буде добре. Ми пізнали, що означає—покласти свої тягарі на Господа, знати, що Він любить нас, і має до нас співчуття у наших стражданнях і нашому болю.

Один з найчудовіших моментів Книги Мормона, пов'язаних із стосунками батька і сина,—це свідчення Алми молодшого своєму сину

Геламану. Алма описував “невимовний жак”, який він відчув, коли уявив свій прихід у присутність Бога, щоб бути судимим за свої численні гріхи. Відчуваючи тягар усіх своїх гріхів протягом трьох днів і трьох ночей, він покався і молив Спасителя змилостивитися над ним. Він описав Геламану “гостру і солодку” радість від того, що його “більше не мучила згадка” про його гріхи. Замість відчуття “невимовного жаху” від думки про появу перед тронем Бога, Алма побачив видіння “Бога, Який сидів на Своему престолі”, і проголосив: “моя душа *палко бажала* бути там”¹³.

Чи не такими є наші почуття, мої дорогі сестри, коли ми каємося й обдумуємо любов, милість і вдячність, які ми відчуваємо до нашого Небесного Батька і нашого Спасителя—що ми також “палко бажемо

бути там” і знову відчувати обійми їхніх люблячих рук?

Так само, як Господь свідчив мені, що Він не забув Свою дорожочіну дочку Моллі Лентал, я свідчу, що Він *не забув вас!* Якими б не були ваші гріх, слабкість чи біль, через які б випробування чи боротьбу ви не проходили, Він знає і розуміє все, саме у ці моменти. Він любить вас! І Він пронесе вас крізь ці моменти, так само як Він зробив це з Марією і Марфою. Він заплатив ціну, щоб знати, як Йому підтримати вас. Перекладіть ваші тягарі на Нього. Розкажіть вашому Небесному Батькові про свої почуття. Розкажіть Йому про ваш біль і страждання. І потім віддайте їх Йому. Вивчайте Писання *щодня*. В них ви також знайдете велику втіху і допомогу.

Наш Спаситель запитав:

“Бо чи може жінка забути своє немовля, не пожаліти сина утроби своєї? Так, вони можуть забути, але Я не забуду тебе ...

на долонях Своїх я накреслив тебе”¹⁴.

“Я наказав, щоб *ніхто* з вас не йшов геть, але, швидше Я наказав, щоб ви приходили до Мене, щоб ви могли відчувати і побачити; саме так ви робитимете для світу”¹⁵.

Це наш обов'язок. Ми маємо самі відчувати і побачити і потім допомогти усім дітям Небесного Батька відчувати і побачити і знати, що наш Спаситель узяв на Себе не лише усі наші гріхи, але також наші болі, страждання і лиха, щоб Він міг знати, що ми відчуваємо, і як утішити нас. Я свідчу про Нього в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 11:5.
2. Іван 11:4.
3. Іван 11:20.
4. Іван 11:17.
5. Див. Іван 11:28.
6. Див. Іван 11:32.
7. Іван 11:33–34.
8. Іван 11:35.
9. Джеймс Е. Талмейдж, *Jesus the Christ*, 3-тє видання (1916), с. 493.
10. Алма 7:11–12.
11. Учення і Завіти 6:22–23.
12. Учення і Завіти 6:16.
13. Див. Алма 36:14–22; курсив додано.
14. 1 Нефій 21:15–16.
15. 3 Нефій 18:25; курсив додано.

Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому Президентстві

Ті, хто надає допомогу

Вас буде зміцнено і ви отримаєте натхнення знати межі та міру вашої здатності служити.

Я вдячний за можливість бути з вами цього вечора. Жінки Церкви Ісуса Христа все більше й більше стають товариством сестер, описаним матір'ю пророка Джозефа Сміта, Люсі Мак Сміт, такими словами: “Ми повинні плекати одна одну, піклуватися одна про одну, втішати одна одну і навчатися, щоб ми усі разом могли посісти місце на небесах”¹.

Це чудове описання якостей, необхідних, щоб об'єднатися у стані щастя з Богом, складається з трьох частин. Одна з них—піклуватися одна про одну. Інша—навчати одна одну і отримувати навчання. І третя— разом посісти місце у присутності Бога.

Моя мета сьогодні полягає в тому, щоб допомогти вам відчувати схвалення і подяку Бога за те, що ви вже зробили, аби допомогти одна одній досягти цієї величної цілі. І, по-друге, я хочу описати дещо з того, що ще станеться під час вашого об'єднаного служіння.

Подібно до сестер з попередніх поколінь, ви відгукнулися на заклик Господа піти допомагати іншим. У 1856 році пророк Бригам Янг попросив святих вирушити на допомогу піонерам з ручними візками, які застрягли у снігу серед гір. Він

сказав у той час нагальної потреби, звертаючись до членів Церкви на генеральній конференції: “Уся ваша віра, релігія і сповідання релігії, ніколи не спасуть душу жодного з вас в цілестіальному царстві нашого Бога, якщо ви не будете дотримуватися саме тих принципів, яких я вас зараз навчаю. Рушайте і привезіть тих людей, що зараз на рівнинах, і дбайливо потурбуйтеся про ті речі, які ми звемо земними, ... інакше ваша віра буде марною”².

Сотні жінок у Юті відгукнулися на цей заклик. Незважаючи на свою бідність, вони наповнили візки усім, чим змогли поділитися, і всім, що змогли зібрати в інших, щоб допомогти тим, кого спіткало лихо. Одна з тих доблесних сестер написала: “Я ніколи не отримувала більшого задоволення і, можу сказати, більшої радості від жодної роботи, яку мені коли-небудь доводилось виконувати у житті—така панувала одностайність у наших почуттях”³.

Коли порятунок було здійснено і сніги розтали, та сама сестра записала запитання свого відданого серця: “Яким буде наступне завдання для охочих рук?”⁴

У наш час багато доблесних сестер втілили свою віру в дію у сотнях місцевостей по всій землі.

І вони запитують у своїх серцях і молитвах, ставлячи те саме запитання про майбутнє свого життя, сповненого служіння.

Кожна з вас знаходиться на унікальному етапі у своїй подорожі до вічного життя. У деякого за плечима багаторічний досвід, а інші роблять лише перші кроки по стежині свого земного учнівства. У кожної унікальна історія життя і перед кожною постають унікальні виклики. Але всі ви є сестрами і улюбленими дочками нашого Небесного Батька, який знає кожну з вас і піклується про кожну.

Ви разом надзвичайно чудово плекаєте та втішаєте одна одну і піклуєтесь одна про одну. Усього місяць тому я став свідком потрібного чуда вашого служіння одній з сестер. Як її батько, я дякую вам і хочу висловити свою вдячність Богові, Який скеровував одну з візитних вчительок.

Наша дочка Елізабет, яка живе в іншому штаті та іншому часовому поясі, була вдома зі своєю трирічною донькою. Її інша дитина перший тиждень відвідувала дитячий садочок. Елізабет була на сьомому місяці вагітності й чекала народження своєї третьої дитини, про яку лікарі сказали, що це буде дівчинка. Її чоловік, Джошуа, був на роботі, далеко від дому.

Коли вона побачила, що в неї почалась кровотеча, яка ставала дедалі більшою, то зателефонувала чоловікові. Він сказав їй викликати “швидку допомогу” і пообіцяв зустріти її в лікарні, яка знаходилась на відстані 20 хвилин від її дому. Перш, ніж вона почала набирати номер, вона почула стукіт у входні двері.

На її подив, у дверях стояла її напарниця по візитному вчителюванню з Товариства допомоги. Вони не домовлялися про зустріч цього ранку. Її напарниця просто відчувала спонукання прийти й відвідати Елізабет.

Вона допомогла їй і посадила її в машину. Вони прибули до лікарні за лічені хвилини до того, як Джошуа примчав з роботи. Лікарі вирішили,

що мають менш, ніж за 20 хвилин зробити хірургічну операцію, щоб витягти дитину і врятувати Елізабет та її маля. Ось так із голосним плачем у світ прийшла дівчинка, за 15 тижнів до запланованого часу. Її вага становила 765 грамів. Але вона була жива, і живою була Елізабет.

Того дня частково виповнилися слова Люсі Мак Сміт. Віддана жінка з Товариства допомоги, відчуваючи спонукання Святого Духа, пильнувала, плекала і втішала свою сестру в Божому царстві. Вона і десятки тисяч інших, які подібним чином натхненно служили упродовж поколінь, мають подяку не лише від тих, кому вони допомогли, та їхніх близьких, але також від Господа.

Ви пам'ятаєте Його слова вдячності тим, хто отримує небагато визнання за свою доброту: "Цар відповість і промовить до них: "Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили"⁵.

Але диво того, що одна сестра з Товариства допомоги вчасно прийшла на допомогу іншій, у кілька разів збільшилося завдяки силі об'єднаного товариства сестер. Ось лише частина послання, яке єпископ Елізабет надіслав їй та Джошуа у ті години, коли вони знаходилися у лікарні після народження немовляти: "Президент Товариства допомоги тримає все під контролем. Ми вже розробляємо план на майбутнє, як допомогти вам з вашими дівчатками

вдома, щоб Елізабет могла їздити до лікарні й назад, поки чудове немовля, якому ще не надали імені, залишається там. Ми допомагали так у подібних випадках раніше і робили це протягом тривалого часу, і [наші] святі в захопленні від цієї нагоди.

Потім єпископ продовжив, кажучи про себе та приход: "Ми навіть приїздили до лікарні та сиділи з дітьми в ігровій кімнаті, коли мами не хотіли їх залишати в якомусь іншому місці".

А потім додав: "Звичайно, ми не будемо втілювати наш план, доки не скоординуємо і не узгодимо все з вами. Я просто хотів вам сказати, щоб ви не хвилювалися про ті справи, які ми можемо виконати [і виконаємо]".

Завдяки тому, що вони зробили для моєї дочки, у неї з'явилась дорогоцінна нагода вперше потримати на руках свою крихітну доньку.

І потім єпископ завершив своє послання до Джошуа та Елізабет словами, якими сестри по всьому світу діляться, щоб служити іншим заради Господаря: "Зберігай віру".

Якими б різними не були ваші особисті обставини і минуле, я можу сказати вам дещо про те, що чекає на вас у майбутньому. Якщо ви зберігатимете віру, то побачите, що Господь часто запрошуватиме вас служити комусь нужденному, коли це здаватиметься незручним. Це може здаватися неприємним і можливо навіть нездійсненним

завданням. Коли прийде заклик, може здатися, що немає потреби залучати вас або що хтось інший може легко надати допомогу.

Пам'ятайте—коли Господь робить так, що на нашому шляху з'являється хтось нужденний, ми настільки ж вшановуємо доброго самарянина за те, що він не зробив, як і за те, що зробив. Він не пройшов повз побитого мандрівника іншим боком дороги, хоч той був чужинцем і, можливо, ворогом. Він зробив те, що міг для побитого чоловіка, і потім ввів в дію конкретний план для інших, щоби можна було зробити більше. Він вчинив так, оскільки розумів, що для надання допомоги може знадобитися більше зусиль, ніж може докласти одна людина.

Уроки з цієї історії можуть скерувати вас незалежно від того, яким буде ваше майбутнє. Ви вже отримували такі ж уроки під час свого дитинства і в недавньому минулому.

Принаймні один раз, і можливо частіше, ви були здивовані, коли перед вами була людина, яка потребувала допомоги. Можливо, це був батько чи мати, дідусь чи бабуся, сестра або дитина, яких вразила хвороба чи непрацездатність. Ваше почуття співчуття перевершило ваші людські бажання. То ж ви почали пропонувати допомогу.

Подібно до того, як це було з мандрівником в історії з Писань про доброго самарянина, скоріш за все необхідна допомога обернулася у тривале піклування, яке ви не могли здійснювати самотужки. Самарянин мав передати мандрівника під опіку власника гостиниці. Господній план служіння нужденним передбачає, що таке служіння має здійснюватися групою людей.

Єпископи і президент Товариства допомоги завжди закликають членів сім'ї допомагати одне одному, коли необхідно. Цього правила дотримуються з багатьох причин. Найголовніша з них—надати більший кількості людей благословення зростання любові, яке приходить від служіння одне одному.

Ви спостерігали і відчували це благословення. Щоразу, коли ви піклувались про когось, навіть протягом нетривалого часу, ви відчували любов до людини, якій служили. У міру того, як подовжувався час, протягом якого було необхідно надавати допомогу, зростало почуття любові.

Оскільки ми смертні, цьому зростанню любові могли заважати почуття розчарування і втоми. Це ще одна причина того, чому Господь дозволяє нам отримувати допомогу інших у нашому служінні нужденним. Саме з цієї причини Господь створив товариства тих, хто надає допомогу.

Кілька тижнів тому я був присутнім на причасних зборах, де попросили підвестися молодую жінку, щоб підтримати її в якості помічника координатора візитного вчителювання. Я навіть не знав про існування такої посади. Я думав, чи знає вона, який подарунок зробив їй Господь. Через те, що її дитина була неспокійною, вона мала залишити збори раніше і в мене не було нагоди сказати їй, наскільки Господь любитиме і цінуватиме її за її допомогу, з координації роботи Його послідовниць.

Щоб піклуватися про нужденних потрібна група людей—товариство, в якому панують любов і єдність. Саме його Господь і розбудовує серед вас. Він любить вас за будь-яку роль, яку ви виконуєте.

Одним з доказів Його вдячності є те, що Бог дозволяє вам відчувати зростаючу любов до тих, кому ви служите. Це одна з причин того, чому ви ридаєте, коли помирає хтось, кому ви служили протягом тривалого часу. Втрата нагоди піклуватися про них може відчуватися навіть як більша втрата, ніж тимчасова розлука. Нещодавно я чув, як одна жінка, яку я знав довгий час, свідчила того тижня, коли помер її чоловік, що вона вдячна за можливість служити йому до самого кінця його життя. Не було видно сліз, але можна було побачити її щасливу усмішку.

Хоча здійснення сповненого любові служіння людям щедро винагороджується, ви пізнали, що існують фізичні, емоційні та фінансові обмеження можливостей. Людині, яка досить тривалий час надає допомогу, може самій знадобитися допомога.

Господь, Який досконало служив нужденним, дав тим, хто надає допомогу, натхненну пораду цими словами, сказаними царем Веніаміном і записаними у Книзі Мормона: “Заради збереження прощення ваших гріхів ... я б хотів, щоб ви передали від вашого майна бідним, кожна людина згідно з тим, що вона має, тобто нагодувати голодних, одягти роздягнених, відвідати хворих і надати їм допомогу, духовну і матеріальну, згідно з їхніми потребами”⁶.

Але потім Він застерігає тих з вас, хто може не реагувати на очевидність того, що ви докладаєте надто багато зусиль і витрачаєте надто багато часу у своєму сповненому любові служінні: “І стежте за тим, щоб усе це робилося з мудрістю і за порядком; бо не обов’язково, щоб людина [або будь-хто, хто надає допомогу] бігла швидше, ніж їй під силу. Але ще, необхідно, щоб вона

була старанною, щоб таким чином вона могла здобути винагороду; отже, все повинно робитися за порядком”⁷.

Цю пораду може бути важко застосувати, коли здається, що вибір полягає у балансуванні між бажанням робити все, що в ваших силах, допомагаючи іншим, і мудрістю, щоб обачливо задовольняти свої власні потреби, аби мати ці сили для служіння. Можливо, ви бачили людей, перед якими поставав такий важкий вибір. Одним з прикладів цього є рішення піклуватися про людину, яка наближається до кінця свого життя вдома чи у будинку догляду за літніми людьми, коли ви самі можете бути на грані виснаження.

Ваше знання плану спасіння може скеровувати вас за таких важких обставин. Це одна з причин того, чому Люсі Мак Сміт мудро сказала, що сестри мають “отримувати настанови”.

Це допомагає мати тверду переконаність в тому, що Господь має мету для кожної дитини Бога у плавильні земного життя. Він навчив пророка Джозефа суті плану спасіння такими словами, коли тому було важко зрозуміти, здавалось би, безкінечні випробування: “І тоді,

якщо ти витерпиш це достойно, Бог піднесе тебе на висоту”⁸.

Наш вибір надати найкращу допомогу комусь, хто зазнає важких випробувань, призводить до питання: “Що мені слід робити, аби найкраще допомогти людині, яку я люблю, щоб “витерпіти це достойно?”” Саме ми маємо збільшити імовірність того, що він або вона зможе зміцнювати віру в Христа, мати яскраву надію на вічне життя і виявляти милосердя, чисту любов Христа, до кінця свого життя.

Я бачив, як сестри у царстві зосереджуються на Спасителі і Його цілі. Згадайте випадки, коли ви заходили у кімнату, де проводились збори Товариства допомоги або Початкового товариства чи Товариства молодих жінок.

Може бути не видно зображення Спасителя або Його слів, але ви знаєте, що протягом тієї години тут відчувалося свідчення про реальність і цінність Його Спокути, як це відбувалося цього вечора. Можливо, там не буде фотографії святого храму або слів “Може сім’я святих жити вічно”, але ви можете

бачити надію в їхніх усмішках.

І ви бачили, як і я, як мудра візитна вчителька зміцнює впевненість сестри, перед якою поставили випробування, в тому, що її служіння комусь, навіть у часи особистих невдач, ще потрібне і важливе. Чудові президенти Товариства допомоги знаходять шляхи, щоб надати можливість тим, хто потребує допомоги, самим допомагати, піклуючись про інших. Вони створюють нагоди, щоб сестри витерпіли достойно ці випробування, допомагаючи одна одній з чистою любов’ю Христа. Вони можуть, серед іншого, лагідно закликати втомлену сестру, яка надає допомогу, відпочити і прийняти допомогу інших.

Сестри уможливають це, не осуджуючи тих, хто проходить крізь випробування. Більшість людей, які несуть важкі тягарі, починають сумніватися у собі та своїй особистій цінності. Ми полегшуємо їхні тягарі, терпеливо ставлячись до їхніх слабкостей та наголошуючи на всіх чеснотах, які ми можемо побачити в них. Господь це робить. І ми можемо наслідувати Його приклад.

Він найбільше піклується про всіх людей.

Ми часто говоримо про силу кола сестер у Церкві Ісуса Христа. Ми повинні навчитися бачити, що Спаситель завжди у колі, коли ми запрошуємо Його.

Ми будемо бачити все більше і більше, як дочки Бога запрошують сестер до свого кола. Як сестри, приходячи на збори і дивлячись, де сісти, почують лагідно промовлені слова: “Будь ласка, сідай біля мене”.

Ми почуємо ці слова у той день у майбутньому, який бачила наперед Люсі Мак Сміт, коли сестри будуть “сидіти разом на небесах”. Ми не миттєво готуємося до того дня. Він настане після днів і років піклування одна про одну і вкорінення слів вічного життя глибоко у наших серцях.

Я молюся про те, щоб багато з нас були разом у славетному майбутньому, що розгортається перед нами. Я свідчу, що ваша надія на ті дні буде сповнена. Господь Ісус Христос Своєю безкінечною Спокутою уможливив це для кожної з вас. Небесний Батько чує ваші сповнені віри молитви про скерування і допомогу, щоб витерпіти у своєму служінні Йому, і відповідає на них.

До вас і тих, кому ви допомагаєте, послано Святого Духа. Вас буде зміцнено і ви отримаєте натхнення знати межі та міру вашої здатності служити. Дух втішатиме вас, коли ви, можливо, будете думати: “Чи достатньо я зробила?”

Я свідчу, що Господь буде з вами і що Він підготує і позначить для вас шлях у вашому служінні тим, кого Він любить у їхніх потребах і випробуваннях. У священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Люсі Мак Сміт, у *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 26.
2. Бригам Янг, у *Дочки в Моєму царстві*, с. 39.
3. Люсі Мезерва Сміт, у *Дочки в Моєму царстві*, с. 40.
4. Див. Люсі Мезерва Сміт, у *Дочки в Моєму царстві*, с. 40.
5. Матвій 25:40.
6. Мосія 4:26.
7. Мосія 4:27.
8. Учення і Завіти 121:8.

Показчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції

Далі подано перелік вибраних історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції і які можна використати під час особистого навчання, на домашніх сімейних вечорах та інших уроках. Перелік промовців складений в алфавітному порядку, а цифра вказує на першу сторінку виступу.

ПРОМОВЕЦЬ	ІСТОРІЯ
Ніл Л. Андерсен	(39) Сім'я не втрачає віру після смерті своєї дочки.
Шейн М. Боуен	(15) Шейн М. Боуен і його напарник-місіонер навчають сім'ю, що маленьким дітям не потрібне хрещення.
Лінда К. Бертон	(78) Жінка допомагає Лінді К. Бертон під час її другого відвідування храму невдовзі після заміжжя. (111) Перетинаючи рівнини, піонерка Мері Луїс Уолкер втрачає свого чоловіка й дитину.
Крейг С. Крістенсен	(12) Шестирічний Бен Крістенсен відчуває вплив Святого Духа під час днів відкритих дверей храму.
Д. Тодд Крістофферсон	(47) Молодий чоловік в Індії тяжко працює, щоб допомагати своїй сім'ї і здобути освіту.
Квентін Л. Кук	(6) Олімпієць з Британії—Ерік Лінделл відмовляється брати участь у забігу в неділю.
Енн М. Дібб	(10) Молода жінка впевнено носить футболку з написом, що вказує на її членство в Церкві.
Леррі Еко Хак	(32) Інструктор зі стройової підготовки Леррі Еко Хака знаходить його примірник Книги Мормона.
Генрі Б. Айрінг	(60) Генрі Б. Айрінг вирізає дошку для кожного зі своїх синів, яка представляє їхні особливі дари. (72) Онук Генрі Б. Айрінга шукає у храмі Ісуса під час днів відкритих дверей. (72) Генрі Б. Айрінг залишає Стенфордський університет, щоб працювати в Рікс-коледжі. (72) Невістка Генрі Б. Айрінга молиться на пляжі і присвячує свій час Господу.
Роберт С. Гей	(34) Батько Роберта С. Гей запитує його, чи продасть той свою душу за 5 центів. (34) Роберт С. Гей діє за натхненням допомогти хлопчику, який плаче на узбіччі дороги.
Деніел Л. Джонсон	(101) Святі останніх днів відвідують храм після того, як хуртовина знищує їхній врожай фруктів.
Томас С. Монсон	(68) Н. Елдон Теннер здивований, бачачи чотирьох чоловіків, які отримують Мелхиседекове священство. (68) Томас С. Монсон отримує натхнення покликати президентів філій. (68) Джон Х. Гроберт складає своє свідчення королю Тонга. (86) Томас С. Монсон діє за спонуканням дати поради стосовно місіонерської роботи. (86) Томас С. Монсон діє за спонуканням відвідати в лікарні друга. (86) Томас С. Монсон заохочує молодого чоловіка служити на місії. (86) На молитву молоді під час святкової програми, присвяченої відкриттю храму, прийшла відповідь.
Рассел М. Нельсон	(18) Чоловік відгукується на спонукання "зупинити хлопців на велосипедах".
Рассел Т. Осгудорп	(96) Молодь, яка відвідує Недільну школу, допомагає двом членам класу, які страждають аутизмом, розповісти про те, що вони засвоїли.
Бойд К. Пекер	(75) Човен Бойда К. Пекера потрапив у сильний океанський шторм у Західній Самоа.
Лінда Ш. Рівз	(118) Лінда Ш. Рівз звертається до Бога, коли її чоловік захворів.
Річард Г. Скотт	(93) Молодь в Росії індексує 2000 імен кожен і подає ім'я одного з предків для виконання за нього храмової роботи.
Керол М. Стівенс	(115) Молоді жінки допомагають одна одній під час відтворення подорожі піонерів.
Гарі Е. Стівенсон	(51) Студент університету в Японії залишає вечірку, відмовившись від сигарет з марихуаною.
Скотт Д. Уайтінг	(37) Храмові підрядчики лагодять два невеличкі дефекти у храмі в Лайе, шт. Гавайї.

Мінімальний вік для служіння на місії повного дня знижено

Хезер Уїтл Ріглі

Церковні новини та події

На початку 182-ї піврічної генеральної конференції Президент Томас С. Монсон оголосив, що, починаючи з того моменту, чоловіки можуть розпочинати служіння на місії у 18 років, а жінки—у 19.

Пізніше під час прес-конференції старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, наголосив на тому, що ця зміна просто дає додатковий вибір: “Молоді чоловіки і молоді жінки не повинні починати своє служіння, поки не підготуються духовно й матеріально”,— сказав він. Такі речі, як: навчання, сімейні обставини і стан здоров’я все ще залишаються важливими

предметами обмірковування при виборі часу місіонерського служіння.

Старійшина Джеффі Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, пояснив, що для служіння на місії повного дня майбутніх місіонерів можуть рекомендувати їх єпископ і президент колу за 120 днів до їхнього вісімнадцятиріччя або тієї дати, коли вони будуть готові до цього. Молоді чоловіки можуть вступати до Центру підготовки місіонерів після закінчення середньої школи або іншого навчального закладу, коли їм виповниться 18 років. Жінки можуть вступати, коли їм виповниться 19 років.

Майбутніх місіонерів просять посилити їхню підготовку до місії ще до того, як вони вступають до Центру підготовки місіонерів.

Молоді чоловіки й жінки зараз можуть розпочати служіння на місії у 18 і 19 років, відповідно, залежно від індивідуальних обставин і рішення місцевих провідників священства.

“Бог прискорює Свою роботу,— каже старійшина Холланд. —І Йому потрібно все більше й більше гідних місіонерів, які бажають розповсюджувати світло, істину, надію і звістку про спасіння євангелії Ісуса Христа у здебільшого темному й наляканому світі”.

Старійшина Холланд сказав, що, ймовірно, будуть створені додаткові місії.

У зв’язку з очікуваним зростанням кількості місіонерів у місіях по всьому світі, час їхнього навчання у Центрі підготовки місіонерів буде скорочено на третину. Нещодавно введений 12 тижневий курс підготовки, який місіонери проходять безпосередньо на місії, сприятиме у подальшій підготовці місіонерів. ■

Додаткову інформацію про це можна прочитати, ввівши у віконце пошуку “missionary age requirement” (мінімальний вік для служіння місіонером) на сайті news.lds.org.

Учення для нашого часу

3 жовтня 2012 року по березень 2013, уроки у четверту неділю для Мелхиседекового священства і Товариства допомоги мають готуватися на основі одного або кількох виступів, проголошених під час жовтневої генеральної конференції 2012 року. У квітні 2013 року виступи для уроку можна вибрати як з жовтневої конференції 2012 року, так і з квітневої конференції 2013 року. Президенти колів і округів повинні вибирати, які саме виступи будуть використовуватися для уроків в їхніх територіях.

Дізнайтеся про це більше, переглянувши розділ “Учення для нашого часу” у травневій *Ліягоні* за 2012 рік (lds.org/liahona). ■

Навчальний план *За Мною йдіть*—це новий навчальний план, який допоможе вчителям навчати так, як навчав Спаситель, і допоможе молоді більш повно навернутися до євангелії.

Церква оголошує про новий навчальний план для молоді на 2013 р.

Церква оголошує про новий навчальний план—*За Мною йдіть*: Навчальні матеріали для молоді—для кворумів Ааронового священства, Товариства молодих жінок і класів Недільної школи для молоді на 2013 рік.

Одна з головних цілей навчального плану *За Мною йдіть*—це допомогти вчителям—в Церкві і вдома—навчати так, як навчав Спаситель, перетворюючи уроки на бесіди, зосереджені на євангелії. Молодь запрошуватимуть відігравати значнішу роль у викладанні й навчанні.

“Увага зосереджується на зміцненні та розбудові віри, наверненні й свідченні, використовуючи сучасні вчення генеральних авторитетів і генеральних президентств допоміжних організацій”,—сказано в листі Першого Президентства від 12 вересня 2012 року.

Навчальний план *За Мною йдіть* організовано в розділи, які зосереджені на одній доктринальній темі на кожен місяць, яку викладають в класах Недільної школи, Товариства молодих жінок і Ааронового священства.

В одному розділі міститься більше уроків, ніж можна викласти за один місяць, тому вчителів і провідників просять шукати натхнення і вибирати, який план уроку використовувати.

Новий путівник *Навчати євангелії, як навчав Спаситель* допомагатиме провідникам і вчителям краще розуміти те, як адаптувати уроки відповідно до унікальних потреб їхньої молоді, і як допомагати молоді вивчати євангелію.

Всі уроки можна роздрукувати з Інтернету. Версії навчального плану *За Мною йдіть* будуть доступні для роздрукування пізніше. До кінця 2012 року всі плани уроків будуть доступні он-лайн 23 мовами.

Члени Церкви, провідники і вчителі можуть подивитися новий навчальний план он-лайн на сайті **lds.org/youth/learn**.

Територіальні і місцеві провідники проведуть навчання для провідників і вчителів до кінця 2012 року. ■

Дізнайтеся більше на сайті news.lds.org. Також див. с. 96 цього випуску.

Нові засоби допомагають членам Церкви підготувати імена членів їхньої сім'ї

У листі від 8 жовтня 2012 року Перше Президентство запросило членів Церкви—особливо підлітків і неодружену молодь—отримати повноту благословень храму, підготувавши імена членів їхніх власних сімей, щоб подати їх у храм.

Крім того, ті, у кого “зарезервована велика кількість імен членів сім'ї [для виконання обрядів у храмі, заохочуються] якомога скоріше відмінити резервування, щоб за них могли бути виконані необхідні обряди”.

Щоб допомогти членам Церкви відгукнутися на заклик Першого Президентства, Церква розробляє нові ресурси і засоби, які можна знайти 10 мовами на сайті familysearch.org.

Наприклад, недавнє оновлення сайту new.familysearch.org, яке має назву Family Tree (Сімейне дерево), забезпечує кращий доступ до нашої сімейної історії, дозволяючи користувачам: (1) зв'язувати сімейні лінії і працювати з ними, (2) редагувати і видаляти невірні дані і (3) легко подавати імена предків для виконання храмових обрядів. Користувачі також можуть знайти відеосюжети стосовно того, як “Подавати імена в храм” та інше навчання на сайті familysearch.org/treetraining. ■

Старійшина Крейг С. Крістенсен

*З президентства
сімдесятиків*

Старійшина Крейг К. Крістенсен почав служити як член президентства сімдесятиків з 1 серпня 2012 року після того, як його було покликано на цю посаду у квітні 2012 року.

Народившись в сім'ї Шерон і Колліна Крістенсен у Солт-Лейк-Сіті, Юта шт., США, в березні 1956 року, старійшина Крістенсен виріс у північній Каліфорнії в "сім'ї активних в євангелії святих останніх днів". Він сказав, що завжди вірив в істинність євангелії, однак його свідчення зміцнилося під час служіння місіонером в Чилі.

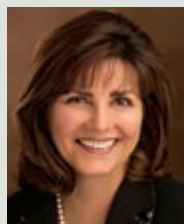
"Коли я був місіонером, то розвив у собі бажання постійно прагнути того, щоб відчувати Святого Духа, а моє свідчення про євангелію стало глибшим і значно реальнішим для мене", — сказав він. Під час своєї місії він полюбив Книгу Мормона, і ця любов і сьогодні виявляється під час його навчання.

Старійшина Крістенсен був членом Першого і Другого кворумів сімдесятиків з 2002 року. Останнім часом він служив виконавчим директором Відділу священства. У минулому він служив президентом Південної території Мексики, президентом Східної місії м. Мехіко, єпископом, членом вищої ради і президентом місії колу.

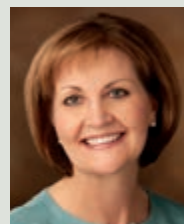
Старійшина Крістенсен має ступінь бакалавра з бухгалтерського обліку, яку він отримав в Університеті Бригама Янга, і ступінь магістра з управління бізнесом отриману ним у Вашингтонському університеті. Він був власником бізнесу з продажу автомобілів та нерухомості, якими керував сам, а також позаштатним викладачем в кількох університетах.

Старійшина Крістенсен одружився з Деборою Джоунс 28 березня 1978 року. Вони мешкають в місті Холладей, шт. Юта, і у них є четверо дітей і п'ять онуків. ■

Генеральні президентства допоміжних організацій ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ

Керол М. Стівенс
Перший радник

Лінда К. Бертон
Президент

Лінда Ш. Рівз
Другий радник

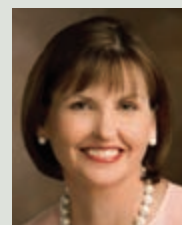
ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК

Мері Н. Кук
Перший радник

Елейн Ш. Дальтон
Президент

Енн М. Дібб
Другий радник

ПОЧАТКОВЕ ТОВАРИСТВО

Джін А. Стівенс
Перший радник

Розмарі М. Уіксом
Президент

Шеріл А. Есплін
Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЧОЛОВІКІВ

Ларрі М. Гібсон
Перший радник

Девід Л. Бек
Президент

Адріан Очоа
Другий радник

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

Девід М. Мак-Конкі
Перший радник

Рассел Т. Осгурторп
Президент

Метью О. Річардсон
Другий радник

“Я із задоволенням повідомляю, що оголошене набуває сили негайно, і всі гідні та здатні до служіння молоді чоловіки, які закінчили середню школу або мають іншу середню освіту, незалежно від місця їхнього проживання, матимуть можливість бути рекомендованими для місіонерського служіння, починаючи з 18, а не 19-річного віку”, — оголосив Президент Монсон під час відкриваючої сесії 182-ї піврічної генеральної конференції Церкви. Він також сказав: “Сьогодні я із задоволенням оголошую, що здатні до служіння, гідні молоді жінки, які мають бажання служити на місії, можуть бути рекомендованими для місіонерського служіння у віці 19 років, а не у 21 рік”.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ